

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direniş 233. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/12 • 9 Haziran 2001 • 150.000 TL

Kamu emekçisinden kararlılık ve öfke:

**“Yılgınlık yok,
direniş var!”**

**Sahte sendika yasası
püskürtülecek!**

İÇİNDEKİLER

Onbir yıllık mücadelenin kritik safhası . . 3

Kazanmak için 4 Martlar'dan daha da

ileriye! 4-5

KESK eylemlerinden 6

Direniş bayrağı Aymasın

işçisinin elinde... 7-8

Sınıf hareketinden... 9

ÖO direnişine karşı devletin yeni taktiği.10

ÖO direnişi 233. gününde sürüyor! 11

Gençlik hareketi 12-13

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/7

(orta sayfa) 14-15

Tarımda yıkım ve sonuçları 16-19

15-16 Haziran, sol hareket

ve işçi hareketi. 20-21

Hatice Yürekli anısına Ekim Gençliği

Kampı 22

Uluslararası hareket 23

İşçi-emekçi kadını devrimci mücadeleye

kazanmanın sorunları 24

“Sana söz can yoldaşım

zafer bizim olacak” 25

Geleceğimize sahip çıkalım! 26

Mücadele postası 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/12 ● 09 Haziran 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Kamu emekçileri, '90'lı yılların başında “grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı” talebiyle başlattıkları mücadeleyle sendikalarını kurdular. Sermaye devletin sendikalaşmanın önündeki tüm yasa ve yasakları bizzat mücadele alanlarında aştı. Sermaye devleti, mücadelenin kendisine dayattığı bu sendikaları bir yerden sonra tanımak zorunda kaldı.

Kamu emekçileri bugün mücadele alanlarında bedel ödeyerek kurdukları sendikal haklarını gaspeden yasaya karşı militanca direniyorlar. Devletin bombaları, copu direnişlerinde herhangi bir yıldınlığa yol açmak şöyle dursun kararlılıkları ve kitlesellikleri büyüyor. Sahte sendika yasasına karşı verilen mücadelenin hareketin iç zayıflık ve engellerine takılmadan ne derece başarıya ulaşacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ancak şu unutulmamalıdır ki, zaferin kazanılmasında işçi sınıfının alacağı tutum belirleyici olacaktır.

Kamu emekçilerinin sahte sendikaya geçit vermemek ve grevli-toplusözleşmeli sendika hakkını kazanmak için meydanlarda vahşi bir polis zoruna maruz kaldığı saatlerde, işçi sınıfı hareketi cephesinden de önemli bir gelişme yaşanıyordu. Kamu işyerlerinde sendika ağalarınca satılan TİS'lerden farklı bir yol izleyerek greve başlayan Şişe-cam işçilerinin grevi; Bakanlar Kurulu kararıyla “Milli güvenliği zedelediği” gerekçesiyle ertelendi. Yani yasaklandı. Böylelikle mevcut tablo içerisinde, sermaye devleti karşısında kamu emekçilerinden sonra önemli bir direniş mevzisi daha saldırıya uğramış oldu. Amaç, mevcut direniş mevzilerinin çoğalmasının ve güçlenmesinin önüne geçmek için, varolanları ezmektir.

Şişe-cam grevinin ertelenmesi grevli-toplusözleşmeli sendika hak talebinin bugün sınıf hareketi için de ne denli yakıcı bir talep olduğunu bir kez daha göstermiştir. İşçi sınıfının mücadele alanlarında kazandığı sendikal haklar devletin sistemli saldırılarıyla uzunca bir süredir fiili olarak gaspedilmiş durumdadır. Bu, haklar ancak mücadele alanlarında kazanılır ve korunulur gerçeğinin yalın bir doğrulamasıdır. Beraberinde; “Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı”, “Sınırsız grev ve genel grev hakkı” ve “lokavtın yasaklanması”

talepleri etrafında birleşmek ve mücadele etmenin aciliyetini göstermektedir. Grev yasaklarını boşa çıkarabilmek, sendikal örgütlenmelerin önündeki her türlü yasağın parçalanması ancak ve ancak dış bir mücadeleden geçmektedir.

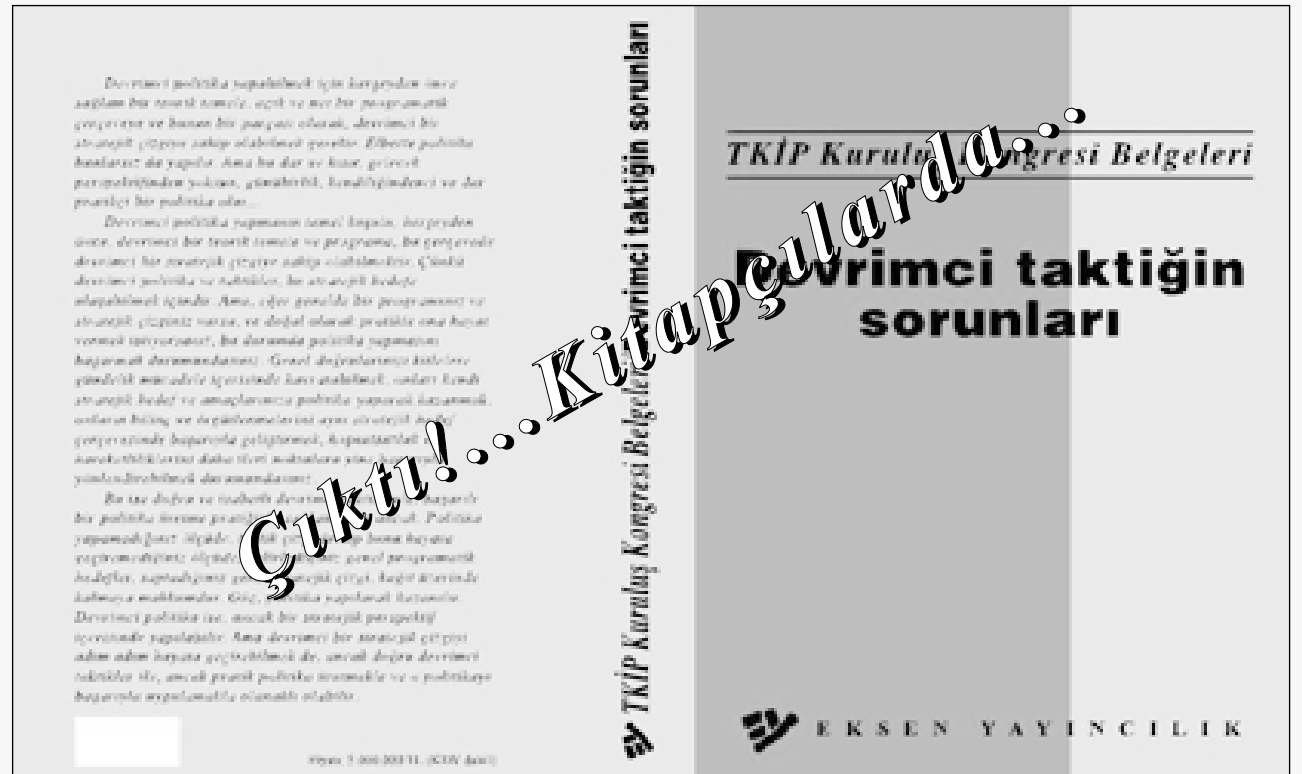
Sermayenin direniş odaklarını ezme saldırısının öncelikli ve en vahşi biçimlerde sürdüğü alan zindanlardır. F tipi saldırısıyla devrimci örgütlülükler ve devrim davası boğulmaya çalışılmaktadır. Yanısıra saldırı, işçi ve emekçilerin örgütsüzleştirme saldırısının da başlıca halkasıdır. Bu anlamıyla devrimci tutsaklar ortaya koydukları direnişle, hem saldırının kendilerine yönelen bu parçasına ve hem de işçi ve emekçilere dönük genel saldırının önüne etten bir barikat kurmuşlardır.

Sermaye düzenine karşı direnişin bayrağını onlar taşımaktadırlar.

Bu bilinçle direnişi yaygınlaştırıp, mücadele barikatlarını güçlendirelim. Geleceğimizin karartılmasına, örgütlülüklerimizin dağıtılmasına izin vermeyelim. Saldırı yasalarını, yasakları ve hücreleri parçalamak için mücadele alanlarında kazanıncaya kadar militan bir direniş hattını örelim.

Direne direne kazanacağız!

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Onbir yıllık mücadelenin kritik safhası

Bir kısım maddeleri benimsenen yasanın görüşülmesine önümüzdeki hafta devam edilecektir. Kamu emekçisi hafta başından itibaren, yasanın meclisten çekilmesi talebiyle ve yasa meclisten çekilene kadar, bir genel direniş eylemi başlatabilirse eğer, bu sahte yasa püskürtülebilecektir. Böyle olmaz da iş KESK yönetiminin yasak savma türünden en fazla bir gün iş bırakma eylemine kalırsa, yasanın çıkacağına şimdiden kesin gözüyle bakılabilir.

Fakat bu herşeyin sonu değildir. Tersine, bu saldırı kamu emekçisinin önüne yeni mücadele hedefleri çıkaracaktır ve onu yeni bir mücadele dönemine sokacaktır.

Kamu çalışanları hareketi cephesindeki mücadele şu günlerde en kritik safhasını yaşıyor. 11 yıllık zorlu bir mücadelenin kaderini belirleyecek günlerden geçiyoruz da denebilir buna. Emperyalizm ve sermaye uşağı mevcut hükümet, birçok başka cephede olduğu gibi kamu çalışanları cephesindeki çatışmayı da düzen lehine bir sonuca bağlamaya çalışıyor. Parlamentoda görüşülmeye başlanan ve bazı hükümleri şimdiden kabul edilmiş bulunan sahte sendika yasası bunun bir ifadesidir.

Kamu çalışanları, işçi sınıfının ‘89 bahar eylemliliklerinin hemen ardından, ‘90 yılı içerisinde fiili sendikalaşma hareketine girişerek, grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesini başlatmışlardı. Bu mücadele hızla yaygınlaştı, hemen tüm sektörlerde büyük bir güç kazandı, kısa sürede yüzbinlerce kamu emekçisinin üye olduğu bir sendikal örgütlülük düzeyine ulaştı. Bu örgütlenme, grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi mücadelesinin etkili bir dayanağı olmakla kalmadı, tüm ‘90’lı yıllar boyunca, kamu çalışanlarının kendilerine yönelik çeşitli türden saldırılara karşı direnmesinin de etkili bir aracı işlevini gördü. Kamu emekçileri, düşük maaş zamları ve sürgünler başta olmak üzere sermaye iktidarlarının çeşitli türden saldırılarına karşı, yıllarca bu örgütlülüğe dayanarak direndiler ve yer yer önemli başarılar kazandılar.

Bütün bu mücadeleler içerisinde fiilen elde ettikleri sendika hakkına yasal bir biçim vermek, bunu grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı olarak elde etmek, kamu çalışanları hareketinin değişmez hedefi olarak kaldı. Sermaye iktidarlara da hareketin

gücünü bu noktadan kırmaya özel bir dikkat gösterdiler. Buna yönelik ilk girişim, ‘90’ların ortasında sahte sendika yasası tasarısının yasalaştırılmak istenmesiyle gündeme geldi. Fakat 17-18 Haziran’da 150’bin kişilik görkemli bir kalabalıkla Kızılay’ı dolduran, 4 Mart’ta aynı Kızılay’da büyük bir kararlılıkla direnmesini bilen kamu emekçileri, böylece bu ilk saldırıyı püskürtmeyi başardılar. Dönemin hükümetleri bu büyük kararlılık karşısında yasayı gündemden çıkararak, saldırıyı ertelemek zorunda kaldılar.

‘90’ların ortasındaki bu büyük çatışma ve direniş nedeniyle ertelenen saldırıyı, aynı dönemde zindan cephesinde yaşanan ve devrimci tutsakların kararlı direnişi karşısında ertelenmek zorunda bırakılan saldırıyla kıyaslamak mümkün. Bugünkü gerici-faşist kırması hükümet, F tipi saldırısıyla zindan cephesinde düzen lehine almak istediği sonucu, kamu emekçileri cephesinde de sahte sendika yasa tasarısını yeniden gündeme getirip yasalaştırmaya çalışarak elde etmek istiyor. Zindanlarda katliam yaparak “cezaevi sorunu”nu artık nihayet çözdüğünü sanan (fakat çok geçmeden bunda ne kadar yanıldığını da anlayan!) mevcut hükümet, şimdi de sahte sendika yasasıyla kamu emekçileri hareketinin yarattığı 11 yıllık “sorun”u çözmek çabası içindedir. Zindan cephesinde 20 yıllık mücadele birikimini boşa çıkarmaya ve sert irade savaşını düzen lehine bir sonuca bağlamaya çalışanlar, aynı şeyi kamu emekçileri cephesinde yapmaya çalışmakta, 11 yıllık mücadele birikimini boşa çıkararak çatışmayı yine sermaye düzenin hesapları çerçevesinde bir sonuca bağlamak istemektedirler. F tipindeki “kararlılık” ile sahte sendika yasasındaki “kararlılık” arasında tam bir paralellik var.

Ne var ki sermaye iktidarının saldırı kararlılığı, zindan cephesinde olduğu gibi kamu emekçileri cephesinde de zorlu bir direnişle, karşı yönden gelen aynı türden bir kararlılıkla karşı karşıyadır. Uzun yılların mücadele birikiminin gücü ölçüsünde, çatışma sert geçiyor ve direniş kararlı bir çizgi izliyor. Her iki alanda da çatışma halen sürüyor ve bu iki çatışma bugünün Türkiye’sinin en önemli iki siyasal gündemi olarak öne çıkıyor.

Bu paralelliğin ötesinde ise, iki kritik çatışma alanının temel önemde farklılığı kendini gösteriyor.

Zindan cephesindeki çatışmanın doğrudan tarafı, tutsak devrimcilerdir. Devrimci tutsaklar, bilinçli ve örgütlü mücadele insanlarıdır. Kendi iradelerine ve tercihlerine hakim öncüler olarak, son derece acımasız bir saldırıyı püskürtmek için büyük bir direnç

göstermektedirler ve bu uğurda her türlü bedeli ödemeye hazırdırlar. Bu nedenledir ki, katliamlara, sistematik baskı ve işkencelere, dahası 7 ayı aşan açlığa rağmen, direniş bir türlü kırılmamakta, devlet bir türlü sonuç alamamakta, tersine, adım adım yenilgiye doğru yol almaktadır.

Oysa kamu emekçileri, saldırıyı püskürtmede ortaya koydukları tüm mücadele isteği ve kararlılığına rağmen, ürkek, korkak ve büyük kazanımlar uğruna bedel ödemekten tümüyle uzak, reformist bir KESK önderliğiyle yüzyüzedirler. Halihazırda kamu emekçileri cephesindeki direnişin en temel zaafı, en büyük handikapı budur.

Sermaye hükümetinin saldırıdaki pervasızlığı biraz da buradan gelmektedir. Saldırı çoktandır gündemde olduğu halde, KESK yönetimi saldırıya karşı etkin ve eylemli bir kampanyayı gündeme getirmekte bir hayli gecikmiştir. İşaretleri çoktan verilen bu saldırıya karşı aylar öncesinden planlı ve sistematik bir kampanya gündeme getirilebilmiş olsaydı, herhalde hükümet yasayı gündeme almakta bu kadar rahat davranamazdı. KESK yönetimi bunu yapmak yerine ayak sürüyerek tasarının komisyonlarda somutlanmasını beklemiş, böylece saldırıyı püskürtme niyeti ve kararlılığı konusunda önden karşı tarafı cesaretlendiren çok ciddi bir zaafiyet belirtisi sergilemiştir.

Bu zaafiyet öylesine göze batıcıdır ki, tüm barikatları yararak Kızılay’a çıkma kararlılığını ortaya koyan kamu emekçisinin yasayı püskürtmedeki kararlılığı etkili ve kesintisiz eylemler silsilesi ile yeni bir düzeye çıkarılacağına, ortaya konulan eylem planı bile, yasanın parlamentodaki görüşme sırası gerekçe gösterilerek, ertelenebilmiştir. Böylece KESK yönetimi, yasanın parlamentoda ani biçimde görüşülmeye başlanması karşısında, kamu emekçisini yeterli hazırlıktan yoksun bir konuma bile bile düşürmüştür.

Bu KESK yönetiminin yıllardır süregelen değişmez tutumu ve çizgisidir. Kendi türünden bir sendikal bürokrasiye çoktan dönüşmüş bulunan reformist çizgideki yönetimler, bu konumlarıyla başından itibaren mücadeleyi geriye çeken, zaafa uğratan, kamu emekçinin direnme isteğini ve enerjisini kıran bir rol oynamışlardır. Şimdiki yönetimin davranış çizgisi de güven vermekten tümüyle uzak bu ürkek ve oportünist tutumun bir uzantısıdır.

Bu ülkede yüzbinlerce kamu emekçisi için grevli toplusözleşmeli sendika hakkını elde etmek elbette kolay değildir. Bu hedefe ancak kararlı, soluklu ve büyük bedeller ödemeyi göze alan bir mücadele çizgisiyle

ulaşılabilirdi, ulaşılabilir. KESK yönetimleri ise bu türden bir çizgiden özenle uzak durmuşlardır. Bunun yerine, hükümetlerle ve parlamentoyla ılımlı bir çizgide diyalog yolu tutulmuş, zaman zaman gündeme getirilmek zorunda kalan eylemler bile bu diyalogla sözde sonuçalma çizgisine dolgu malzemesi yapılmaya çalışılmıştır.

Son gelişmeler bu çizginin de iflası anlamına gelmektedir. Fakat sermaye iktidarının işi yine de kolay değildir, kesinlikle olmayacaktır. KESK yönetiminin tüm kötürümleştirici çabalarına rağmen kamu emekçilerinin 11 yılı bulan uzun soluklu bir mücadeleyle hareketi bugüne bizzat taşıdıkları unutulmamalıdır. 26 Mayıs Kızılay eylemi, KESK emekçisinin önüne kurulan barikatları aşma kararlılığının yeni bir göstergesi olmuştur. Yasanın parlamentoda görüşülmesi üzerine dün (Perşembe) gündeme gelen, Kızılay meydanında bir kez daha polisle sert bir çatışmaya dönüşen mücadele kararlılığı ise, bunun en son halkasıdır.

Bir kısım maddeleri benimsenen yasanın görüşülmesine önümüzdeki hafta devam edilecektir. Kamu emekçisi hafta başından itibaren, yasanın meclisten çekilmesi talebiyle ve yasa meclisten çekilene kadar, bir genel direniş eylemi başlatabilirse eğer, bu sahte yasa püskürtülebilecektir. Böyle olmaz da iş KESK yönetiminin yasak savma türünden en fazla bir gün iş bırakma eylemine kalırsa, yasanın çıkacağına şimdiden kesin gözüyle bakılabilir.

Fakat bu herşeyin sonu değildir. Tersine, bu saldırı kamu emekçisinin önüne yeni mücadele hedefleri çıkaracaktır ve onu yeni bir mücadele dönemine sokacaktır. Kamu emekçisi, bugüne kadarki hak ve mevzilerini mevcut yasalar sayesinde ve onlara dayanarak değil, tam tersine, onlara rağmen ve mücadeleye dayanarak, fiilen elde etti. Bundan böyle de fiili mücadelesini sürdürerek hak ve mevzilerini koruyacak, “grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı” mücadelesine daha bir güçlü yüklenecek, bunu sahte yasanın iptali yeni istemi ile birleştirecektir.

11 yıllık bir mücadele birikimi ve deneyimi de düşünüldüğünde, kamu emekçisine boyun eğdirmek sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Gerici düzen cephesi zindan cephesinde yaşadıklarının bir benzerini, kuvvetle inanıyoruz ki, kamu emekçileri cephesinde de yaşayacak, kamu emekçisinin yeni biçimler kazanacak büyük direnciyle karşılaşacaktır.

SY Kızıl Bayrak

Kamu emekçileri sahte sendika yasasına karşı alanlara çıktılar...

Kazanmak için 4 Martlar'dan da ileriye!

Kamu emekçileri sahte sendika yasasının mecliste görüşülmeye başlaması üzerine ülke çapında alanlara çıktılar. Sahte sendika yasasını geri çektilerme kararlılığını ilan eden emekçiler, yasanın geri çekilmemesi durumunda eylemlerini ülkenin her yanında süresiz oturma eylemine dönüştürecekleri uyarısında bulundular. Ardından işbirakma eylemleri akşam saatlerine kadar sürecek bir oturma eylemine dönüştürüldü.

Sermaye devleti ise, saldırı programının önüne çıkan bu ilk ciddi engel karşısında tam anlamıyla azgınlaşmış durumda. Yapılan eylemliliklere ilk müdahale haberi Mersin'den geldi. Kamu emekçileri Mersin'de vahşice coplandılar. Birçok ilde oturma eylemleri kararlılıkla sürerken, ikinci saldırı akşam saatlerinde Ankara'da gerçekleşti.

Devletin bombasına ve copuna karşı militan direniş

Mersin'de eylemin yapılacağı alana doğru yürüyen kamu emekçilerini polis saldırı tehditiyle dağıtmaya çalıştı. Ancak kamu emekçilerinin yanıtı direniş oldu. Bunun üzerine kamu emekçileri cop kullanılarak dağıtıldı. Ancak bir süre sonra dağılan kitle sendikalarda yeniden toplanmaya başladı. Bunun üzerine terör sendikalara kadar yaygınlaştırıldı. Kamu emekçileri polis saldırısına karşı sendikalarındaki masa, sandalye vb. eşyaları kullanarak direndiler. Uzun süren direniş sonrasında Mersin'deki bilanço onlarca yaralı ve gözaltı oldu.

Ankara'da ise, yasa tasarısının birinci maddesinin onaylanması üzerine, Ziya Gökalp Caddesi'nde oturma eylemini sürdüren binlerce kamu emekçisi eylemi Kızılay'a taşımak için polis barikatlarına yüklendi. Panzerlerle güçlendirilmiş barikatlar kimi

noktalarda yarıldı. Polis bu kez gaz bombaları kullandı. Uzun süre polise direnerek barikatı zorlamaya devam eden kamu emekçileri polisin vahşi terörü karşısında ara sokaklara doğru dağıldılar. Çatışmalar uzun süre ara sokaklarda devam etti. Bu arada birçok kamu emekçisi zor kullanılarak gözaltına alındı.

Devletin gaz bombaları ve cop kullanarak estirdiği terör kamu emekçileri üzerinde yılgınlıktan ziyade kararlılığı arttıran bir rol oynadı. Eylemin sürdüğü birçok alanda saldırıların duyulmasıyla beraber öfke ve kararlılık üst düzeye çıktı. Eylem alanlarına çıkan kitle sayısı artış gösterdi.

Kazanmak için daha ileriye!

Kamu emekçileri direniş tarihlerine yeni bir halka daha eklemiş bulunuyorlar. Eğer kamu emekçi hareketinde yaşanan iç zayıflıklar aşılabılırsa, saldırıyı püskürtmemek için hiçbir neden yok. Bu açıdan 4 Mart direnişi bir kez daha kamu emekçilerinin mücadelesine ışık tutmaktadır. Bilindiği gibi, 4 Mart günü ortaya konulan görkemli direniş sonrasında KESK'in reformist yöneticileri çubuğu teslimiyete doğru kırmışlardı. 5 Mart günü artık hareketin karşısında bir barikat olarak duruyorlardı. Hareket, mücadelenin gerektirdiği yeni düzeyi kaldıracak bir önderlikten yoksunluk gibi temel bir zaafiyetle yüzyüzydi. Bu ihtiyacı ancak devrimci kamu emekçileri karşılayabilirlerdi. Ama gerek örgütsüzlükleri, gerekse gereken iradenin sergilenememesi nedeniyle 4 Mart'ın arkası getirilemedi. Böylece önemli bir olanak yitirildi.

Kamu emekçileri ancak 4 Mart'ı aşacak bir mücadele düzeyi ile saldırıyı püskürtebilirler. Ama Ankara direnişi sonrasında aldıkları tutumun da

gösterdiği gibi, KESK reformizmi böyle bir mücadeleyi omuzlayacak irade ve güçten yoksundur. Eylem kararları meclis görüşmelerine endekslenmekte, devlet terörü karşısında mücadele hattı bir adım öne taşınmamaktadır.

Şu unutulmamalıdır ki, KESK yönetimi bugün 4 Mart'tan daha geri bir noktadadır. Onlar 4 Mart'ta kazanmanın yolunu değil, devletin gücünü görmektedirler. Devletin IMF programı üzerinden sergilediği kararlılık gösterileri bu zayıflığı daha da derinleştirmektedir.

4 Mart'ın izinden, 5 Mart'lara izin vermeden...

Bugün hareketin ortaya koyduğu güç ve olanaklar tablosu, önderlik ihtiyacına yanıt vermeyi acil ve yakıcı kılmaktadır. Devrimci kamu emekçileri bu sorumlulukla, 4 Mart'ın izinde ama yeni bir 5 Mart'da izin vermemek bilinciyle hareket etmelidirler. Zaferin gerektirdiği mücadele hattı ancak, devrimci önderliğin mücadele alanlarında yaratılmasından geçmektedir. Bugün süreç artık sarsılmayı ve öne çıkmayı gerektirmektedir.

Zafere ulaşmanın bir diğer belirleyeni ise, işçi sınıfının süreç karşısında alacağı tutumdur. İşçi sınıfının ileri ve öncü unsurları kamu emekçilerinin direnişini kendi direnişi bilerek mücadele saflarında yerlerini almalı, sendikalarına harekete geçme yönünde basınç uygulamalıdır.

Kamu emekçilerinin direnişi, bugün sermayenin saldırıları karşısında bunalan işçi sınıfı ve diğer ezilenler için tutulması gereken yolu gösteriyor. Kamu emekçilerinin direnişine her düzeyde sahip çıkılmalı, ileriye taşımak için gereken çaba gösterilmelidir.

7 Haziran'da ülke çapında KESK eylemleri...

“Barikatu aştık sıra yasada!”

Ankara:**Kızılay'da dişediş çatışma!..**

Sahte sendika yasasının genel kurulda görüşülmeye başlaması üzerine KESK'e bağlı sendikalar saat 12:30 da Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanmaya başladılar. Ziya Gökalp caddesi trafiğe kapatıldı. Temsilciler meclise

gittiği sırada 2 bin kişilik kitle sloganlarla beklemeye başladı.

Saat 18:00'e doğru temsilcilerin sonuç almaksızın dönmesi üzerine Kızılay'a girme kararı alındı. Birbirine kenetlenerek barikata yüklenen emekçilere polis gaz bombaları ve coplarla saldırdı. Polisin saldırısı sonrasında ara sokaklara dağılan

emekçiler Sakarya Caddesi'nde tekrar toplandılar. Burada kitleye bir kez daha saldıran polis birçok kişiyi gözaltına alırken, onlarca emekçi de hastanelere kaldırıldı. Akşam toplanan emekçiler cuma günü için eylem kararı alarak, bu yasanın çıkmasına izin vermeyeceklerini vurguladılar.

İstanbul:**Akşama kadar eylem...**

Kamu emekçileri İstanbul'da Kadıköy Belediye binası önünde toplandılar. Daha sonra ise Söğütölüçeşme Caddesi'nden Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyüşe geçtiler. Sahte sendika yasasına

karşı sloganların haykırıldığı yürüyüş, Kadıköy İskele Meydanı'nda oturma eylemine dönüştürüldü. Eylemde "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!", "Yasakçı yasa geri çekilsin!", "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!" yazılı dövizler taşındı. "Sahte sendika yasasına hayır!", "Barikatu aştık sıra yasada!", "Yılgınlık yok direniş var!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "İMF tipi yaşama hayır!" gibi sloganlar atıldı. Oturma eylemi sırasında kamu emekçilerine hitaben konuşan KESK eski Genel Başkanı Siyami Erdem,

KESK'i büyük bir mücadeleyle yarattıklarını belirtti ve yine böyle bir mücadeleyle koruyacaklarını ifade etti. Bu arada bir açıklama yapan Enerji-Yapı Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Erhan Karaçay;sözkonusu yasa tasarısının TBMM'de görüşülmeye başlandığını anlattı ve görüşme bitene kadar, diğer illerdeki eylemcilerle

koordineli hareket ederek, oturma eylemini sürdüreceklerini, görüşmenin ardından eylemi sona erdireceklerini söyledi.

Akşam saatlerine kadar süren oturma eyleminde, saldırı haberleri büyük bir öfke ve mücadele kararlılığı taşıyan sloganlarla karşılandı.

İzmir:**Kararlı, coşkulu ve militan!..**

Sahte sendika yasasının mecliste görüşüldüğü gün iş bırakma eylemi yapılacağı söylenmesine rağmen bu alana kitlesel olarak yansımada. 1500'e yakın kamu emekçisinin saat 12:00'de başlattığı eylem, Ankara'dan gelen saldırı haberiyle militan bir tarza büründü. Coşku da buna paralel olarak arttı.

Kızılay Meydanı'ndaki saldırı ve gözaltı haberinin ardından emekçiler, Konak'ın en işlek caddesinden yolu keserek, Çankaya'daki DSP binasına doğru sloganlarla yürümeye başladılar. 1500'e yakın emekçi davalarına sahip çıktıklarını, haykırıkları sloganlar ve kararlı duruşlarıyla ifade ettiler. Kamu emekçilerinin tereddütsüz tutumu sonucu panzerlerden ve çevik kuvvet polislerinden oluşan barikat kaldırıldı.

8 saat süren eylem Çankaya'daki DSP il binasının olduğu caddede, KESK dönem sözcüsü Alim Murathan tarafından meclisteki görüşmenin 12 Haziran'a ertelendiği haberiyle bitirildi.

Sınıf hareketinin durgun olduğu bugünkü

koşullarda, İzmir’de yapılan eylemler de genellikle durgun bir havada geçiyordu. Oysa bugünkü eylem emekçilerin hafızasına tüm zayıflıklarına rağmen kararlı ve militan bir ruh taşıdı.

Eylemin ilk saatlerde, Sümerbank işçileri desteğe gelen bir süre sonra kendi direniş mevzilerine gittiler.

Eylem boyunca atılan sloganlardan bazıları şunlardı: “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hepberaber ya hiçbirimiz!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!”, “Barikat kalkacak, başka yolu yok!”, “Barikatı aştık sıra yasada!”. En radikal sloganlarsa polis barikatında, yürüyüş esnasında ve saldırı haberleri geldiği sırada atıldı.

Adana:

"Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendika mücadelemiz!"

Saat 11:00’e Uğur Mumcu Meydanı’nda toplanan kamu emekçileri sloganlar atarak halay çektiler. Daha sonra dönem sözcüsü basın açıklamasını okudu. Açıklamada özetle; "Toplusözleşme ve grev hakkımızı yasaklayan, örgütlenmemizi daraltmayı hedefleyen yasaklarla dolu bu yasayı asla kabul etmeyeceğiz. Toplusözleşme ve grev hakkı içeren özgürlükçü, demokratik, katılımcı bir yasa için mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz." denildi. Bugün yapılan eylemin Kızılay’daki eylemi desteklemek amacıyla yapıldığı, sonuna kadar devam edileceği de sözcü tarafından ifade edildi. Eylemde SES Şube Başkanı Ali Dinigüzel de KESK’in mücadele tarihini özetleyen bir konuşma yaptı.

Eylemde atılan sloganlar: "Direne direne kazanacağız!", "Hükümet yasanı al başına çal!", "Derviş evine Ecevit huzurevine!", "Yaşasın grevli toplusözleşmeli sendika mücadelemiz!". Adana’nın kavurucu sıcağı karşısında bazen gölgeye çekilmek zorunda kalan kamu emekçileri eylemi coşkulu bir şekilde bitirdiler.

Bursa:

Eylem boyunca kararlılık ve öfke

Bursa’da öğle saatlerinde toplanan yaklaşık 500 kamu emekçisi, sloganlar atarak, Orhangazi Parkı’na kadar yürüdü. Burada oturma eylemi başlatan kamu emekçilerine hitap eden KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Çetin Erdolu, tasarıyla temel sendikal hakların yasaklandığını, askeri işyerlerindeki sivil memurların örgütlenmesinin engellendiğini ifade ederek, yasa geri çekilene kadar eylemlerin süreceğini bir kez daha duyurdu.

Eylem boyunca kararlılığı ve öfkeyi ifade eden sloganlar büyük bir coşkuyla atıldı.

Kamu çalışanlarının oturma eyleminin 18:00’e kadar süreceği bildirildi.

Antalya

Eyleme 700 coşkulu emekçi katıldı

Antalya’daki eyleme yaklaşık olarak 700 civarında emekçi katıldı. İş bırakma eylemi daha çok viziteye çıkma biçiminde gerçekleşti. Eylem, Eğitim-Sen önünden Cumhuriyet Meydanı’na kadar yapılan bir yürüyüşle başladı. Yürüyüş sırasında Güllük Caddesi bir süre trafiğe kapatıldı.

Cumhuriyet Meydanı’nda Şubeler Platformu adına Eğitim-Sen Şube Sekreteri Oğuz Eraslan yaptığı açıklamada; yeni yasada memurlara grev ve toplusözleşme hakkının yasaklandığını ve sendikaların kapatılmak istendiğini vurguladı. Eylem alanında büyük bir kararlılık ve coşku göze çarpıyordu.

Mersin:

Polis saldırısı ve sendika yöneticilerine gözaltı

Kamu emekçileri Mersin’de, tasarıyı protesto etmek amacıyla öğle saatlerine doğru Çankaya Mahallesi’ndeki Eğitim-Sen binası önünde toplanmaya başladılar. Daha sonra basın açıklaması

yapmak üzere SSK Bölge Müdürlüğü’ne doğru yürümek isteyen emekçilere, polis cop kullanarak saldırdı.

Saldırıyla dağıtılan kamu emekçileri arkasından sendika binası önünde oturma eylemine başladı. Polis burada da zor kollandı. Saldırıları sonucunda birçok kamu emekçisi yaralandı. Polis, KESK Dönem Sözcüsü Ferbağ Fırat, Sağlık Emekçileri Sendikası Mersin Şube Başkanı Yılmaz Bozkurt ve Eğitim-Sen Mersin Şubesi Başkanı Ayşe Eren’in de aralarında bulunduğu 10 kişiyi gözaltına aldı.

Düzce:

“Sahte sendika yasasına hayır!”

Düzce Anıtpark’ta biraraya gelen 100 kadar kamu emekçisi, sahte yasayı protesto ettiler. Eylemde “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Barikatı aştık sıra yasada!” sloganları en çok atılan sloganlardı. Düzce Eğitim-Sen Şube Başkanı Fethi Sönmez yaptığı açıklamada; "11 yıldır sürdürdüğümüz sendikal

mücadeleimizde bugün önemli bir noktaya geldik. Yıllardır tüm ısrarlarımıza rağmen Kamu Emekçileri Sendikaları Yasasını çıkarmayan iktidar şimdi sahte bir sendika yasası çıkarmaya çalışıyor" dedi.

İzmit

“Ferman hükümetinse, alanlar bizimdir.”

Kamu emekçileri İzmit’te Defterdarlık ve Saraybahçe Belediyesi önünde toplanarak, İstiklal, Fethiye ve Alemdar caddelerini yürüyerek geçtikten sonra Cumhuriyet Parkı önünde toplandılar. Burada konuşma yapan dönem sözcüsü ve Tüm Sosyal-Sen Şube Başkanı Aziz Özcan, "Yeni tasarıyla, toplusözleşme ve grev hakkımızı engellemek istiyorlar" dedi. Arkasından konuşmasını “Ferman hükümetinse, alanlar ve meydanlar bizimdir." diyerek bitirdi.

Konuşma sırasında ve sonrasında çeşitli sloganlar atan kamu emekçileri kararlılıklarını ortaya koydular.

Kamu emekçilerinin 6 Haziran İstanbul eylemi:

“Yasakç› yasay› püskürteceæiz!”

Meclisteki sahte sendika yasasının tekrar gündeme alınması nedeniyle, kamu emekçileri İstanbul’da bir protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Unkapanı’nda bulunan KESK Genel Merkezi önünde saat 18: 00’e toplanan kamu emekçileri Saraçhane Parkı’na doğru yürüyüşe geçtiler. Polis pankart, döviz ve soğanlarla harekete geçen kitlenin önünde barikat oluşturarak yürümelerini engellemeye çalıştı. Bunun üzerine “Baskılar bizi yıldıramaz!” vb., sloganlar atan emekçiler, engelleme girişimini protesto ettiler. Görüşmeler sonucunda mutabakat sağlanarak barikat kaldırıldı. Kitle Saraçhane Parkı’na kadar sloganlarla yürüdü.

Burada KESK Genel Sekreteri Sevil Erol bir basın metni okudu. Metinde; yasakçı yasalara boyun eğmeyeceklerini, ülkenin dört bir yanında eylemler gerçekleştirerek “toplusözleşmeli, grevli, özgürlükçü demokratik bir yasa” talebini yükselteceklerini belirtti. Daha sonra eylemci kamu emekçileri sloganlarla dağıldı.

Eylemde “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Yasakçı yasayı püskürteceğiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “İMF tipi-hücre tipi yaşam istemiyoruz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Antalya KESK eylemleri...

Kızılay direnişinin yarattığı olumlu hava, yönetimin ürkek tavrıyla dağıtılıyor!..

Kızılay eyleminin ardından KESK sahte sendika yasasına karşı bir eylem programı hazırladı. Viziteye çıkma, oturma eylemi, bir günlük iş bırakma (5 Haziran Salı günü için) gibi eylemleri içeren bu program oldukça etkili görünüyordu. Üstelik program Ankara barikatının aşılmasını izleyen bir zaman dilimine oturuyordu. Bunların toplamı doğal olarak katılımın güçlü olacağı beklentisini doğuruyordu.

1 Haziran Cuma günü kamu emekçileri Antalya’da da viziteye çıktılar. Defterdarlık önünde toplanan kitleye alkış ve sloganlarla yürüyerek gelen Eğitim-Sen korteji katıldı. Böylelikle 150 kişilik bir kitle oluştu. Burada atılan sloganlar bir polisin “dağıtırız” tehditlerine rağmen -ve daha da gür bir şekilde- sürdü. Ardından basın açıklamasına geçildi. Zaman zaman sloganlarla kesilen basın açıklaması, bir gün sonra Cumhuriyet Meydanı’nda yapılacak oturma eylemine çağıyla son buldu.

Ertesi gün oturma eylemine gelen kitle 50 civarında idi. Atılan sloganlar ve alkışlardan sonra basın açıklamasına geçildi. Okunan metin devlet güdümlü sendikaya geçit verilmeyeceği çerçevesinde oldu. O ana kadar eylemleri kendi isteği doğrultusunda sürükleyen alt kademe sendika yönetimi, bu kez KESK Genel Merkezi’nin aldığı karar gereği eylemlerin geçici bir süre için ertelendiğini duyurdu. Buna gerekçe olarak da “meclisin şu an RTÜK yasasıyla meşgul olması” gösterildi.

Her iki eylemde de emekçiler “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Barikatı aştık sıra yasada!”, “Direne direne kazanacağız!”, Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, yanısıra “Derviş evine Ecevit huzuruevine!”, “Ne İMF ne Derviş, genel grev/genel direniş!” sloganlarını attılar. Eylemler, “Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz?” şiarıyla bitirildi.

Burada şunu önemle belirtmek istiyoruz. Kitle hareketini devrimci bir çizgide ilerletebilmek, buna uygun kanallar açmak ve ortaya konulacak inisiyatifle olanaklıdır. Yoksa mücadelenin yarattığı tüm birikimler reformist-icazetçi çizginin temsilcileri tarafından ürkek kararlar ve tutumlarla boşa çıkarılacaktır.

Yeni 4 Martlar için ileri!

Antalya’dan Kızıl Bayrak okurları

Kırşehir KESK eylemleri...

“Direne direne kazanacağız!”

Kamu emekçilerinin eylemleri devam ediyor. Sahte sendika yasasının meclise görüşülmeye başlanması üzerine alınan kararlar çerçevesinde, Kırşehir’de de basın açıklaması ve eylemler yapıyor.

1 Haziran’da yapılan eyleme 120 civarında kamu emekçisi katıldı. Gözlerini, kulaklarını ve ağızlarını siyah bantlarla bağlayan emekçiler, hükümetin emekçileri sahte sendika yasasıyla üç maymuna çevirmek istediğini, bunun da asla kabul edilemez olduğunu söylediler.

Daha önce yasa geri çekilene kadar hergün yapılacağı söylenen eylem daha sonra meclisin çalışma planına dayanılarak ertelendi.

7 Haziran Çarşamba günü yapılan basın açıklaması ve oturma eylemine yine KESK’e bağlı sendikalar katıldı. “Toplusözleşmesiz, grevsiz sendika olmaz” ana temasıyla yapılan eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı. “Direne direne kazanacağız!”, “Susma sözleşme hakkından vazgeçme!”, “Barikatı aştık sıra yasada!”, “Hükümet yasayı al başına çal!”, “Üreten biziz yöneten de biz olacağız!”, sloganlarıyla kararlılıklarını bir kez daha gösteren emekçiler, oturma eyleminin ardından dağıldılar.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

Öğretim Elemanları Sendikası’nın basın açıklaması eylemi...

“Parasız eğitim talebimizi sürdürmeye kararlıyız”

5 Haziran günü Yıldız Teknik Üniversitesi’nde, Öğretim Elemanları Sendikası, araştırma görevlileri kadrolarının artırılması ve diğer sorunları dile getirmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında ÖES Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu; hükümetin izlediği İMF ve Dünya Bankası politikalarının ülkeyi krizden krize sürüklediğini ve bağımsızlığımızın ayaklar altına alındığını vurguladı. Kamu üniversitelerinin “öteki Türkiye’nin öteki üniversitelerine dönüştüğü”nü, araştırma imkanlarının ortadan kaldırıldığını ifade etti. Ayrıca rektörlerin öğrenci harçlarının yükseltilmesi suretiyle öğretim elemanlarının yaşam şartlarının düzeltilmesi taleplerini doğru bulmadıklarını, parasız eğitim talebini savunmaya devam edeceklerini belirtti.

çabalarımızı sürdüreceğiz. İktisatçı meslektaşlarımız iktisat politikalarını, ziraatçılar tarım, veterinerler hayvancılık, eğitim bilimciler eğitim politikaları, tıpçılar sağlık politikaları, kısacası tüm meslektaşlarımız kendi alanlarıyla ilgili teşhir faaliyetine ağırlık vereceklerdir.

6- Rektörlerin öğrenci harçlarının 650 dolara çıkartılarak öğretim elemanlarının yaşam şartlarının düzeltilmesi talebini çok yanlış buluyoruz. Biz parasız eğitim talebimizi sürdürmeye kararlıyız, öğrencilerimizin cebine saldırarak yapılacak düzenlemelere şiddetle karşı çıkacağımızı, öğrencilerimizle birlikte tepki koyacağımızı açıkça ilan ediyoruz.

7- Yüzde on paralı öğrenci kontenjanını da, hem Anayasa’nın eşitlik ilkesine aykırı olacağı hem de kamu üniversitelerinin ticarethane haline getirilmesinin son adımını teşkil edeceği için kabul edilemez buluyoruz.

8- Üniversitenin saygınlığına gölge düşüren, kendisiyle aynı düşünmeyen öğretim üyelerine sıfatı rektör bile olsa en ağır iftira ve suçlamaları yöneltmekten çekinmeyen YÖK Başkanı Kemal Gürüz sözcülüğünde yapılan bir hak arama mücadelesinin inandırıcılığı azalmaktadır. Kemal Gürüz hemen istifa etmeli, kendi yönetiminde tarihinin en kötü dönemini yaşayan üniversitelerden elini çekmelidir.

9- Ekonomide fonların tasfiyesi bütçe ve mali disiplini bozulan uygulamalar olduğu için yerindedir. Üniversite araştırma fonları özellikle fen bilimlerindeki arkadaşlarımızın çalışmalarını sürdürebilmeleri için hayati önemdedir. Bu araştırmaların üniversite genel bütçesi içerisinde sürdürülebilmesi, kaynaklardan yararlanabilmenin objektif koşullara bağlanması gereklidir.

10- Ülkemizde bilimin geleceği, gençlerin öğretim üyeliği mesleğine kazanılmasına, mesleğimizin hem maddi yaşam koşulları hem de toplumsal saygınlık açısından cazip hale getirilmesine bağlıdır. Üniversitelerde yaşanan kan kaybı da göz önüne alınarak araştırma görevlisi kadroları artırılmalı, gençlere kendilerini ve bilimi geliştirebilecekleri koşullar sağlanmalıdır.

ÖES üyesi öğretim elemanlarının talepleri

1- Şimdiye kadar öğretim elemanlarının sorunlarına pek duyarlılık göstermeyen rektörlerin dahi üniversite personelinin maddi yaşam koşullarının iyileştirilmesi talebiyle ortaya çıkması, durumun vahimiyetinin açık kanıtıdır. Ama bu ülkede emeğiyle geçinenlerin hak taleplerine kulak vermeyen, yalnız kendisi için “ayaklanan” bir üniversite, hem toplumdan yeterli desteği görmeyecek, hem de sorunun kaynakları doğru saptanamayacaktır.

2- Bizler uzun yılların çabasıyla kamu kaynaklarını kullanarak yetiştik. Şartlar ne olursa olsun kamu üniversitelerini terk etmemeye kararlıyız. Talebimiz devletten, sermayeden, dinden bağımsız, özgür akademisyen kimliğimizi koruyarak mesleğimizi yürütmektir.

3- Bunun için emeğimizin karşılığı olan hak ettiğimiz ücreti alma çabasındayız. ÖES olarak KESK’in şemsiyesi altında grevli, toplusözleşmeli sendika mücadelesi veriyoruz. Ancak bu amaca ulaşınca, hiç kimseye minnet duymadan hakkımız olan insanca bir yaşam düzeyine kavuşacağımıza inanıyoruz.

4- Ülkemizde yirmi yılı aşkın süredir uygulanan neo-liberal politikalar, bu politikaları dayatan İMF ve DB ile ülkeyi yönetemeyen hükümetler, gerek yaşadığımız ekonomik krizlerin, gerekse öğretim elemanlarının gittikçe bozulan yaşam koşullarının baş sorumlusudur. Bu nedenle sendikamızın tüm üyeleri gelecek ders yılından başlayarak derslerinin ilk on dakikasını bu politikaları teşhire ayıracak, eylemimizin dozu koşullara göre gittikçe artırılabilecektir.

5- Üyelerimizin de katkısıyla hazırlanan Emek Programı’nın anlatılabilmesi, geliştirilebilmesi için yaz aylarında da

Kapitalist patronun amacı, 1997’de zorlu bir mücadele ile kazanılmış sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek...

Direniş bayrağı Aymasan işçisinin elinde!

Kartal Topselvi’de kurulu bulunan Aymasan Ayakkabı Malzemeleri San. ve Tic. AŞ’de çalışan 246 işçi 31 Mayıs’ta direnişe başladı. Deri-İş Sendikası’nda örgütlü bulunan Aymasan işçileri, 31 Mayıs sabahı işlerine geldiklerinde kapıya kilit vurulduğunu görüyorlar. Bunun üzerine fabrika önünde "Kapıların açılması, üretime başlanması" amacıyla topluca direnişe başlıyorlar.

‘97’nin sonlarında dişe diş bir mücadele ile sendikalı olmayı başaran Aymasan işçileri, "işlerin durgunluğu ve kriz" bahanesiyle kapı önüne konulmuş durumdalar. Kasım ayından itibaren düzenli ücret alamayan işçiler, ödenmeyen bu ücretleri için patronla bir görüşme yaparak soruna bir çözüm bulmasını istemişler. Patron 1 Haziran’da tekrar görüşme talep etmiş. Ancak daha bu görüşme yapılmadan işçiler 31 Mayıs’ta işten çıkarılmış. Daha önceden kararlaştırıldığı gibi 1 Haziran’da görüşmeye gidilmiş. Patronun katılmayıp temsilcilerini gönderdiği görüşmeden, olumsuz sonuç çıkınca, 5 Haziran Pazartesi için tekrar görüşme kararı alınmış. Bu satırlar yazılırken, bu görüşmeden olumlu bir sonuç çıkmadı

Aymasan, Türkiye deri sektöründe patentli 3. büyük fabrika. Bu açıdan önemi büyük olan fabrikada ciddi bir kriz ve durgunluk söz konusu değil. Fason üretimin olduğu fabrikada, işlerin bir bölümü Tuzla Organize Deri Sanayii’nde bulunan fabrikada ve Konya’daki fabrikada yapılıyor. Aymasan patronunun asıl amacı sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek. Düşük ücretle sezonluk işçi çalıştırmayı amaçlayan patron, işçileri kapı önüne koyarak bu amacına ulaşmaya çalışmaktadır. Ancak

Aymasan işçisi, patronun bu oyununa gelmeyerek birlik içerisinde direniş yolunu seçmiştir. İşsizler ordusunun çığ gibi büyüdüğü bir ülkede, işini geri kazanmaktan başka bir seçeneği yoktur Aymasan işçilerinin. Bunun yolunun da zafere kadar yılmadan, yorulmadan mücadeleden geçtiği açıktır.

Patronların polisiyle, medyasıyla, devletiyle, bakanlarıyla örgütlü bir şekilde işçilere saldırdığı bu süreçte, Aymasan işçisi başta olmak üzere, tüm Türkiye işçi ve emekçilerinin saldırılara karşı örgütlü bir güç olarak mücadele etmeleri gerekiyor. Baştan beri vurgulandığı gibi Aymasan işçisi sadece kendi işi ve ekmeği için değil, tüm sınıfın işi ve ekmeği için direniyor. Bu direniş tüm işçi ve emekçileri ilgilendirmektedir artık. Aymasan işçisi bu bilinçle hareket edip birlik ve mücadele ruhunu en üst seviyede tutmak zorundadır. Bugün, işçilerin kendi sınıf çıkarlarından başka hiçbir çıkarı yoktur. Aymasan işçileri bu ortak çıkarlar etrafında kenetlenip direniş bayrağını hep birlikte

dalgalandırmalıdır.

Sendikasızlığın, özelleştirmelerin, işsizliğin, esnek çalışmanın bir bir dayatıldığı bu koşullarda, işten çıkarmaya karşı, Aymasan işçisinin gösterdiği direniş, sınıf hareketi için oldukça anlamlıdır. İşçilerden, emekçilerden ve toplumun değişik kesimlerinden gelecek olan destek, işçilerin moral ve motivasyonunu yüksek tutacağı için, direnişin kaderini de değiştirecektir. Mahallelerden, fabrikalardan destek ziyaretlerinin yapılması, işçilere ve direnişe sahip çıkılması, patronlar sınıfına verilecek en iyi cevaptır.

Aymasan işçilerinin direnişi, kazanımların gaspına, örgütsüzlüğe ve İMF programlarına karşı verilen en iyi cevaptır. Bu haklı mücadele, bu onurlu direniş örnek teşkil edecektir. Daha dün mücadeleyi kazanan İzmir Sümerbank işçileri sınıfın güncel mücadelesine bugün nasıl örnek oluşturunca, Aymasan işçilerinin mücadelesi de bir bakıma tüm sınıfa ışık olacaktır. Zafer kazanıldığında, örgütlülüğün ve birlikten gelen gücün ne anlama geldiği, tüm sınıf güçlerine gösterilmiş olacaktır.

Aymasan işçileri zamanında, bundan dört sene önce, insanca bir yaşam ve çalışma koşullarını elde edebilmek için örgütlü oldular ve kazandılar. Şimdi bu örgütlülüğü ve kazanımları gaspetmeye çalışıyorlar. İşyerinin kapılarını işçilerin suratına kapatanlar, işçileri açlığa, işsizliğe bataklığa mahkum etmeye çalışıyorlar. Kendimizin ve çocuğumuzun geleceği için yapılan kıyım karşı tek yumruk olmak zorundayız. El ele, kol kola verip gece gündüz, yağmur çamur demeden kazanana kadar, kapıları açtırana kadar mücadele devam etmelidir.

Direne direne kazanacağız !

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek !

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiçbirimiz !

İşten atılan bir işçidendirenışçi Aymasan işçilerine:

“Gücünüzü birliğinizden aldığınız için er ya da geç kazanacaksınız!”

Direnişin simgesi Aymasan işçilerine merhaba;

Ekonomik kriz bahanesiyle kapı dışarı edilen milyonlarca işçiden biriyim. Sermaye devleti ekonomik krizinden kurtulmak amacıyla önce İMF programı dedi ve özelleştirmeleri, mezarda emekliliği, esnek çalışmayı, düşük ücretleri, tahkimî, sendikasızlığı dayattı. Ancak İMF programlarının iflası anlaşıncı, kriz çözülemeyince, yine İMF’nin dayatmasıyla bu kez Amerika’dan ithal Derviş’in yönetiminde aynı programlar uygulamaya sokuldu. Milyonlarcamız kriz bahanesiyle işten atıldık. Bu yetmezmiş gibi, her gün zam üstüne zam yaparak yaşamımızı iyice çekilmez hale getirdiler.

Öğrenciye paralı eğitimi, işçiye sendikasız, sigortasız, düşük ücretle çalışmayı, memura grevsiz ve toplu iş sözleşmesiz sahte sendika yasasını, devrimcilere katliamlarla birlikte hücrelerin dayatıldığı bir ülkede, sizin direnişiniz saldırılara karşı en iyi cevabı veriyor. Emegi ve alınteriyle en güzel değerleri yaratan işçi sınıfının bir parçası olarak tüm sınıf adına direniyorsunuz. Gücünüzü birlikteliğinizden ve örgütlülüğünüzden aldığınız içindir ki bu direniş, er geç kazanımla sonuçlanacaktır.

Mücadele kimi zaman zorlu ve çetin geçecektir. Bu zorluklar karşısında birlikte hareket edilmesi, kazanılacağına olan kesin inancın yüksekte tutulması daha bir önemlidir. Bu bilinçle hareket edilirse, direnişin kazanımla sonuçlanmaması için hiçbir neden yoktur.

Hepinizi direnişin sıcak coşkusuyla selamlıyorum...

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İşten atılan bir işçi/Kartal

Selam olsun Aymasan direnişine!

Zafer direnen işçilerin olacak!

“Bu gidişe bir dur demez, karşı koymazsak eğer, tehlikeye gireceğiz, günlük ekmeğimiz, bacamızın tütmesi, evimiz, aşkımız, çocuğumuz, kitap sevgisi, insan sevgisi tehlikeye girecektir” dediler ve direnişe başladılar, Aymasan işçileri. 31 Mayıs günü patronun paralı köpekleri ve faşist kolluk güçleri kapıları kapatarak işçileri fabrikaya almadılar. Kısa bir yazılı açıklama yaparak kriz dolayısıyla işyerinin kapandığını, tazminatlarının ise para bulununca ödeneceğini duyurdular. Patron sendikayla yapacağı görüşmeye, tansiyonunun çıktığını söyleyerek katılmadı.

Derviş'in Amerika'dan devşirilmesinden sonra, hükümet saldırı yasalarını bir bir hayata geçirmeye başladı. Yıllardır bedeller ödenerek kazanılan haklar bir bir gaspediliyor. Kamu emekçilerini sahte sendika yasasıyla, çiftçileri şekeri ve tütün yasasıyla karşıladılar. İşçileri ise “0” zam dayatması ve varolan sosyal hakların gaspları ile... Sendikaların yaptığı araştırmaya göre, birbuçuk milyon insanı işsiz bırakarak...

Sermaye iktidarı tam bir pervasızlıkla saldırıyor. Biz işçi ve emekçiler ise bu azgın saldırılar karşısında anlamlı bir tepki ortaya koyabilmiş, sessizliği kırabilmiş değiliz. Aymasan işçileri bu suskunluk dalgasını kırmak için mücadeleye girişmiş durumdalar. İlk bakışta işlerini kaybetmelerinden dolayı direnişe başladıkları düşünülebilir. Ama biz biliyoruz ki, Aymasan işçileri bugüne kadar ellerini uzatabildikleri tüm direniş ve eylemlere daima ses katmışlar, destek vermişlerdir. Onun için bugün Aymasan işçileriyle dayanışmayı yükseltmek, bu onurlu direnişte onları yalnız bırakmamak zorundayız. Onlar bu direnişi kazanmak zorundalar ve inanıyorum ki kazanacaklar.

Aymasan işverenin hedefi burada örgütlü bulunan Deri-İş Sendikası'nın örgütlülüğünü dağıtmak ve istediği gibi sömüreceği örgütsüz bir işyeri yaratmaktır. Kriz de onun bu planını uygulayabilmek için uygun bir zemin yaratmıştır.

Fakat işçilerin kararlı duruşları daha ilk günden suratında bir tokat gibi patlamıştır. İşçiler 31 Mayıs sabahından itibaren fabrika önünde gece-gündüz direnişe geçmişlerdir. 246 işçi, 6 aydır fedakarlık gösterdiklerini, ama maaşlarını

alamadıklarını, söz almalarına rağmen aldatıldıklarını belirtiyorlar.

Aymasan işçileri yıllardır sendikalaşmadan dolayı işten atmalarla karşılaşmışlardır. Ama tüm saldırılara hep tok bir karşılık vermişlerdir. Bu nedenle bugün önü, geçmişten gelen direnişçi geleneğin aydınlığıyla daha da açıktır.

Deri sektöründe çalışma koşullarının çok ağır olmasına rağmen genelde işe çok küçük yaşta başlanmaktadır. Bu, yoğun bir çocuk işçi emeğinin sömürülmesi demektir. Aymasan patronunun bir sıkıntısı da buradadır ve rekabet edemediğini öne sürmektedir. Çünkü işçilerin tamamı sendikalıdır, bu da kendi kârında bir parça azalma demektir. Bu nedenle fabrikadaki örgütlülüğü yıkıp, yerine sınırsız ve koşulsuz bir sömürü çarkı kurmayı hedeflemektedir.

Türkiye'de 2000 yılı verilerine göre, deri işkolunda 9071 işletme bulunmaktadır. Bu işletmelerde 62 bin işçi çalışmakta, bunların yalnızca 18 bin 427'i sendikalarda örgütlü bulunmaktadır. Şimdi bu örgütlülük de yokedilmeye çalışılmaktadır.

Aymasan işçilerinin direnişine destek büyük bir önem taşımaktadır. Bu direnişin zaferle taçlanması için en büyük sorumluluk ise 246 Aymasan işçisine düşmektedir. Çünkü son kararı onlar vereceklerdir. Patron işçilerin birliğini bozmak için çeşitli oyunlar tertipleyecektir. Bunlara karşı küçük bir zaaf gösterilmesi direnişin kaybedilmesi demektir.

Yaşasın Aymasan direnişi!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

T. Yıldız

(...)

Ne günün ilk ışığı
ne balık sürülerinin ışıldaması suda
ne güneşe uzanan dal
ferahlık vermiyor içlerine
Çalınan insan emeği yaşatmaz oldu
korkulu rüyalarla uyanarak
uykularından
korkunç kararlar verdiler
Karşı koymazsak eğer
tehlikeye gireceğiz günlük ekmeğimiz
bacamızın tütmesi tehlikeye girecektir
evimiz, aşkımız, çocuğumuz
pencerede saksı
kitap sevgisi, insan sevgisi
tehlikeye girecektir
Gözlerini ölüm bürüdü onların
uyumak, uyanmak tehlikeye girecektir
tehlikeye girecektir çiçek koklamak
bardakta su, ateşte yemek
bahçede güneş tehlikeye girecektir
Tehlikeye girecektir göz bebeklerimiz
Adana'nın pamuğunu yabancılar işliyor
dokuma tezgahları tehlikeye girecektir
İzmir'in üzümü, fındığı Giresun'un
Samsun'un tütününü tehlikeye girecektir
kapanıyor fabrikalar birer birer
varımız yoğunumuz tehlikeye girecektir
Fakat korkunç kararlara ve tehlikelere
aldırış etmeden

boy atan başakların şarkısı devam eder
Topraktan güneşe avaz avaz
çatlayan tohumdaki yaşamak arzusu
her zaman galip, her zaman hür
dağlardan akan suyun sevinci
her zaman genç, delikanlı
kabına sığmaz.

(...)

Ve sen göz bebeğim
sen erkek sesinle
“işsiz kalmasın insanlar, öldürmeyelim
birbirimizi” dersin
milyonların içinden
milyonlardan ve gün ışığından uzağa
götürülür
işkençe görür
hapis yatar
sürgün edilirsin
sevilecek şey değilse de bunlar
DAYANILIR...

(...)

A. Damar

Direnışteki Aymasan işçilerine...**Zafere ulaşmak bedel ödemeyi
göze almak ve dayanışmayı
yükseltmekten geçiyor!**

Ülkeyi düze çıkarmak adına, uluslararası tekellerin ve yerli para babalarının temsilcisi İMF ve DB gibi kuruluşların hazırladıkları ekonomik programlar, tam bir acımasızlıkla uygulanıyor.

Krizin faturası iğneden ipliğe herşeye zam yapılarak işçi ve emekçilere çıkarılmıştır, çıkarılmaya da devam ediyor. ABD tarafından fiili başbakan olarak atanan Derviş komutasında sermaye uşağı hükümet canla başla çalışıyor. Derviş denilen ABD memurunun yönetiminde uygulanan sözde “ulusal program”la ülkeyi kurtaracaklarmış. Gerçeğin bu olmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Onların kurtarmak istediği ağababalarının saltanatıdır.

Krizin sorumlusu biz olmadığımız halde faturasını biz ödemekteyiz. Üç kurşluk kredi için İMF’ye verilen niyet mektuplarında, işçi ve emekçilerin kanının daha çok emilmesinden ve ülkenin talanından başka hiçbir şey yoktur. Bu niyet mektubu çerçevesinde tarım çökertilmiş, on binlerce işçi işten çıkarılmış, çalışanlara “0” zam dayatılmış, kazanılan tüm haklar gaspedilmeye, eşel mobil ve esnek üretim fiili olarak uygulanmaya başlamıştır. Sözde iş güvenliğine karşı kıdem tazminatı hakkı ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Tüm bunlara karşı haklarımızı savunması gereken sendika konfederasyonları ise, bize bir kez daha ihanet etmiş, bizleri arkadan hançerlemiş ve satmışlardır. İşçi sınıfıysa anlamlı bir tepki ortaya koyamamıştır.

Saldırının böylesine yoğunlaştığı bir dönemde Aymasan patronu, sendikal örgütlülüğünüzü tasfiye etmek için, krizi bahane ederek fabrikayı kapatmıştır. Buna karşı başlatmış olduğunuz direnişinizin önemi büyüktür. Bu direniş şimdiden işçi sınıfına bir soluk olmuştur. Hele direnişinizin dişe diş mücadeleye başarıya ulaşması halinde, işçi sınıfı bundan çok daha fazlasını kazanmış olacaktır.

Elbette zafere ulaşmak için bedeller ödemek gerekecektir. Bu noktada cezaevlerinde süren Ölüm Orucu Direnişi’nden öğrenmemiz gereken çok şey vardır. Zira devlet cezaevlerinde direnen tutsakların beyinlerini teslim almak, onları F tipi tabutluklara sokmak için, katliam yapmaktan çekinmemiştir. Şu ana kadar devrimci tutsakların 51’i şehit düşmüştür. Onlarcası ise zorla müdahale işkencesiyle sakat bırakılmıştır.

Bizler, Aymasan işçilerinin direnişini direnişimiz bilerek sonuna kadar sahiplenmenin sorumluluğunu ve bilincini taşıyoruz. Devlet topyekûn saldırdığına göre yanıtımız da topyekûn olmalıdır. Aymasan işçilerinin zafere ulaşması için sınıf dayanışması şarttır. Direnişinizi en içten duygularıyla selamlıyorum. Tüm sınıf kardeşlerimi direnişinize destek olmaya çağırıyorum.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

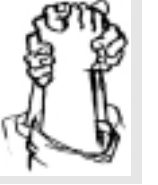
Yaşasın devrimci sınıf dayanışması!

Kurtköy’den komünist bir işçi

Bakırköy Sümerbank işçilerinin eylemleri...

bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemin nedeni fabrikaların özelleştirilmesi kararı ve ücretlerin iki aydır ödenmemesi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde sık sık, “İMF gidecek, dertler bitecek!”, “Bu ülke, bu vatan satılık değil!”, “Hükümet istifa, Derviş Amerika’ya!” sloganları atıldı. Ayrıca “Açlığa mahkum olmayacağız!”, “Ekmeğimize uzanan eller kırılsın!” yazılı dövizlerin yanısıra “İMF Defolsun Türkiye kurtulsun!”, “Özelleştirme soygundur!” yazılı pankartlar taşındı.

İstanbul Bakırköy Sümerbank işçileri 1 Haziran günü ANAP’lı Yüksel Yalova’yı protesto etmek amacıyla İl Örgütü önünde eylem yaptılar. 45 gündür ücret ve sosyal haklarını alamayan Sümerbank işçileri, Şişhane’den ANAP İl Örgütü’nün bulunduğu İstiklal Caddesi’ne kadar yürüdüler. İşçiler “Hükümet istifa, Derviş Amerika’ya!”, “İşçiler burada, Yalova nerede!”, “Açlığa mahkum olmayacağız!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!” sloganlarını attılar. Ardından konuşma yapan TEKSİF Şube Başkanı Ç. Yelken, Yalova’nın iki yıldır kendilerini açlığa mahkum ettiğini belirtti. Ardından işçiler topladıkları imzaları ANAP’a ileterek eylemi sona erdirdiler. Bakırköy Sümerbank işçileri 6 Haziran günü, bu kez DSP İstanbul İl Başkanlığı önünde

**Sınıf hareketinden
kısa kısa...****Belediye işçilerinin protesto eylemleri**

DİSK/Genel-İş 6 No’lu Şube’de örgütlü Bağcılar ve Bahçelievler belediye işçileri, toplu sözleşmeden doğan farklar ile ikramiyelerinin ödenmemesini, vezne kuryuğu eylemi yaparak protesto ettiler.

Bağcılar Belediyesi’nde çalışan 400 işçi belediyenin sosyal tesislerinden belediye binasına kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında “Hakkımızı söke söke alırız!”, “İşçiler burada, başkan nerede!” sloganları atıldı. Eylemde konuşan şube başkanı, ülkenin bu hale gelmesine çalışanların neden olmadığını söyledi. Demokratik haklarını kullanan işçilere müdahale edilmesini eleştirerek, işçilerin hak aramasının önünde engel olan kanunların karşısında olacaklarını belirtti.

Bahçelievler Belediyesi’nde de 486 belediye işçisi sabah işbaşı yapmayarak mesai saati boyunca vezne önünde kuyruk eylemi yaptı. Sabah Çobançeşme Atölye müdürlükleri önünde toplanan işçiler, “Belediye işçisi köle değildir!”, “Ücretler hakkımız, söke söke alırız!” sloganlarıyla belediye binası önüne yürüdüler. Her işçinin yaklaşık 1.5 milyar alacağı var. İşyeri baştemsilcisi, 31 Mayıs’ta ödenmesi gereken alacaklarının verilmediğini ve kendilerine herhangi bir açıklama yapılmadığını, talepleri yerine getirilene kadar eylemlerin devam edeceğini söyledi.

Cam işvereni grevi kırmaya çalışıyor

Kristal-İş’e üye cam işçilerinin grevi patronun eylemi kırma çabalarına rağmen kararlı bir şekilde sürüyor. İşveren 5 Haziran sabahı cam dolu 4 arac’ı dışarı çıkarmaya çalıştı. Grev gözcüleri tarafından araçlar durdurularak sendikaya haber verildi. İşveren aynı gün bu kez İş Mahkemesi’nden karar çıkartarak, tekrar mal çıkarma girişiminde bulundu. Bunun üzerine yaklaşık 1500 cam işçisi tekrar fabrikaya gelerek, yolu arabalarla kapattılar ve çıkışı engellediler.

Direnen Aksantaş işçilerinden**Türk-İş yöneticilerine protesto**

Adana’da Sümer Holding’e bağlı Aksantaş işçileri iki aydır maaş alamıyorlar. İşçiler her gün mesai bitiminde oturma eylemi yaparak hükümetin tavrını protesto ediyorlar. İşçiler, fabrikanın satılmaması için Ankara’ya yürümek dahil bir dizi eylem yapacaklarını belirtiyorlar. Ziyarete gelen Türk-İş Bölge Başkanı Hüseyin Kaya Elbek ve Türk-İş’e bağlı şube başkanı işçiler tarafından protesto edildi. İki aydır maaş alamadıkları için eylemler gerçekleştirdiklerini, fakat aidatları kesmekten geri durmayan sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını söyleyen işçiler, “Böyle Türk-İş istemiyoruz” diyerek sendikacıları yuhladılar.

Konak Tül işçileri grevde!

TEKSİF’te örgütlü olup Ambarlı’da bulunan Konak Tül fabrikası işçileri 25 Nisan’dan bu yana grevdeler. Greve, TİS görüşmelerinde ücret sorununda anlaşma olmaması üzerine çıkıldı. Fabrikada sadece 12 kişi çalışıyor ve içerde şu an üretim yok. İşçiler dönüşümlü olarak gece gündüz fabrikanın önünde bekliyorlar.

Bir satış sözleşmesi daha!

TTK’da (Türkiye Taşkömürü Kurumu) çalışan işçileri kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlandı. Kamu-İş ile sürdürülen ve yaklaşık 18 bin işçiyi kapsayan görüşmelerde varılan anlaşmaya göre, ücretlerde birinci ve ikinci 6 aylarda %15, üçüncü ve dördüncü 6 aylarda ise %10 oranında ücret artışı yapıldı.

Karabük Demir-Çelik’te toplu sözleşme...

KARDEMİR’de çalışan 4200 işçiyi kapsayan sözleşme görüşmeleri sonuçlandı. Birinci ve ikinci altı aylarda 1 Temmuz ‘01 tarihi itibarıyla %33 ücret artış yapılacağı. Üçüncü ve dördüncü 6 aylarda ise kamu toplu sözleşmelerindeki ücret artışı uygulanacak.

Direnişi bu kez “ceza ertelemesi” ile kırmak istiyorlar..

Ölüm Orucu Direnişi’ne karşı devletin yeni taktiği

Hücre karşıtı mücadelenin başlangıcından itibaren devlet kirli savaş üzerine tüm bilgi ve birikimini kullandı. Hem devrimci tutsaklara, hem de dışarıdaki destek güçlere karşı. Ulucanlar’dan başlayarak en hunhar katliamları bu süreçte gerçekleştirdi. Yalan ve karalama makinasını sürekli çalıştırdı. Devrimci hareketi ölüm üzerinden politika yapmakla, ilerici kamuoyunu ölümleri teşvik etmekle suçladı. Partileri bastı, meslek örgütlerine davalar açtı, aileleri tehdit etti, aldatmaya, satın almaya çalıştı. Kısacası, bir kontr-gerilla operasyonunun açık ve gizli, silahlı ve psikolojik tüm biçimleri, yöntemleri ve araçlarını kullandı, kullanmaya devam ediyor.

Yeni oyun “ceza ertelemesi”

Yeni taktik, ceza ertelemeleri adı altında direnişçileri (özellikle de geri dönüş aşamasını geçmiş, zoraki müdahalelerle sakatlanmış durumdaki devrimcileri) evlerine göndererek hücrelerinde “hakimiyetini yeniden tesis etmek”tir. Bu oyunun ilk perdesi İzmir’de açıldı. 12 tutsak bir akşam üzeri ve kimseye haber verilmeden, hastanenin kapısına bırakıldı. Kendi başlarına bir yere gitmek şöyle dursun, çoğu, nerede olduğunun, kim olduğunun bile farkında değildi.

Adı “ceza ertelemesi” olan bu uygulamanın bile, nasıl bir öç almaya dönüştürüldüğü, tıpkı hunhar bir katliama “hayata dönüş” adı takılması gibi bir cezalandırma olarak kullanıldığı ortada. Tıbbi müdahale adı altında yürütülen zoraki besleme işkencesi de aynı işleve sahip. Bu yolla güya devrimci tutsakların “orucunu bozmuş” oluyorlar. Diğer yandan birer Nazi kampı laboratuvarına dönüştürdükleri hastanelerin tutsak koşullarında, kendi Dr. Mengelelerini yetiştirmek için devrimci tutsakları kobay olarak kullanıyorlar. Devletin tehditlerine boyun eğen, yahut demagojilerine kanan aileler, sonuçta, insan olarak teslim ettikleri çocuklarını birer bitki olarak “hayata döndürülmüş” şekilde (üstelik sadece 6 aylığına) geri almış oluyorlar.

Bu oyun da tutmayacaktır

Ancak devletin tepesindekiler de çok iyi biliyor ki, en azgın zor tedbirleriyle bitiremedikleri bu direnişi hileyle, oyunla hiç bitiremezler. Zindan cephesinden zorla tedaviye verilen yanıt 4. ve 5. Ölüm Orucu ekiplerinin çıkarılması oldu. Tüm tutsakların Süresiz Açlık Grevi eylemi oldu. Şartlı tahliye oyununa da çok geçmeden gereken yanıt verilecektir. Bu direnişin geri dönüşü yoktur! Teslimiyeti yoktur! Düzen de, uşakları da bunu böylece kabul etmek zorundadır. Orta sınıf aydınları bile direnişçilerin “taraf olarak” kabul edilmesi ve diyalog kurulması zorunluluğunu dillendirmeye başladığı bir aşamada, devletin başkaca şansı kalmamıştır. Şartlı tahliye türünden oyunlar, sadece, “elini güçlendirme”, pazarlık payını artırma,

kamuoyunu oyalama amacına hizmet edebilir. Yoksa, direnişi bitirme şöyle dursun, zayıflatma şansı bile bulunmamaktadır. Direnişin bütün bir süreci, tahliye durumunda direnişi dışarıda da sürdürenlere tanıklık etmektedir. Şartlı tahliyelerde de böyle gelişmeler mümkündür, nitekim örnekleri şimdiden görülmektedir. Bunu elbette devlet de bilmektedir. Üstelik bu durumda zoraki tedavi imkanları da ortadan kalkmış oluyor.

Tutsak aileleri devletin oyununa gelmemelidirler

Bu aşamada en önemli görevin ailelere düştüğü açıktır.

İster bilinçli ister bilinçsiz olarak, bir biçimde devletin oyununa alet olan aileler, çocuklarını kazanmak değil, tersine, geri dönüşsüz biçimde kaybetme riskine atıldıklarını bilmelidirler. Kendi izinleriyle geri dönüşsüz bir sakatlanma, çocuğunu yitirmenin bir biçimidir ve ömür boyu bunun vicdan muhasebesinden kurtulmak mümkün değildir. Fakat asıl, bilinci yerine gelip de ailenin yaptığını öğrendiğinde asla affetmeyeceği, böyle bir aileyi sonsuza dek defterinden sileceği de hesap edilmelidir.

Böyle bir süreçte ailelere düşen, çocuğunun seçimine saygı göstermek, direnişine destek olmaktır. Onları kazanmanın (hayata döndürmenin de!) tek yolu direnişin kazanılmasıdır. Düzenin bile çoktan teslim

ettiği bu gerçek, aileler başta olmak üzere, tüm demokratik kamuoyu tarafından tereddütsüz benimsenmeli ve gereken tutum bu çerçevede kararlı biçimde ortaya konmalıdır.

Devrimciler sürece yeni güçle yüklenmelidirler

Devrimci hareket bu tutuma karşı eylemli bir sürece yeniden örgütlemek acil sorumluluğu ile yüzyüzedir. Sürece müdahil olmaya çalışan demokratik muhalefet hareketinin içinde yer almak zorunda kalmış, fakat uğursuz rolünü oynamaktan da geri durmayan reformist yozlaşmaya elbette prim verilmemelidir. Ancak böylelerinin çamurları yüzünden muhalefet platformlarını da tümüyle karşısına almaktan özenle kaçınarak, akılcı, hassas ve esnek bir politik tutum gösterilmelidir.

Devlet çaresizlik içerisinde...

Devrimci tutsaklar zafere yürüyor!

19 Aralık katliamının üzerinden aylar geçti. Katliamdan hemen sonra sermaye düzeninin uşakları artık “cezaevleri sorunu”nun çözüldüğünü, “terörün bittiği”ni ve bir daha asla cezaevlerinin “terör örgütlerinin üssü” olamayacağını yüksek perdeden ifade ettiler. F tipi cezaevlerinden asla taviz verilmeyeceği üzerine hamasi nutuklar atıldılar. Bunlar kendi katliam ve imha gücüne duydukları güven üzerine söylenen sözlerdi kuşkusuz. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı: Devrimci irade!

Onlara göre eylemler örgüt baskısıyla yapıyordu. Eylemciler 1-3 kişilik hücrelere konursa örgüt baskısının sona ereceğine ve ölüm orucu eylemlerinin kısa sürede biteceğine ciddi ciddi inanmışlardı. Bu nedenle de ölüm oruçlarının bittiğini tez elden ilan etmekte bir sakınca görmemişlerdi.

Sermaye düzeni dünyada eşi olmayan cezaevleri katliamına kanlı imzasını atarken, karşısında aynı şekilde örneğine az rastlanır bir devrimci direniş ve irade buldu. Tüm hamasi nutukları kısa bir süre sonra kırbaç gibi suratlarında patladı. Tüm ayak oyunları, baskı, zulüm ve işkencelerine rağmen ne eylemler sona erdi, ne de onların deyimiyle “terör” bitti.

Bugüne kadar hiçbir devrimci, devletin katliam yapamayacağını söylemedi. Çünkü devletin bu katliamcı geleneğini Buca’dan, Ümraniye’den, Diyarbakır ve Ulucanlar’dan çok iyi biliyorlardı. Bu noktada devletin yaptıkları, yapacaklarının da teminatıydı. Bu nedenle devrimciler düşmanı çok iyi tanıyorlardı. Bunun için “Ölürüz ama hücreler girmeyiz” diyorlardı. Sözlerini yerine getirdiler ve getiriyorlar da.

“Ölüm bakanı” ne diyordu: "Bir tane ölüm olursa istifa ederim". Ölü sayısı 24 oldu, “ölüm bakanı” geçmişte söylediklerini hatırlamak bile istemiyor. Altında çaresizlik içerisinde kıvranıyor. Denizler’in idam sehпасına yürürken dediği gibi; "Biz şerefimizle bir gün ölürüz, siz bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz!" Ve şimdi onlar her gün ölüyorlar. Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü faşist Ali Suat Ertosun buyuruyor: "*F tiplerinde örgüt baskısı var. Hollanda ve Belçika’dan gönderilen elektronik postalar, avukatlar, ve aileler aracılığıyla mahkumlara anlatılıyor, mahkumlar da kendi aralarında iletişim kurmaya çalışıyor. Siyasi mahkumlar örgüt baskısı nedeniyle ortak*

kullanım alanlarından faydalanmak istemiyorlar. Sadece 8 siyasi mahkum ile 80 çete suçlusu yararlanıyor."

Bu kendi çaresizliklerinin, 16. madde oyununun tutmadığının da itirafı oluyor. Hani teröristler kendi terörlerinden kurtarılmıştı? Hani örgüt baskısı sona ermişti? Yoksa F tiplerinin de çare olmadığını mı anladınız? Yoksa yeni cezaevleri projeleriniz mi var? Mesela yerin yedi kat derinliklerine cezaevleri yapıp devrimcileri oralara tıkıp aile ve avukatlarıyla da görüştürmeyebilirsiniz. Öyle ya, yoksa örgüt yine baskı kurar! Ama boşuna, böyle cezaevleri inşa etseniz bile başarıya ulaşamazsınız. Çünkü devrimci iradeyi teslim almanız mümkün değildir. Tüm çabalarınız beyhudedir.

Devrimciler daha baştan zaferi ilan ettiler. Kuşkusuz bedel ağır oldu; ama şehitlerimizle hücreler mutlaka parçalanacak. Tüm o göstermelik meydan okumalarınız bir işe yaramayacak. Çok yakında tükürdüklerinizi yalayacaksınız ve insanlık tarihinde nefretle anılacak yerinizi alacaksınız. Artık sizler için her şey bitti. Ne bir tutunacak dal, ne bir yaslanacak duvarınız kaldı. Artık devrim korkusuyla ölüme varır gibi varacaksınız uykuya.

Devrimci irade teslim alınamaz !

Devrim davası yenilmezdir !

D. Cemre

İHD İstanbul Şubesi'nin 9 Haziran mitingine yönelik çağrı bildirisi...

“Ölümleri görün, çığlıkları duyun, susmayın!..”

Ben insanım diyenler!

Çağrımız sizleredir;

Ölümleri durdurmak, yaşamı savunmak için demokrasi ve insan haklarının gerçekleşmesi için Türkiye'nin dört bir tarafından Ankara'ya gidiyoruz.

Haberiniz var mı?

Yaşamınızın hücreleştirilmesine karşı çıktıkları için ölüyorlar.

Ölümleri görün, çığlıkları duyun, susmayın!..

Ben insanım diyenler; çağrımız sizleredir...

Adalet Bakanlığı ve yetkililer “F” tipi hapishanelerine 5 yıldızlı otel diyorlar.

Şimdi lütfen bir an için evinizin en güzel odasını düşünün ve bu odada “F” tipi hücrelerinde olmayan en rahat koltuğunuzu, televizyonunuzu, hatta geniş bir camdan dışarısını dahi seyredebildiğinizi, ama İNSANSIZ.

Sadece siz varsınız. Ne kadar kalabilirsiniz? 1 gün, 1 hafta, 1 ay, 1 yıl, 5-10 yıl kalabilir misiniz?

Hayır yaşayamazsınız, kalamazsınız. Hiç kimse, hiçbir insan tek başına yaşayamaz.

Biliyor musunuz? Yüzlerce insan tecriti istemedikleri için bedenlerini ölüme yatırmış, her gün hücre hücre ve birer birer ölüyorlar!...

Haberiniz var mı? Bu insanlar 20 Ekim 2000'den bu yana, yani üç mevsimdir, yani 232 gündür, 7.5 aydır, 33 haftadır, tamı tamına 5568 saattir açlar, ölüyorlar.

Neden diye düşündünüz mü? Neden bu insanlar ölümüne bedenlerini açlığa yatırıyorlar? Çünkü, insanı insan olmaktan çıkartan 8 m2 lik beyaz duvarlar arasında yalnız yaşamaya zorlandıkları ve tecrit edildikleri için. Çünkü tredman denilen çağdışı uygulama

ile onurları ve kişilikleri yok edilip, teslim alınmaya zorlandıkları için.

Ölüm orucunda bulunan insanlara kendi iradeleri dışında zorla müdahale edilip yanlış tedavi uygulandığı için bu insanlar sakat kalıyorlar. Eski hallerine dönme şansları yok. Son günlerde de tahliye ediliyor bu insanlar, bir mezarsız ölü haline geldikten sonra.

Bütün bu olup bitenlerden haberiniz var mı? Gazetelerde okuyamıyor, televizyonlarda seyredeyiorsunuz.

Neden diye düşündünüz mü? Çünkü Adalet Bakanlığı ve yetkililer sansür uyguluyor, tehdit ediyor. Çünkü içeride hücre ve tecrit, dışarıda ise tepkisiz, örgütsüz, suskun bir toplum istiyorlar.

Ben insanım diyenler, çağrımız sizleredir...

Doktorların, hukukçuların, insan hakları savunucularının, anaların, tüm demokrasi güçlerinin seslerine ses verelim, susmayalım, “F” tipi cezaevlerine, hücrelere hayır diyelim.

Adalet Bakanlığı ve tüm yetkililer...

Artık yeter! Yeni ölümler istemiyoruz.

Yaşam hakkına saygı istiyoruz. Bir an önce diyalog başlasın. Acılar dinsin. Yaralar sarılsın. “F” tipi cezaevlerini kapatın, “tecrit” ve “tredman” uygulamalarından vazgeçin.

Hep birlikte ölümleri durduralım.

Kazanan ölüm değil yaşam olsun.

İNSANLIK OLSUN!

Duymayan kulaklara, görmeyen gözlere onbinlerin, yüzbinlerin seslerini duyuralım. Çözüm için, diyalogun başlatılması için, ölümleri durdurmak, yaşamı savunmak için,

9 Haziran'da Ankara'ya, Demokrasi Mitingine!

İHD İstanbul Şubesi

İstanbul'da suç duyurusu eylemi...

Çeşitli kitle örgütleriyle tutuklu ve hükümlü yakınları biraraya gelerek, İstanbul Adliyesi'nde Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulundu. 2 Haziran Cumartesi günü saat 13.00'te gerçekleşen eylemde sık sık “Tecrit kaldırılсын, ölümler durdurulsun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Tecride, işkenceye hayır!” sloganları atıldı.

Suç duyurusu yapıldıktan sonra basın açıklaması yapılarak dağıldı.

Ölüm Orucu direnişçilerinden bazılarının sağlık durumları:

Konya Cezaevi:

8 kişi Ermenek'ten getirildi. ÖO'na ara veren Tunay Günel dışında diğerleri direnişe devam ediyor. Revirde tutuluyorlar. Revir tuvaletle iç içe ve tuvaletin kokuları mide bulantısı yapıyor.

Deniz Bakır: 40 kiloya düşmüş. Böbreklerde, ciğerlerde ve eklem yerlerinde ağrı var. Mide ekşimesi ve tükürme var. Şeker alımı zor, gözlerde problem var.

Haydar Özbilgin: Çifte görme, böbreklerde ve midede sancı, eklem ağrıları, su ve şeker alımında azalma. Halsizlik ve dişlerde dökülme başladı.

Serkan Ağagündüz: Aşırı zayıflama, 36 kilo. Konuşmakta zorluk çekiyor. Günde 1,5-2 litre su alıyor. Kronik basuru olduğu için ağrılar yaşıyor.

Ertuğrul Kaya: Zayıflama, ağrılar var. Baygınlık geçirdi.

Ankara Numune Hastanesi:

Ersin Eroğlu: Bilinç kaybı. Tıbbi müdahale sonucu son 10 yılını hatırlamıyor.

Gebze Cezaevi:

6 erkek, 2 bayan Ölüm Orucu'nda.

Gülsümer Seyitcemaloğlu: 35 kilo, 181. gününde. Durumu ağır, halsizlik, ağızda yara var.

Sevinç Tanyıldız: Aşırı kilo kaybı, halsizlik. Su ve şeker alımında zorluk.

Hasan Polat: Kilo kaybı, halsizlik, su ve şeker alımında zorlanma var..

Tekirdağ Devlet Hastanesi:

Okan Külekçi, Ahmet Turan, Mehmet Çömüt'ten sonra Seyit Ali Uğur ve Nabi Kılıçman da hastaneye kaldırıldı.

Yeni tahliyeler:

Geçen hafta İzmir Yeşilyurt'tan tahliye edilen 12 tutsaktan sonra bu hafta da Gebze Cezaevi'nden 3 kişi tahliye edildi. Tahliye edilenler **Gülnaz Kuruçay, Bedia Özgün ve Nebahat Polat** isimli bayan tutsaklardır.

Ankara'da hücre karşıtı eylem...

2 Haziran Cumartesi günü Sakarya Meydanı'nda kitle örgütleri, sendikalar ve siyasi partilerin oluşturduğu "Diyaloga Davet" grubu, ölümlerin durdurulması ve yaşam hakkına saygı için sessiz oturma eylemi planlamıştı.

Ancak daha önce izin verilmiş olan eylemin yasaklandığı açıklanarak, bir an önce kitlenin dağılması söylendi ve yüzü aşkın kişi polis çemberine alındı. İHD Şube Başkanı'nın yasağı protesto eden kısa konuşmasının ardından 9 Haziran mitingine çağrı yapılarak, yaklaşık bir ay önce işten atılan TÜMTİS'e bağlı Sakarya Otopark işçileri ziyaret edildi. "TÜMTİS işçisi yalnız değildir!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganlarının atılmasının ardından eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Rektörlerin “Bilimi ve üniversiteyi koruma” yaygarasının altından kapsamlı saldırı kararları çıktı...

Harçlara yüksek oranlı zam, rektörlere sınırsız yetki!

“Bilimi ve üniversiteyi koruma” adı altında sergilenen orta oyunu

Rektörlerin bir hafta öncesinde “bilimi ve üniversiteyi koruma” adı altında kopardıkları gürültünün altından öğrenci gençliğe dönük kapsamlı saldırı kararları çıktı. Taleplerinde toplu istifayı da göze alacak kadar ısrarcı olduklarını söyleyen rektörlerin maskeleri düştü, asıl amaçları ortaya çıktı. Anlaşıldı ki rektörlerin asıl derdi, üniversitelerin tamamen bir ticarethaneye çevrilmesi ve zaten çok geniş olan yetkilerinin ise sınırsız hale getirilmesidir.

Rektörler, “bilimi ve üniversiteyi koruma” adı altında, istedikleri gibi at koşturacakları çiftlikler istemektedirler. Bu devletin de eğitime dönük temel politikası olduğu için, geçen hafta yaşananlar tümüyle bir dansıklı dövüşten, bir orta oyunu olmaktan öteye gidemedi.

Şimdi rektörlerin “haklı” ve “demokratik” olarak lanse edilen istemlerine daha yakından bakarak, bu gerçeği bir başka açıdan gösterelim.

Bugün üniversitelerde bilimden başka hemen herşey var

Rektörler, “araştırma fonlarının kesilmesi”ne “bu üniversiteleri üniversite olmaktan çıkarıyor” diyerek karşı çıkmışlar ve “kaynak” istemişlerdi. Üniversitelerin döner sermayesinin artırılması yoluyla geniş bilimsel olanaklar yaratılmasının gerekliliğinden söz etmişlerdi. İdari ve akademik personelin ücretlerinin azlığından ve mağdur olduklarından yakınmışlardı.

Oysa bugün üniversitelerde bilimden başka hemen herşey vardır. Polis copu, jandarma kışlası, ezberci-gerici yoz eğitim, ticarileşme vs., vs. Dolayısıyla bilim adına istenen tüm bu kaynaklar, gerçekte daha fazla cop, pastadan daha fazla pay ve kadrolaşmak için olanaktan başka bir şey değildir rektörler için.

Rektörlerimizin protokol sırası konusunda çok yakıcı bir de istekleri vardı. Ki bu istek esasında rektörlerin gerçekte ne denli bilim insanı olduklarının da göstergesiydi. Rektörler feryad ediyor, “4. sırayı geri istiyoruz!” diye.

YÖK’ten ve birçok liberal çevreden de destek alan rektörlerin asıl derdi, Ecevit’le yaptıkları görüşmeden sonra ortaya çıktı. İşçi ve emekçiler karşısında acımasız bir sermaye uşağı olan Ecevit, rektörlerin isteklerini karşılamak için elinden geleni anında yaptı.

Ama rektörlerin dertlerine bulunan ilaç, öğrenci için tam anlamıyla bir zehirdir.

Üniversiteler şirketleşirken eller bir kez daha öğrencinin cebinde

İşte rektörlerin asıl dertleri ve çözümleri(!);

*** Öğrencilerin katkı paylarının artırılmasında üniversitelerin (siz rektörlerin anlayın) yetkisinin genişletilmesi;**

Yapılacak düzenlemelerle rektörler, yaklaşık 150 dolar olan har(a)çları 5 kat artırarak 650 dolara kadar çıkarma yetkisine sahip oluyorlar. Ecevit bunu açıklarken ekliyor; “Bu rakam rektörlerimiz tarafından önerilmiştir”! İşte size kaynak sıkıntısına çözüm. Sermayenin paralı memurları olan rektörler devletten para isteyecek değiller ya! Bunun için bir kez daha öğrencinin ceplerine gözlerini dikmektedirler.

Bir yanda işçiye, kamu emekçisine “0” zam dayatması, öte yanda öğrenci har(a)çlarına %50’yi aşan zamlar. Böylelikle, zaten işçi-emekçiye çıkarılan krizin

faturası, bir kez de onların çocuklarının önüne konulmuş oluyor.

*** Bölüm kontenjanlarına yüzde on kadar öğrencinin, vakıf üniversitelerince belirlenen ücret karşılığında alınması;**

Özel üniversite mantığının devlet üniversitelerine de sıçraması anlamına gelen bu uygulamayla, üniversite sınavından çok düşük puan alan, ancak parası bol öğrencilere öncelik sağlanması söz konusu olacaktır.

*** Üniversitelerin döner sermaye gelirlerinin arttırılması;**

Hali hazırda birçok üniversite belli sanayi kuruluşlarının AR-GE kolları olarak çalışmaktadır. Teknik üniversitelerde uygulamaya konulmak üzere olan TEKNOKENT projeleri de, aynı yönde atılmış bir başka adımdır. Bugüne kadar üniversitelerin bu AR-GE görevleri belli yasal boşluklardan yararlanılarak gerçekleştirilirken, bu uygulamayla birlikte artık yasal bir dayanağa kavuşmuş olacak.

*** Üniversitelerin bütçe dışı kaynaklarından elde**

ettiği gelirleri faize yatırabilmeleri;

Bu uygulamayla birlikte, artık üniversitelerin tam bir kapitalist şirket gibi çalışmalarının önü açılmış oluyor. Rektörler ve akademik(!) ekipleri, böylelikle sadece öğrenciyi soymakla yetinmeyecekler, elde ettikleri

kaynakla spekülatif vurgunlar peşinde de koşacaklardır.

*** Öğrenci kredileri ve öğrenci katkı payları, kredilerin dağıtılması ve tahsili ve yurt yapımında üniversitelere yetki verilmesi ile ilgili yasa değişikliği;**

Birçok okulda bizzat rektörlükçe inşa edilen ve daha sonra sermayeye peşkeş çekilen özel yurtlar düşünüldüğünde, bu uygulamanın ne anlama geldiği de apaçık ortaya çıkmaktadır.

Parasız-bilimsel eğitim! Özerk demokratik üniversite!

“Herkese parasız eğitim!” ve “Özerk demokratik üniversite!” şiarını yükseltmenin tam zamanıdır. Yüksek öğrenim tamamıyla paralı hale getirilerek emekçi çocuklarının bu okullarda okuması

imkansız hale getiriliyor. Rektörlere tanınan sınırsız yetkilerle de üniversiteler tam anlamıyla kışlaştırılıyor. Öğrenci gençlik bu saldırılara geçit vermemek durumundadır. Birleşik bir mücadeleyle, rektör sultasına ve paralı eğitime karşı durulmalıdır.

Şu an okulların kapanıyor oluşu, hiçbir şekilde bir şey yapmanın gerekçesi olamaz. Birçok okulda yaz okulu uygulaması mevcut. Binlerce öğrenci yüz milyonlar dökerek yaz okullarına kayıt yaptırıyorlar. Hem yaz okullarının paralı oluşu, hem de bu son gelişmeler, ciddi bir çalışmayla ve mücadelenin konusu haline getirilebilir. Yaz okulları olmasa da bir şekilde sürece örgütlü bir hazırlık yaparak müdahale etmek ve gelecek öğrenim yılında ülke çapında güçlü bir mücadele için şimdiden hazırlanmak gerekir.

Müşteri değil öğrenciyiz!

Rektörlerin Ankara Yürüyüşünden Notlar:

* Kendi maaşlarının değer kaybetmesinden dolayı dolar üzerinden kaybın hesaplanması ve ödenmesini talep ettiler.

* Üniversitelerin bütçelerinin çok az olduğunu vurguladılar.

* Üniversitelerin mali özerkliğinin olmasını savundular.

* Bu ikinci ve üçüncü talebe bağlı olarak, üniversitelerin bütçe açığının öğrenciler tarafından karşılanmasının daha mantıklı olduğunu vurguladılar. Yani har(a)çlara yüzde 500'lere varan zamlar istediler

Bunlar neyi anlatıyor:

Üniversiteler adım adım özelleştiriliyor dedik, kulak asmadın.

Üniversitede polis, ÖGB, idare işbirliği var dedik, dinlemedin.

Rektörlük öğrencisini değil parayı düşünüyor dedik, umursamadın.

Öğrenci belgesi, transkript, yemek zammı için mücadele edelim dedik, bana dokunmayan yılan bin yaşasın dedin.

Bütçemiz yok, mali kriz içindeyiz diye kıvranan rektörlük, bizlere harcaması gereken parasını okula yeni aldığı **15 tane özel güvenliğe**, kapıda da **milyarlık turnikelere** harcamaktadır.

Nasılsa faturasını öğrencilere ödetecekler. Dışarıda krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçi halka ödeten sermaye devletin okullardaki uzantıları olan rektörlükler de, haliyle krizin okullardaki faturasını işçi-emekçi çocuklarına ödetecekler.

Yaz okulları, internet kafeleri, restoranları ve kantinleriyle öğrenciyi tamamen müşteri gören zihniyete karşı tepkimizi koyalım!

Okulun her alanında “Müşteri Değil Öğrenciyiz!” şiarını yükseltelim.

Müşteri değil öğrenciyiz!

Eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim!

**Yıldız Teknik Üniversitesi
Ekim Gençliği Okurları**

(YTÜ’de bildiri olarak dağıtılmıştır...)

YTÜ öğrencilerinin artan baskıları karşı basın açıklaması...

“Öğrenciler, öğretim üyeleri ve çalışanlar üzerindeki tüm baskıları kınıyoruz!”

Muhalefetin en dinamik halkalarından biri olan öğrenci gençlik, öğretim üyeleri ve görevlileri üzerindeki baskılar her geçen gün artarak devam ediyor. Bugün üniversiteler bilimden uzak ezberci eğitimin ve para kazanmanın yerleri olarak görülmektedir.

En basit demokratik hak istemlerimiz ise soruşturma ve gözaltı olarak geri dönmektedir. Ayrıca öğretim üyeleri ve görevlileri de aynı sorunlarla yüzyüzedir. Soruşturmalar yaygın bir şekilde ve yıldırma politikası olarak üniversitelerimizde kullanılmaktadır.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nde 350 kişiye kantinde sol görüşteki öğrenciler içinde aktif yer almak ve F tiplerine karşı oldukları gerekçesiyle; Merkez Kampüs’te 60 kişiye sol görüşlü öğrencilerin çevresinde bulunmak nedeniyle ve bir çok öğrenciye güncel olaylar hakkında (İMF, kriz vs.) basın açıklaması yaptıkları gerekçesiyle soruşturmalar açılmıştır.

Yıldız Teknik Üniversitesi’nde, yemek boykotu sürecinde öğrencilerin yaptığı basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle birçok memura ve öğretim üyesine; 7 kişiye güncel olaylarla ilgili afiş astıkları gerekçesiyle; 30’un üzerinde kişiye ateş yakıp halay çektikleri gerekçesiyle; birçok kişiye okul girişinde ne idüğü belirsiz sivil giyimli kişilere kimlik göstermediği gerekçesiyle soruşturmalar açılmıştır. Yine okul giriş ve çıkışlarında sivil polisler ve özel güvenlik birimlerince keyfi uygulamalara maruz kalarak buna tepki koyan öğrencilere soruşturma açılmıştır.

Yine ülkenin dört bir yanında soruşturmalar baskı ve terör aracı olarak kullanılmaktadır. Ayrıca açılan soruşturmalar direkt sivil polisler ve idare işbirliğince yürütülmektedir. İddia edilen eylemliklerin olduğu günlerde okulda olmayan ya da mezun olmuş öğrencilere de soruşturma açılması polisin soruşturmalarındaki etkisi ve amacını göstermektedir. Öğrenciler polis tarafından terörist olarak gösterilmektedir.

Bizler YTÜ öğrencileri olarak okulun ve ülkemizin sorunlarına sahip çıkacağız. Üniversitelerin asıl sahipleri olarak öğrenciler, öğretim üyeleri ve çalışanlar üzerindeki tüm baskıları kınıyoruz. Baskılar bizi yıldıramayacak.

**Polis, idare, ÖGB işbirliğine son!
Baskılar, soruşturmalar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!**

Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri

YTÜ hazırlık öğrencilerinden eylem:

“Yaz okulu ücreti kaldırılsın!”

Orta kantin önünde toplanan yaklaşık 200 hazırlık öğrencisi, hazırlık öğreniminin sorunlarıyla ilgili olarak basın açıklaması yaptı.

Eylemde; “Yaz okulu ücreti kaldırılsın”, “ Yüzde 90 devam zorunluluğu kaldırılsın”, “Geçme notu barajı düşürülsün” yazılı dövizler taşındı. Basın açıklamasından sonra öğrenciler topladıkları 1000’in üzerindeki dilekçeyi rektörlüğe vermek için yürüdüler.

Eylem orta kantinin önüne yürünerek halaylarla bitirildi.

YTÜ/Ekim Gençliği

Basına fakslanan metinden:

“... Bize verilen eğitimin kalitesiyle daha önceki senelerde yaz okuluna kalan öğrenci sayısı ve yaz okulu ücretlerini karşılaştırdığımızda, “60” not barajı’nın verilen eğitimin karşılığı olmadığı; yaz okulu kontenjanını doldurmak ve okula ek kaynak yaratmak için belirlendiğini görüyoruz. Bizlerin üniversiteye gelmiş yetişkin bireyler olduğumuzu unutan üniversite yöneticileri, derse girip girmeme konusunda karar verme hakkımızı elimizden alıp bize bölümlerde %70 olan devam mecburiyetini % 90 olarak dayattılar. Bu yoğun ders programı içinde % 90 devam zorunluluğu, gerek öğrencilerin sosyal yaşantılarını öldürmesi, gerekse öğrencilerin de birey olduğunun unutulması sonucunda, öğrencilerin derslerden verim alması engelleniyor.

Bu sebeplerden dolayı hazırlığı geçemeyen öğrencilere 2 aylık yaz okulu seçeneği sunuldu. Yaz okulunda sadece gündüz eğitimi verilmesine, 1. ve 2. öğrenim öğrencileri arasındaki ders saatlerinin ve öğretmenlere verilen ücretlerin arasında fark olmamasına rağmen; 2. öğrenim öğrencileri 1. öğrenim öğrencilerinin ödediği ücretin 2 katını ödemek zorunda kalıyor. Özellikle yurtlarda kalan öğrenciler için yaz boyunca sadece nöbetçi yurtların açık olması ve bu yurtların ücretlerinin normal yurt ücretlerinin 2 katı olması ise ayrı bir külfet....”

Okullarda derinleşen fırsat eşitsizliği, artan baskılar ve karartılan geleceğimiz

Bir eğitim yılının daha sonuna yaklaşırken bilimden hiç ama hiç bahsetmeyeceğim. Çünkü ana okulundan üniversitesine kadar eğitimin her alanında ezberci, bilimden uzak belki de hayatta hiçbir karşılığını bulamayacağımız şeylere boğuluyoruz. Kapitalist sistem insanı kendine yabancılaştırırken ona kâr elde etmesi gerektiğinden başka hiçbir şey öğretmemektedir. Ezberci eğitimle aslında kaybolan geleceğimiz ve insanlığımızdır.

Eğitim konusunda devlet okullarını günbegün çözümsüzlük ve rezillliğe sürükleyen sermaye devleti, bunların yerine yavaş yavaş vakıf üniversite ve liselerini kurmaya başladı. Özel üniversite ve liselerin mantar gibi çoğaldığı bir dönemin ardından, artık devlet okulları dahil her yerde para vermeyen okuyamaz mantığı hüküm sürmeye başladı.

Eğitim öyle bir çocuk oyuncağına döndü ki, bir devlet lisesinden mezun olan kişinin hiçbir yardım almaksızın sadece kendi çalışmasıyla üniversite sınavını kazanması imkansız hale geldi. Zaten eğitimde fırsat eşitsizliğinin ve adaletsizliklerin aynası olan ÖSS sınavı yetmezmiş gibi, bir de dershaneler türetili. Bugün hiçbir lise mezunu, çok az bir istisna dışında, dershaneye gitmeden üniversite sınavını kazanamamaktadır. Öğrencilerin başına musallat olan AOBP ise tamamen bu çarpık sistemin çarpık çocuğudur.

Bir aile ancak milyarlarca lira para harcayarak

çocuğunu okutabilmektedir. Bunların genelde tercih edilmeyen, puanı düşük üniversitelere girdiğini ve bu üniversitelerin çoğunun diplomalı işsiz yetiştirdiğini düşünürsek, önümüzdeki yıllarda genç işçi ve genç işsiz sayısında bir hayli artma olacağını kolayca görebiliriz.

Sorun, milyarları harcayıp, ezberci eğitimin komik ötesi sorularını cevaplayıp, sonuçta bir üniversiteye girseniz de bitmiyor ki. Dahası belki de asıl sorumbundan sonra başlıyor.

Üniversite, o büyük an... Hayalinizdeki o imkansız tutku... Sizden çok ailenizin gurur aracı... Hani o üzerine saatlerce kafa patlatıp düşündüğünüz yer. Gençliğinizin en verimli dönemlerini derslere kapanıp geçirdiğiniz 1 yıl.

Kapıya doğru yaklaşıyorsunuz. Kalbiniz heyecandan hızlı hızlı atıyor. Çevredeki insanların yüzlerine bakıyorsunuz. Kapıya yaklaştınız, işte merdivenleri çıkıyorsunuz. Birden karşınızda suratları duvar olmuş, ne idüğü belirsiz sivil giyimli bir takım şahıslar “kimlik!” diye çıkıyor. Şaşıyorsunuz. On dakika kadar öğrenci olduğunuzu anlatıyorsunuz. Ellerinizi telsizlerle okulunuzun kapısında kimlik soran tipler, işte ilk şaşkınlık. Binbir zorlukla öğrenci olduğunuzu ispat ediyorsunuz.

Okulun içine ilk ayak basmanız biraz üzgün, biraz telaşlı oluyor. Çevreye bakıyorsunuz masalarda kağıt

oynayan insanlar. İkinci bozguna uğruyorsunuz. İçinizden, ben burayı bahçesinde kağıt oynayayım diye kazanmadım ki, diyorsunuz. Burası üniversite, güya bilim yuvası, kahvehane değil ki, diyorsunuz. Sizi dinleyen kim!

İlk dersiniz... Bakıyorsunuz, liseden farkı yok; aynı formüller, aynı duvar yüzler, aynı ezberci eğitim. Bilim mi, onun adını zaten hiç anmayın. Derken yemek zamları, öğrenci belgeleri paraları, kantin zamları karşılığında başlayan boykotlar... Ve ilk soruşturmanızı yiyorsunuz. Çünkü siz bilimden, eğitimden, fırsat eşitliğinden yanasınız.

Üniversiteye hoş geldin! Turnikeleriyle, özel güvenlik birimleriyle, soruşturmalarıyla, ezberci eğitimi ile, gözaltıları ve tutuklamaları ile, işte üniversite!

Üzülme, yine de hoş geldin. “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” diyenleri de var, bu coğrafyada üniversitelerin...

Fırsat eşitsizliğinin kaynağı bu kapitalist sistem son bulmadan hiçbir şeyin uzun vadede kazanılamayacağını bilinciyle hareket eden biz üniversiteliler, öğrenci gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesinde işçi sınıfının yanında yer almaya, onunla aynı saflarda mücadele etmeye çağırıyoruz.

Bir öğrenci

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/7

Güncel kriz ve prograı

Acil istemler ve devrim mücadelesi

Kitleler salt genel devrimci propagandayla, yalnızca temel gerçeklerin soyut sunuluşuyla bilinçlenmezler. Kitleleri gerçek anlamda yalnızca mücadele eğitir. Siz elbetteki kitlelere yönelik sistemli bir propaganda-ajitasyon çalışmasını kesintisiz olarak yürütürsünüz, bu devrimci bir partinin her zamanki olağan faaliyetidir. Fakat söylediklerinizin kitleler için anlaşılır hale gelebilmesi, onlara gerçekten malolabilmesi için, kitlelerin mücadele içinde söylediklerinizin doğruluğuna kendi özdeneyimleri temelinde ikna olması gerekir.

Programımızın acil istemler ve emeğin korunmasına ilişkin bölümlerinin işlevine de buradan bakmak gerekir. Komünistler işçileri ve emekçileri kendi acil istemlerinden hareketle mücadeleye çekmeye çalışırken, bundan amaçladıkları, elbette yalnızca onların acil yaşamsal ihtiyaçlarına yanıt vermek değildir. Onlar için bundan da önemli olan, kitleleri bu mücadele içerisinde kendi özdeneyimleri temelinde eğitmek, devrim mücadelesine kazanmak ve hazırlamaktır.

Programımızın ilgili bölümlerinin sunuş paragrafları bu amacı tüm açıklığı ile tanımlayıp ortaya da koymaktadır. Örneğin, **“Acil demokratik ve sosyal istemler”** başlıklı bölümün (Bölüm: VI) sunuşunda bu bakış açısı şöyle ortaya konulmaktadır:

“Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır. Demokrasi sorununun çözümünü proletarya devriminin bir parçası olarak ele alan TKİP, burjuvazinin devrilmesi mücadelesinde, bütün demokratik kurum ve özelemlerden etkin bir biçimde yararlanır.

“Bu bakış açısı çerçevesinde, başlıcaları aşağıda sıralanmış bir dizi acil demokratik ve sosyal istem ileri sürer:”

Bu bakış açısı, buradan çıkan temel stratejik amaç gözden kaçırıldı mı, programımızın bu bölümü reformist sapmaların dayanağı haline gelir. Bu temel önemde nokta üzerinde, tam da program tartışmaları çerçevesinde, partimizin kuruluş kongresinde önemle ve özenle durulmuştur ve bu tartışmaların bir kısmı şimdiden yayınlanıp kitaplaştırılmıştır. Bu nedenle burada yalnızca hatırlatmakla yetiniyorum.

Programımız ve emekçi kitlelerin güncel yakıcı istemleri

Parti programımızın**“Acil demokratik ve sosyal istemler”** başlıklı bölümü, kendi içinde dört alt bölüm halinde düzenlenmiştir.

İlk bölümde (A), *“Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü”* isteminden *“Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı”*na kadar en acil ve önemli demokratik siyasal istemler var.

İkinci bölümde (B), en önemli anti-emperyalist istemler var. *“Emperyalistlerle açık-gizli tüm*

antlaşmaların iptali”, NATO, AB, AGİT, İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlarla ilişkilerin kesilmesi, dış borç ödemelerinin durdurulması ve tüm dış borçların geçersiz sayılması türünden acil bir dizi anti-emperyalist istem sıralanmış burada.

Üçüncü bölümde (C), işçi sınıfı ve tüm öteki emekçi katmanların acil sosyal istemleri var. *“Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi”*, *“Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut”*, *“Herkes parasız sağlık hizmeti”*, *“Her düzeyde parasız eğitim”*, *“Tüm çalışanlar için genel sigorta”* vb. gibi. Vergi sorununa ilişkin temel demokratik istem de bu bölümde yer alıyor: *“Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.”*

Dördüncü bölümde (D) ise diğer bazı sosyal ve demokratik istemler yer alıyor. *“Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği”*, *“İnanç ve vicdan özgürlüğü”*, laikliğe, bilim ve sanat özgürlüğüne, spora ve çevre korumasına ilişkin istemler vb. gibi.

Dönüp bugünkü krizin emekçilerin yaşamındaki ağır yıkıcı etkilerine bakınız. Bunun karşısında emekçilerin ihtiyacı olan acil iktisadi, sosyal ve demokratik siyasal istemleri düşününüz, ya da emekçilerin eylemler yoluyla bizzat dile getirdiği istem ve ihtiyaçlara bakınız. Hemen hepsinin, üstelik en özlü ve vurucu bir biçimde formüle edilmiş karşılığının programımızın bu bölümünde bulunduğunu görürsünüz.

“Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.”

Örneğin, Türkiye kapitalizminin emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımın gerisinde, aynı zamanda ağır borç batağının olduğunu ve bunun sürekli katlandığını hep vurguluyoruz. Borç ödeme servisinin aksamadan sürmesi, tüm İMF programlarının en temel ve öncelikli kaygısıdır. İçerdeki bir avuç asalak tefeciye ve dışardaki emperyalist tefeci alacaklıya devlet borcunun sürekli ödenmesinin ağır bir sosyal faturası var ve bu fatura sürekli olarak emekçilere ödetilir. İşte programımızın acil istemlerle ilgili bölümü, emekçilerin bu yakıcı sorunu karşısında, *“Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.”* istemlerini formüle ediyor. Bu, bugün tüm emekçi kitlelerin en acil ihtiyacı, en yakıcı istemidir. Dahası bu, bugün ülkemiz üzerinde ağırlaşan emperyalist kölelik yüküne karşı etkili bir tutumdur. Benzer istemler dünyanın tüm borçlu bağımlı ülke halklarından da şu veya bu ölçüde yükseldiği için, bu istemler aynı zamanda devrinci enternasyonal bir yön de taşımaktadır.

Bugün aynı zamanda ağır bir iç borç yükü de var. Bundan dolayıdır ki, partimiz olayı güncel planda formüle ederken, iç borçların da geçersiz sayılması istemini ileri sürüyor. Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm devlet borçları geçersiz sayılsın diyor. Tüm devlet borçları olduğu gibi kitlelere fatura ediliyor. Devletin kendisinin özel bir kaynağı yok; doğrudan ve dolaylı vergilerle, zamlarla, zorunlu kesinti ve harçlarla, kitlelerin elinden ne aldıysa, onların boğazından ne kestiyse,

adına devlet bütçesi denilen kasada da o birikiyor. Onun bir kısmıyla tekellere teşvikler veriliyor, batık bankalar kurtarılıyor. Bir kısmıyla başta ordu ve polis olmak üzere baskı ve zor aygıtları ya da Diyanet türünden ideoloji aygıtları beslenip donatılıyor. Geriye kalanla da ödendikçe artan iç ve dış borç ödemeleri yapılıyor, vb...

Ödendikçe katlanan bu iç ve dış borç yükü özellikle son 20 yılda emekçilerin ağır yaşam koşullarına mahkum edilmesinin temel nedenlerinden biri olduğuna göre, programımızda buna ilişkin olarak yer alan acil istemin büyük politik anlamı, önemi ve işlevi kendiliğinden anlaşılır.

“Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.”

Ağır vergi yükü işçi sınıfı ve emekçiler için başlı başına bir sorundur. Türkiye’de devletin vergi gelirlerinin büyük bir bölümü emekçilerin sırtından sağlanır. Dolaylı vergiler ise, tüm burjuva devletler için olduğu gibi, Türk devleti için de tam bir soygun mekanizmasıdır. Dolaylı vergi, ülkeyi yönetenlerin kendi arsız deyimleriyle, “kazı bağırtdan yolmak” anlamına gelir. Bir dizi temel tüketim maddesine ve hizmete durmadan zam yapılır, bu dolaylı verginin etkili bir mekanizmasıdır. Doğrudan vergiler de durmadan artırılıyor ve çeşitlendiriliyor; bu yolla da sürekli ek kaynaklar sağlanıyor, devlet kasasına. Ama bu yetmiyor; şekere zam, içkiye zam, sigaraya zam, petrole zam deyip, bütün bu dolaylı vergilerle devlet kitleleri ayrıca soyuyor.

Programımızın acil istemler bölümü vergi konusunda; *“Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.”* istemlerini ileri sürüyor.

Dolaylı vergilerin ana kaynağı geniş kitlelerin kullandığı temel tüketim mallarıdır, bu vergilerin yükü olduğu gibi geniş emekçi kitlelere biniyor. Bu nedenle kesin bir tutumla, her türlü dolaylı verginin kaldırılmasını talep ediyoruz.

Her türlü dolaylı verginin kaldırılmasının yanısıra, *“Artan oranlı gelir ve servet vergisi”* diyoruz. Bu vergi yükünü zengin mülk sahibi sınıfların sırtına yüklemeye yönelik bir demokratik reform talebidir. Bu türden bir uygulama, daha çok kazanandan ve büyük servet sahibi olanlardan daha çok vergi alınması anlamına gelir. Başka bir ifadeyle, kazanç miktarı arttıkça ve birikmiş servet miktarının büyüklüğü ölçüsünde, daha yüksek oranda vergi ödeme zorunluluğunu dile getirmektedir.

Bu istemi, Programımızın **“Emeğin Korunması”**na ilişkin istemlere ayrılmış VII. Bölümünde yer alan, *“İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret”* istemi ile birlikte düşünmek gerekir. Bu formülasyon, işçi sınıfı ve tüm çalışanlar için, asgari geçim düzeyine karşılık düşen kazancın tümüyle vergi dışı bırakılması istemini dile getirmektedir.

Türkiye’nin kapitalist düzeninde vergi yükü çok büyük ölçüde işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına bindirilmiştir ve kaynağından kesilmektedir, bu açıdan da devlet için garantili bir gelir kalemidir. Büyük kazanç ve servet sahipleri ise, bu alanda kendilerine tanınan sayısız muafiyetlere rağmen,

mimizin acil istemleri

H. Fırat

(24 Mart ‘01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

karşılık olarak her yıl milyarlarca dolar faiz ödediği için “kaynak yok”.

Muazzam kaynaklar yutan baskı aygıtları

Bu devlet, 850 bin kişilik üniformalı ordu, artı sayısı 300 bine yaklaşan bir polis ordusuna dayanıyor. Silahlanmaya ve baskı aygıtlarına muazzam kaynaklar ayırıyor. Artı büyük kaynaklar yutan istihbarat örgütü, diyanet örgütü, çeşitli türden propaganda ve ideoloji aygıtları vb.’ne dayanıyor. Kaynaklar tüm buralarda tüketildiği için, tüm bu kaynakları kendi çalışması ile bizzat yaratan işçi sınıfına ve emekçilere ayrılacak kaynak gerçekten kalmıyor. “Kaynak yok” yalanının tek doğru yanı bu.

Burjuva propagandası bu devletin yüzbinlerce memurunun varlığından yakınıyor, bunun devletin sırtında büyük bir kambur olduğunu söylüyor. Devlet bürokrasinin şişkinliği ve asalaklığı her burjuva devletin temel bir özelliğidir ve bu kendi sorunlarıdır. Ama hizmet üreten kamu emekçisini sokağa atmak, açlığa ve işsizliğe mahkum etmek için bu demagojik argümanı kullanan aynı burjuva propagandası, nedense bu aynı devletin 800 bin asker, 300 bin polis beslediğini, bunların tümüyle asalak kurumlar olduğunu, muazzam kaynaklar yuttukları halde hiçbir değer üretmediklerini, ülkedeki zenginliğe bir damla olsun eklemediklerini sessizlikle es geçiyor.

Türkiye’nin devlet bürokrasisi gerçekten aşırı şişkindir, buna kuşku yok. Bu bütün burjuva devletlerinde böyledir; burjuva devleti şişkin, hantal ve tümüyle asalak bir kurumdur. Ama bürokrasinin tabanında yer alan memurun zar zor bulduğu bu işte ailesine 150-200 milyon taş çatlasa 250 milyon, yani asgari geçim endeksinin yarısı kadar bile etmeyen bir para götürmesi göze batıyor da, orduya önümüzdeki on yılda 150 milyar dolar salt modernizasyon için harcamak hiç göze batmıyor. Ordunun olağan yıllık bütçesi anılan bu rakama dahil değil, buna dikkat ediniz.

Türk devletin baskı aygıtlarının korkunç kaynaklar yuttuğunu “kaynak yok” diyenler elbette es geçiyorlar. Burjuvazi işçilerin ve emekçilerin sefaleti pahasına modern donanımlı güçlü bir orduyu zaruri görüyor. Niçin? Elbette ki, içte burjuva sınıf egemenliği sistemini bu en temel baskı ve zor aygıtıyla ayakta tutmak için. Dışarıda ise Amerikan emperyalizmine bölgede jandarmalık yapmak için. Türkiye’nin düşmanları çok, Türkiye tüm komşularıyla problemlili, bu nedenle güçlü ve modern bir orduya ihtiyaç var, diyor gerici burjuva propagandası. Türk burjuvazisi Türkiye’yi bulunduğu bölgede emperyalizmin, ABD ve NATO’nun saldırı üssü ve vurucu gücü haline getirirse, elbette tüm komşularıyla da sorunları olur. Tam da bölgede emperyalizmin hizmetinde bulunduğu içindir ki, Türk devletin tüm komşularıyla ciddi sorunları var. Emperyalizme bu uşakça hizmetin ağır faturası da “milli savunma” adı altında Türkiye’nin işçilerine ve emekçilerine ödetiliyor. Sonra da emekçilerin en sıradan insani istemleri “kaynak yok” gerekçesiyle reddediliyor.

(Devam edecek...)

daha bir de yasal açıdan ödemekle yükümlü oldukları vergiyi de ödemez, bunu kaçırmanın ya da ödememenin binbir yolunu bulurlar. Ödemedikleri bu vergiler de çoğu kere günü geldiğinde affa uğrar, ya da yüksek enflasyon ve faiz oranına rağmen son derece düşük faizlerle, uzun süreli bir ödeme planına bağlanır.

Özellikle son 20 yılda, büyük burjuvaziden alınan vergiler sürekli düşürülmüştür. Emperyalist dünyada ‘80’li yıllarda yeniden güç kazanan neo-liberal ekonominin temel argümanları buna dayanak olarak kullanılmıştır. Burjuvazinin ceplerini doldurduğu yazarlar ve profesörler derler ki, kapitalistin kazandıklarıyla daha geniş yatırımlar yapabilmesi için onlardan mümkün mertebe az vergi almak, hatta en iyisi hiç almamak gerekir; siz yüksek vergi alırsanız yatırımcının büyüyen yatırım olanağını zayıflatırsınız. Böyle olunca da istihdam azalır, işsizlik artar. Kapitalistlerden daha az vergi alın ki, onlar daha çok yatırım yapabilsinler, böylece daha çok istihdam olanağı yaratabilsinler vb...

Ama bu ülkede yaşayan hemen herkes, özellikle bu aynı son yirmi yılda büyük tekellerin kârlarının yarısını, hatta daha da fazlasını spekülatif işlerden sağladıklarını da artık biliyor. Bunun böyle olduğu her yılki istatistikler üzerinden açıkça ortaya çıkıyor. Büyük tekeller sömürü ve soygunla elde ettikleri yeni kaynakları yeni yatırımlara değil, fakat şu son yıllarda özellikle büyük vurgun kapısı olan devletin borç tahvillerine yatırıyorlar. Vergisi bile ödenmeyen büyük miktarda sermaye devlete borç olarak veriliyor, buradan büyük bir faiz vurgunu vuruluyor. Dahası var, bu muazzam faiz gelirleri de borç faizlerini düşük tutmak adı altında ayrıca vergi dışı tutuluyor. Bu son olguyla birlikte düşünüldüğünde, işçi sınıfı ve çalışanlar için tam bir vergi cehennemi olan Türkiye’nin, tersinden, asalak sermaye sahipleri için nasıl bir vergi cenneti olduğu daha iyi anlaşılır.

Bugün Türkiye’de devletin vergiden elde ettiği gelir yaklaşık 17 katrilyondur. Vergiden muaf tutulan rantiyeye ödenen faiz de neredeyse o kadardır. Faiz olarak ödenen bu 17 katrilyondan vergi alınmıyor, bu kazançlar olduğu gibi vergi dışıdır. Devletin borç tahvillerinin bu denli istekle kapışılması aynı zamanda bundan dolayıdır. Daha bir de “kayıt dışı” dedikleri ekonomi alanı var. Burası ise kapitalistler için her açıdan bir sömürü ve kazanç cennetidir. Bu alanda emekçiler başta sendika ve sigorta olmak üzere her türlü sosyal haktan, devlet ise her türlü vergi gelirinden yoksundur, adı üzerinde “kayıt dışı”dır bu alan.

Sonuç olarak, toplumda yerleşik biçimde “vergi adaletsizliği” olarak tanımlanan sömürü, soygun ve eşitsizlik durumuna karşı, parti programımız en yakıcı istemleri formüle ediyor: Bütün dolaylı vergilerin kaldırılması, artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulamasına geçilmesi. Artı, asgari ücretin insanca yaşanır düzeye getirilmesi ve tümüyle vergi dışı bırakılması...

Sıra tüm değerlerin yaratıcılarına gelince, “kaynak yok”!

Bugünün Türkiye’inde asgari geçim düzeyi, ki buna yoksulluk sınırı da deniliyor, 600 milyon liranın üzerindedir. Ki bu rakamın krizin etkisinde nasıl

değişeceği de henüz belli değildir. Asgari ücretin insanca yaşanır düzeye getirilmesi ve tümüyle vergi dışı bırakılması istemine bu gerçeğin ışığında bakıldığında, bunun bugünün Türkiye’inde karşılanması neredeyse imkansız bir istem olduğu düşünülebilir.

Ama bizim için sorun, hiç de burjuvazinin buna yanaşıp yanaşmayacağı ya da onun hizmetindeki hükümetlerin bu istemleri karşılayıp karşılamayacağı değildir. Proletaryanın devrimci partisi için aslanan, bu istemlerin tarihsel ve iktisadi açıdan haklı ve meşru olması, kitlelerin en acil ihtiyaçlarına uygun düşmesidir. Bizim için önemli olan budur; bununla bağlantılı olarak, kitlelerin bu istemler temelinde mücadeleye çekilebilmesi, bu mücadeleler içinde eğitilip örgütlenmesidir, kendi özdeneyimleri temelinde temel devrimci çözümlere ikna edilip kazanılmasıdır.

Kaynak var mı, devlet ya da kapitalistler nereden versin bu kadarını da, denilemez. Bu burjuva propagandanın temel, aynı ölçüde temelsiz ve demagojik argümanı olduğu için üzerinde biraz durmakta yarar var. İşçilerin ve emekçilerin en insani ve zaruri istemlerine karşı “kaynak yok” demek burjuva arsızlığının bir göstergesidir. Ülkede yaratılan tüm değerlerin kaynağı bizzat emektir; işçi sınıfı ve emekçilerin üretim etkinliğidir. Burjuva propagandası, hükümetler ve politikacılar bu argümanı öylesine bir utanmazlıkla kullanıyorlar ki, sanki asalak olan kendileri ve hizmet ettikleri kapitalist sınıf değil de emekçilerin kendisidir. Sanki emekçilerin en insani ihtiyaçları için kullanılacak kaynaklar, bizzat onlar tarafından yaratılan muazzam değerlerin küçük bir bölümünden öte bir şey olacak.

Bir işçi üretim etkinliği içinde kendini asgari düzeyde yaşatacak olandan çok çok fazlasını üretir. Bu ülkede yoksulluk sınırı bugün için 600 milyon TL olarak saptanıyor. Bu bir işçiye verilmesi gereken geçim ücretinin en asgari sınırı olmak durumunda. Ve işçiye bu ücret verilse bile, işçi bunun çok üstünde bir artı-değeri kapitalist için üretmiş olur.

Bu ülkenin işçisi çalışıyorsa, bu ülkenin köylüsü ve zanaatçısı üretiyorsa, demek ki, bu ülkede bir üretim var. Bu ülkenin işçileri ve emekçileri gece gündüz çalışıyorlar. Hatta emekçilerin önemli bir kısmı işsiz olsa bile, diğer bir kısmı günde iki işte çalışıyor, 9-10 saat çalışıyor, artı zorunlu mesailerle birbuçuk ya da iki işgünü çalışıyor. Demek ki, bu ülkede sürekli olarak bir değerler yığını yaratılıyor. Bunun büyük bir bölümünü, burjuvazi artı-değer sömürüsü olarak ya da emekçi köylü sözkonusu olduğunda ucuza kapatılan tarım ürünü üzerinden gaspediyor, devlet doğrudan ve dolaylı vergiler olarak gaspediyor.

Burjuvazi büyük bir sömürü oranı üzerinden büyük servetler biriktirdiği için, yaratılan değerlerin önemli bir kısmı sermaye birikimi olarak kapitalistlerin kasasına aktığı ve bu arada lüks tüketimine kullanıldığı için “kaynak yok”. Yaratılan değerlerin önemli bir bölümü emperyalist sömürü ve yağma mekanizmalarıyla emperyalist metropollere aktığı için “kaynak yok”. Devletin el koyup devlet bütçesi olarak denetlediği kaynaklar büyük bir savurganlık içinde üretken olmayan alanlarda, özellikle de baskı aygıtlarının hizmetinde kullandığı için, “kaynak yok”. Girdiği muazzam borçlanmalara

Tarımda yıkım ve yolaçtığı kitleesel yoksullaşma

Tarımda yaşanan yıkım, son krizin peşinden devreye sokulan politikalarla birlikte, hergün yeni boyutlar kazanmaya başladı. Emperyalistlere verilen sözler birer birer yerine getirildikçe, kentlerdeki işçi ve emekçilerin yanısıra kırlardaki yoksul köylüler ve kır proleterleri de giderek daha ağır bir ekonomik ve sosyal yıkımla karşı karşıya kalıyorlar.

Nisan ayında çıkartılan Şeker Yasası'yla pancar ekim alanları daraltıldı. Bu, yıllardan beri pancar üreticiliğiyle uğraşan üreticilerden bir kısmının artık pancar üretememesi, bir kısmının ise önceki yıllardan daha az üretmesi demek olacak. Yeni yasa şeker fabrikalarının bir-iki yıl içinde özelleştirilmesini öngördüğü için, 200 bin pancar üreticisinin büyük kısmının akibeti yoksullaşma ve yıkımdan başka bir şey değil.

Şu sıralar çıkması için uğraşılan “Tütün Yasası” da benzer bir sonuç yaratacak. Ülkede yaklaşık 500 bin işletmede tütün üretiliyor. Bunların çok büyük bir kısmı küçük işletme. Gene bunların önemli bir kısmında başka bir ürün üretme şansı yok. Dolayısıyla Tütün Yasası'nın çıkması ve buna bağlı olarak TEKEL'in parçalanıp özelleştirilmesi tütün üretimini darmadağın edecek. Yüzbinlerce tütün üreticisi daha beter bir yoksullaşma ve yıkımla karşı karşıya kalacak.

Tarımın diğer alanlarında da durum çok farklı değil. Daha şimdiden birçok ürün dalında üretim

geçen yıllara göre gözle görülür bir biçimde azaldı. Sözelimi buğday üretimi iki yıl içinde 20 milyon tondan 16 milyon tona geriledi.

Yıkım kır burjuvazisinin bir kısmını da etkiliyor ve tasfiyeyle yüzyüze bırakıyor. Bunun bizim açımızdan önemli olan yanı, büyük toprak sahiplerinin ya da tarım kapitalistlerinin işletmelerinde çalışan kır proleterlerinin de giderek artan bir biçimde işsizlik ve açlıkla yüzyüze kalmasıdır. Zira sıkıntıyla yüzyüze kalan kır burjuvazisi, tıpkı kentteki sınıf kardeşleri gibi kriz ve yıkımın yükünü doğrudan doğruya sömürdüğü işçilere fatura etmeye çalışmaktadır. Sonuç olarak kırdaki işsizlik çıg gibi artmakta, ücretler düşmekte ve çalışma koşulları ağırlaşmaktadır.

Tarım üretimine bir şekilde katkısı olan KİT'lerin ve Ziraat Bankası'nın bu işlevlerinden uzaklaştırılıp özelleştirilecek olması, her türlü destek politikasının 2002 yılı sonuna kadar terkedileceğinin kesin bir dille açıklanması göstermektedir ki, eğer bu saldırılar dişe diş bir mücadeleyle püskürtülmeyecek olursa, önümüzdeki bir-iki yıl içinde tarımdaki yıkım gerçekten korkunç boyutlar alacak, milyonlarca küçük üretici köylü açlık ve sefaletle karşı karşıya kalacaktır.

Yıkım ve yoksullaştırma planlıdır

Kırdaki yıkımı bazı sermaye politikacılarının yanlış yönetimine ya da yanlış politikalara bağlamak doğru değildir. Çünkü bu bilinçli bir tarzda gerçekleştirilen bir yıkımdır. Türkiye nüfusunun yüzde 35'inden fazlasının kırsal alanda yaşadığı, mevcut işgücünün ise yaklaşık yüzde 45'inin tarımsal üretimle uğraştığı biliniyor. Ulusal gelirin yüzde 15'i de tarımdan sağlanıyor. Öte yandan birçok temel ürün dalında Türkiye kendi ihtiyaçlarını rahatlıkla karşılayabilecek bir üretim kapasitesine sahip. Daha on yıl öncesine kadar gıda üretiminde kendi kendine yeten ülkelerden biri olarak anılması da bunun göstergesi. Yıkım planları kırdaki bu tabloyu emperyalizmin çıkarları doğrultusunda değiştirmek üzere devreye sokulmaktadır.

Eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel bundan iki yıl önceki bir konuşmasında; Türkiye kırlarındaki nüfusun gerekenden çok fazla olduğunu, bu nüfusun yüzde 35'lerden yüzde 12'lere çekilmesi gerektiğini söylemişti. Ona göre böylelikle bugünkü çok parçalı toprak yapısı ortadan kaldırılmış olacak, tarımda büyük ölçekli kapitalist üretim gelişecekti. Demirel bunları söylemekle bir bakıma emperyalizmin ne istediğini de dile getirmiş oluyordu aslında. Çok iyi bildiği halde söylemekten kaçındığı ise, ekip biçtiği ya da çalıştığı topraktan sökülüp kopartılan 15 milyon kadar insanın durumunun

Tarımda emperyalist yıkım ve “Doğrudan Gelir Desteği” yalanı

Hükümet, tarımsal yıkım programının bir parçası olarak, destekleme alım fiyatlarını kaldırmaya çalışıyor. Son yıllarda, taban fiyatlar ve destekleme alım fiyatları bu çerçevede düşük tutuluyor. Bunun en son örneği 230 bin liradan fazla üretim maliyeti olan buğdaya 164 bin lira destekleme fiyatı verilmesi oldu.

Hem hükümet, hem de İMF ve Dünya Bankası yetkilileri, destekleme fiyatlarının kaldırılmasından söz ederken, küçük üretici köylülüğü desteklemek için Doğrudan Gelir Desteği (DGD) sistemine değinmeden edemiyorlar. Düzen sözcülerine göre daha önce uygulanan fiyat destekleme politikaları kötü, fakat Doğrudan Gelir Desteği sistemi iyi. Biri yerin dibine batırılırken, diğeri göklere çıkarılıyor bu yüzden.

Derviş'in adıyla anılan son “niyet mektubu”nda da, “Çiftçilere doğrudan gelir desteği uygulamasının başlatılmasına paralel olarak, destekleme fiyatlarının en fazla hedeflenen enflasyon oranında tutulması” şeklinde bir ifade yer alıyor. Kısaca ifade etmek gerekirse, Doğrudan Gelir Desteği sistemi, İMF ve Dünya Bankası'nın dayatmaları doğrultusunda şimdiye kadar tarımda uygulanan fiyat destekleme sisteminin yerine geçirilmek istenen bir mekanizma. Esas olarak belli bir miktardan toprağa sahip köylülere, sadece o toprağa sahip oldukları için doğrudan bir para ödenmesine dayanıyor. Şu anda bazı pilot bölgelerde denenen sisteme göre; 200 dönümden az toprağı olan çiftçilere, o toprakta bir şey üretilmediğinden bağımsız olarak, dönüm başına yıllık 5 dolar ödeneceği söyleniyor.

Burada küçük köylüye söylenen çıplak yalanlarla emperyalizmin sinsi bir planının içiçe geçtiğini görüyoruz. Çıplak bir yalan. Çünkü Türkiye'de toprak mülkiyeti hayli parçalı ve 200 dönümün altında toprak sahibi olan milyonlarca küçük üretici köylü var. Bunların hepsine dönüm başına 5 dolar ödeme yapılacak olsa, devlet bütçesinin çok büyük bir kısmının bu işe ayrılması gerekecek. Buradan da şu sonuç çıkıyor. Yeni sistemi oturtuktan ve eski destekleme sistemini bütünüyle tasfiye ettikten sonra, ya dönüm başına ödenen parayı bir hayli azaltacaklar ve göstermelik bir rakama indirecekler. Ya da bu desteği giderek bazı bölgelerle ya da ürün türleriyle sınırlandıracaklar. Örneğin Meksika'da, gene Dünya Bankası ve İMF'nin dayatmalarıyla, '94'ten sonra bu sistem devreye sokuldu. Bugün ise Meksika'da sadece belli ürün türleri için ödeme yapılıyor. Topraktan kopan Meksika köylüsü ise ABD ekonomisi için ucuz işgücüne dönüştü.

Doğrudan Gelir Desteği sistemi aynı zamanda sinsi bir planın parçası. Sistem aslında küçük köylüye ekonomik yardım sağlamaktan çok mevcut tarımsal üretimi yıkıma uğratma hedefi taşıyor. Küçük köylüye şu deniyor. “Senin geçinmek için toprağında bir şeyler ekip biçmene hiç gerek yok. Çünkü devlet sana geçinebileceğin kadar bir yardım verecek.” Böylece ülkedeki tarımsal üretimin hızla azaltılması, giderek tümüyle tasfiye edilmesi ve uluslararası tekelere büyük pazarlar açılması sağlanmak isteniyor. Yani küçük üretici köylülüğün üretimle bağı kesiliyor. Bu arada ülke tarıma dayalı gıda ve ihtiyaç maddelerini ithalat yoluyla karşılamak zorunda bırakılıyor.

Bütün bunlar da gösteriyor ki, Doğrudan Gelir Desteği sistemi küçük köylülüğün desteklenmesine değil, fakat tarımın gerçek anlamda yıkıma uğratılmasına hizmet ediyor.

Yalan ve sinsi planlarını düzenin efendilerinin suratlarına çarpmak ise, işçi sınıfıyla kader birliğini geliştirerek mücadeleyi büyütmekten geçiyor.

ne olacağıydı.

Gerçekten de tarımda yaşanacak büyük yıkım emperyalist tekellere ve onlarla çıkar birliği içindeki yerli tekелci burjuvaziye iki yönlü olanak sağlayacak.

Birincisi, tarımsal üretimin yıkıma uğratılıp emperyalist tarım tekellerine ve ortaklarına yeni pazarlar ve yatırım olanaklarının açılmasıdır. Çünkü, üretimin azalması sayesinde hem gıda ürünleri ithalatı artacak, hem de büyük kapitalist tarım işletmeleri kurmanın olanakları genişleyecek. Öte yandan, tarımsal KİT’lerin tasfiyesinin doğuracağı boşluk da gübre ve tohum üretimi gibi alanlarda yeni yatırım imkanları demek.

İkincisi ise, kentlere akan milyonlarca aç ve yoksul insanın, tekellerin ucuz emek-gücü ihtiyacı çerçevesinde değerlendirilmesidir. Tarımsal üretimi yıkıma uğratılan tüm bağımlı ülkelerde böyle olmuştur. Hindistan’dan Filipinlere ve Meksika’ya kadar buna birçok çarpıcı örnek verilebilir. Kentlere akan, proleterleşme sürecinden ve mücadele deneyiminden henüz geçmemiş milyonlarca insanın bir bölümü, kapitalist tekellere ait işletmelerde en düşük ücretler karşılığında ve en kötü koşullarda çalıştırılacak. Tıpkı bugün birçok ülkede insanların günlük 1 doların altında ücret karşılığında çalıştırılması gibi. İş bulamayıp çalışamayanlar ise yedek işgücü ordusunu oluşturacaklar. Ve burjuvazi tarafından iş bulup çalışma “şansını” yakalayanlara karşı ehlileştirici, boyun eğdirici bir silah olarak kullanılacaklar.

İşte emperyalizm ve Türkiye burjuvazisi böylesine büyük sonuçlar doğuracak tarihsel bir yıkım planını adım adım uygulamaya sokmaktadır.

Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!

Bu bir sınıf politikasıdır. Sermaye tarafından sadece Türkiye’de değil bütün dünyada hayata geçirilmektedir. Çünkü çürüyüp kokuşan kapitalist düzeni ayakta tutmanın, ömrünü uzatabilmenin bir yolu da bağımlı ülkelerin mevcut ekonomik yapısını yıkıma uğratarak yeni pazar ve yatırım olanakları, yeni ucuz işgücü kaynakları yaratmaktan geçmektedir.

Sermaye sınıfının kendi düzeninin ömrünü uzatmak adına tüm dünyayı tahrip etmesinin, milyarlarca insana açlık, yoksulluk ve büyük acılar yaşatmasının önüne de ancak bir sınıf politikasıyla çıkılabilir. Bu işçi sınıfının devrimci politikasıdır. Emperyalizmin yıkım politikalarına ancak işçi sınıfının devrimci politikasıyla karşı durulabilir.

O nedenle emekçi köylülük ve kır proleterleri, giderek ağırlaşan yıkıma karşı büyüyen tepki ve öfkelerini işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirmelidir. Bugün tarım KİT’lerinin de aynı saldırının hedefinde olması, mücadele kanallarını birleştirmek için anlamlı olanaklar sunmaktadır. Bu olanaklar kullanılmalıdır. Unutulmamalıdır ki, işçi sınıfının öncülüğünde kavgayı büyütmenin, devrimci mücadeleyi örgütlemenin dışında hiçbir yol kırlardaki yıkımın önüne geçemez. Kitleseel yoksullaşmayı, açlık ve sefaleti önleyemez.

Tarımda yıkımın yeni adımı:

“Tütün Yasası”

Tarıma dönük yıkım saldırısı hızla boyutlanıyor. Bu saldırının en önemli parçalarından birini oluşturan yeni “Tütün Yasası” bir dizi tartışmanın ardından Bakanlar Kurulu’nda kabul edildi ve meclise gönderildi. İMF ısrarla çıkmasını dayattığı için çok kısa bir süre içinde meclisten ve cumhurbaşkanının onayından da geçecek ve uygulamaya sokulacak.

Hazırlanan “Tütün Yasası” hem tütün üreticisinin elini kolunu bağlayacak, onu topraktan koparıp atacak düzenlemeler içeriyor. Hem de TEKEL’in özelleştirilmesinin yasal altyapısını dösüyor. Buna karşılık ise, uluslararası sigara tekellerine ve onların ortağı yerli sermaye gruplarına sınırsız sömürü ve vurgun alanları açıyor.

Yasa TEKEL tarafından yerine getirilen tüm işlerin bundan sonra kurulacak “Tütün Kurulu” tarafından yerine getirilmesini öngörüyor. 7 kişiden oluşan bu kurul TEKEL’in tüm yetkilerini devralacak. Hiçbir işi ve işlevi kalmamış olan TEKEL ise böylelikle özelleştirmeye hazır hale gelecek. Sigara fabrikaları, yaprak tütün işleme tesisleri ve diğer TEKEL işletmeleri kapanın elinde kalacak.

Yasaya göre;

* Tütün ekim alanları neredeyse yarı yarıya azaltılacak.

Sadece 42 ekim bölgesinde tütün üretimine izin verilecek.

Ayrıca tütün ekimi karneye bağlanacak.

* Ekim izni alanlar bu işi ancak çok sıkı kurallar ve yoğun bir denetim altında yapabilecekler. Örneğin izin belgesinde hangi türden kaç kilo tütün üretileceği belirlenmişse o kadar tütün teslimatı zorunlu olacak. Karnede yazılandan az ya da çok üreten üreticiler para cezası ödemek zorunda kalacak.

* Belirlenen bölgelerin dışında tütün ekimi yapmak ise suç sayılıyor. Bu tür durumlarda hem tespit edilen üreticinin fiderleri jandarma tarafından sökülüp imha edilecek, hem de üreticiye ağır para cezası ve hapis cezası verilecek.

* Tütün üretiminin bu kurallara uygun yapılp yapılmadığını denetleme işi ise jandarmaya ve köy muhtarlarına veriliyor. Üstelik bu iş gereken ciddiyetle yapılmayacak olursa jandarma ve muhtarlara da para cezası verilebilecek.

Yasa yalnızca tütün ekimindeki sıkı kuralları belirlemiyor. Sigara ve diğer tütün mamüllerini kimlerin

üretebileceği ve kimlerin ithal edebileceği de yasada ayrıntılı olarak tarif ediliyor. Bunlarla ilgili hükümler aynen şöyle:

“Türkiye’de tütün mamülleri üretmek isteyenler, yıllık üretim kapasitesi, tek vardiyada sigara için 2 milyar adet, diğer tütün mamülleri için ise 1 milyon adetten az olmamak kaydıyla, tütün hazırlama bölümleri olan tam ve yeni teknoloji tesisler kuracak. Bu şartları yerine getirenler, ürettikleri tütün mamüllerini serbestçe satabilecek, fiyatlandırabilecek, dağıtabilecek ve ihraç edebilecek.”

Sigara ithalatı konusundaki hüküm ise şöyle; *“Türkiye’de marka bazında sigara için en az iki milyar adet, diğer tütün mamülleri için en az bir milyon adet üreten ve satanlar aynı markadan olmak üzere serbestçe ithalat yapabilirler, fiyatlandırabilirler ve satabilirler.”*

Tütün daha çok parçalı ve kıraç topraklarda yetiştirilen bir ürün. Şu an yaklaşık 500 bin küçük üretici köylünün tütüncülük yaptığı hesap ediliyor. Aileleriyle birlikte düşünüldüğünde, 3 milyon kişinin tütüncülüğten ekmek yediğini söylemek mümkün.

Yasanın uygulanmasına geçildikten sonra 500 bin üreticiden yüzbinlercesi tütün ekemez hale gelecek. Tarlası tütün ekim bölgelerinin dışında kalanlar tütüncülüğü bırakacaklar. Ya başka bir ürüne yönelecekler, ya da topraklarını satıp göç edecekler. Başka bir ürüne yönelmek ise sorunlu bir iş. Çünkü birçok bölgede tütün yetişen alanlarda başka bir bitki yetiştirmek ya mümkün değil, ya da mümkün olsa bile para getirmiyor. Sonuç olarak yüzbinlerce tütün üreticisi topraktan sökülüp atılacak. Ucuz işgücü olarak kentlerin yolunu tutacak.

Yıkıma uğrayan, topraktan sökülüp atılan tütün üreticilerinin yerini ise uluslararası tütün ve sigara tekelleriyle onların yerli ortakları alacak.

Dünyanın 4 büyük sigara tekeline Philip Morris zaten 1984’ten beri Türkiye’de yatırım sahibi. Sabancı Holding’le birlikte kurduğu fabrikalarda sigara üretilip satıyor. Ürettiğinden çok daha fazlasını yurtdışından getirip pazarlıyor. British American Tobacco isimli sigara tekeli ise Koç Holding’le birlikte piyasaya girmek için uygun zamanın gelmesini bekliyor. Yeni “Tütün Yasası”nın çıkmasıyla birlikte meydan bu iki tekele ve ortaklarına kalacak.

Tütün Yasası ve Bakan Yalova’nın istifası

“Tütün Yasası” ile ilgili tartışmaların önemli bir boyutu da Özelleştirmeden Sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova’nın istifası oldu.

Bakan Yalova’nın istifası basının bir kesimi tarafından İMF politikalarına karşı bir çıkış olarak yansıtıldı. Güya Yalova “Niyet Mektubu’nu kim yazdıysa, kim imzaladıysa o sorumludur” diyerek “tütün üreticisinin mağdur edilmesine” karşı çıkmış, bu sözleri ortalığı karıştırınca da Mesut Yılmaz’ın isteğiyle istifa etmek zorunda bırakılmıştı.

Yalova’nın istifasının Ecevit ve Yılmaz’ın zorlamasıyla gerçekleştiği elbette doğru. Ama ona Tütün Yasası’yla ilgili sözleri söyleten ve istifaya zorlanmasına yolaçan nedenlerin tütün üreticilerinin savunulmasıyla uzaktan yakından bir ilgisi bulunmuyor. İşin aslı başka.

Farklı tekeller ve onların ortağı durumundaki sermaye grupları (bunların başında Koç ve Sabancı Holding gelmektedir) tütün üretiminin yıkımından sonra sigara ithalatının büyük artış göstereceğini düşünüyorlar ve buradan kapacakları payı büyütme için şimdiden uğraşıyorlar. Çıkacak yasanın da kendi çıkarlarına göre şekillenmesini istiyorlar. Kimlerin sigara ithalatı yapabileceğiyle ilgili yasa maddesi şu anki biçimiyle Koç Holding’in bu işten daha fazla pay almasını sağlıyor. Yalova da yasanın bu maddesine itiraz ediyor. Eğer ilgili yasa maddesi Yalova’nın istediği şekilde düzenlenecek olursa, bu kez Sabancı Holding bu işten büyük vurgunlar vuracak. İşte tüm kavgaya yasanın kimin çıkarlarına göre şekilleneceği meselesinden çıkıyor. Değişik düzen partileri ya da değişik bakanlar zaman zaman farklı sermaye gruplarının, farklı uluslararası tekellerin çıkarlarının savunuculuğunu üstleniyorlar. Doğal olarak aralarında didişmeler, çamur atmalar ya da söz düelloları yaşanıyor. Bazen de işin sonu istifalara kadar gidebiliyor. Tıpkı Philip Morris tekeli ve onun ortağı Sabancı Holding’in çıkarlarının savunuculuğunu yapan, bu uğurda istifa etmek zorunda kalan Yüksel Yalova gibi.

Zaten düzen politikacılarından başka bir şey de beklenemez. Onların gerçek görevi ezilenlerin, sömürülenlerin, yıkım politikasından zarar görenlerin çıkarlarını savunmak değildir. Böyle yapıyormuş gibi görünürler sadece. Asıl görevleri ise uluslararası tekellerin, holdinglerin çıkarlarını meclis ve hükümet çatısı altında koruyup kollamaktır. Milyonlarca dolar rüşvet bunun için verilir onlara.

Tütün üreticilerinin ve TEKEL işçilerinin sermaye politikacılarının laflarına, sahte sahiplenme gösterilerine artık karnı doymuş olmalıdır. Artık gün yıkıma karşı birleşik mücadele günüdür.

“Yoksulluğun Küreselleşmesi” kitabından...

Somali: Kıtlığın gerçek nedenleri

(...)

1980’lerin başındaki İMF müdahalesi

Somali ekonomisi göçebe çobanlar ile küçük çiftçiler arasındaki “değişim”e dayalı bir kır ekonomisiydi. Göçebe çobanlar nüfusun %50’sini oluşturuyordu. 1970’lerdeki yeniden yerleşim programları geniş bir kırsal ticaret sektörünün gelişmesine yol açtı. 1983 yılına kadar hayvancılık ihracat gelirlerinin %80’ini oluşturuyordu. Üst üste gelen kuraklıklara rağmen Somali 1970’lere kadar gıda açısından kendine yeterliliğini korudu.

1980’lerin başındaki İMF müdahalesi Somali’nin tarım krizinin şiddetlenmesini sağladı. Ekonomik reformlar “göçebe ekonomi”yle “yerleşik ekonomi” -çobanlarla küçük çiftçiler arasında parasal işlemlerin yanısıra geleneksel takasla karakterize olan değişim- arasındaki kırılma değişim ilişkisini zayıflatı. Büyük ölçüde Somali’nin Paris Kulübü’ne olan borçlarını ödemesini sağlamak için hükümete çok sıkı bir tasarruf programı dayatıldı. (...)

Gıda tarımının imhasına doğru

Yapısal uyum programı Somali’nin tahıl ithalatına bağımlılığını artırdı. 1970’lerin ortasından 1980’lerin ortasına kadar gıda yardımı onbeş kat yükselerek, yılda %31 oranına çıktı. Artan ticari ithalatla birlikte iç piyasada satılan ucuz ihtiyaç fazlası buğday ve pirinç akışı, yerel üreticileri yerlerinden etti, bununla beraber gıda tüketim tarzında geleneksel ürünler (mısır, süpürge) aleyhine temel bir değişim yaşandı. Haziran 1981’de İMF’nin dayattığı Somali Şili’nin devalüasyonunu, yakıt, gübre ve tarım girdilerinin fiyatlarında artışlara neden olan periyodik devalüasyonlar izledi. Özellikle yağmurdan yararlanan çiftçiler bundan hemen etkilendiler, fakat aynı zamanda sulama yapılan tarım alanlarında da etki hissedildi. Kentlerdeki alım gücü olağanüstü düşüş kaydetti, hükümetin verdiği kredilerin vadeleri kısaltıldı, altyapı çöktü, tahıl piyasasındaki kuralısızlaştırma ve “gıda yardımı” akışı çiftçi topluluklarının yoksullaşmasına yol açtı.

Aynı zamanda bu dönemde, en verimli tarım arazileri bürokratlar, subaylar ve hükümetle bağlantısı olan tüccarlar tarafından ele geçirildi. Kredi kuruluşları iç piyasa için gıda üretimini teşvik etmektense, en iyi sulanan arazilerde, ihracat için sözde “yüksek değerli” meyve, sebze, yağ tohumu ve pamuk üretimini teşvik ettiler.

Hayvancılığa dayalı ekonominin çöküşü

İthal edilen hayvan ilaçlarının fiyatları 1980’lerin başından itibaren, paranın değer kaybetmesinin sonucu olarak artmaya başladı. Dünya Bankası göçebe çobanlara verilen veterinerlik hizmetlerinden, aşılama da dahil olmak üzere zorla ücret alınmasını destekledi. Veteriner ilaçları için özel bir pazarın oluşması teşvik edildi. Hayvancılık bakanlığının işlevleri aşama aşama kaldırıldı, bakanlığın Veterinerlik Laboratuvar Hizmetleri, maliyeti karşılama gerekçesiyle tamamen ücretli hale getirildi. Dünya Bankası’na göre:

...Veterinerlik hizmetleri tüm bölgelerde hayvancılığın gelişimi için zorunludur ve bu hizmetler esas olarak özel sektör tarafından sağlanabilir (...) Uzak kırsal alanları az sayıda özel

veteriner tercih edeceğinden, gelişkin hayvan bakımı da “ikinci dereceden veterinerler”e dayanacak, bunlara ilaç satışlarının gelirlerinden ödeme yapılacaktır.

Hayvan sağlığının özelleştirilmesi, kuraklık dönemlerinde hayvanları besleyecek acil yardımın yokluğu, suyun ticarileşmesi, suyun ve otlak korunmasının ihmal edilmesiyle birleşti. Sonuçlar tahmin edilebilirdi: Ülke nüfusunun %50’sini oluşturan çobanlar ve çiftçiler imha edildi. Bu programın “gizli amacı” geleneksel değişim ekonomisiyle geçinen göçebe çobanları ortadan

“telafi fonu” adı verilmiştir) kalkınma projelerinin yurtiçi maliyetini karşılamak için kullanılacaktı. 1980’lerin başında “gıda yardımlarının satışı” devletin temel gelir kaynağını oluşturdu ve bağışçıların tüm bütçeleme süreçlerinin denetimini ellerine geçirmelerine olanak tanıdı. Ekonomik reformlar sağlık ve eğitim programlarının parçalanarak yok edilmesine yol açtı. 1989’a gelindiğinde, sağlık harcamaları

1975’deki düzeyine göre %78 azalmıştı. Dünya Bankası rakamlarına göre, bir ilkokul çocuğu başına düşen yıllık eğitim harcamalarının düzeyi 1982’de 82 ABD Doları iken, 1989’da 4 ABD Dolarına düşmüştü. 1981’den 1989’a kadar okul kayıt oranları (okul çağındaki nüfus önemli ölçüde artmış olmasına rağmen) %41 düşmüş, sınıflarda ders kitapları ve okul malzemeleri görülmemeye başlanmış, okul binaları harap olmuş ve ilkokulların yaklaşık dörtte biri kapanmıştır. Öğretmen maaşları muazzam bir düşüşle en alt düzeye inmiştir.

İMF-Dünya Bankası programı Somali ekonomisini bir kısır döngüye sokmuştur: Çobanların imhası göçebe köylüleri açlıktan ölmeye mahkum ederek, tahıllarını sığır karşılığında satan veya takas eden tahıl üreticilerini boşlukta bırakmıştır. Kırsal ekonominin tüm sosyal dokusu çözülmüştür. Azalan sığır ihracatı ve (Körfez ülkelerinde çalışan Somalili işçilerin gönderdikleri) işçi gelirleri, döviz girdilerinin azalmasına neden olmuş, bu da ödemeler dengesinin ve devletin kamu finansmanının bozulmasına yol açarak, hükümetin ekonomik ve sosyal programlarını çöktürmüştür.

Hükümetin teşvik ettiği ABD tahılının fiyatlarının düşürülmesinin yanısıra tarımsal girdi fiyatlarının yükselmesi, küçük çiftçilerin yok olmasına yol açmıştır. Kentte yaşayanların yoksullaşması da gıda tüketiminin azalmasına neden olmuştur. Buna karşılık sulanan arazilere yapılan devlet yardımı

kaldırmaktı. Dünya Bankası’na göre çobanlar düzeyinde “uyum” her koşulda yararlıydı, çünkü Aşağı Sahra Afrika’sında göçebe çobanlara çevrenin bozulmasının nedeni olarak bakılıyordu.

Veterinerlik hizmetlerinin çöküşü dolaylı olarak zengin ülkelerin çıkarlarına da hizmet etti: 1984’te Somali’nin Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerine yaptığı sığır ihracatı sıkıntıya girmişti çünkü Suudilerin et ithalatı Avustralya ve Avrupa Birliği’ndeki ithalatçılara geri dönüyordu. Suudi Arabistan’ın Somali’ye dayattığı hayvancılık yasağı, sığır vebası salgını bittikten sonra da kaldırılmamıştı.

Devletin imhası

Devlet harcamalarının Bretton Woods kuruluşlarının denetiminde yeniden yapılandırılması da gıda tarımının imhasında önemli bir rol oynamıştır. Tarımsal altyapı çökmüş ve tarıma yapılan cari harcamalar 1970’lerin ortalarına göre %85 düşürülmüştür. Somali hükümetinin yerel kaynakları hareket geçirmesi İMF tarafından önlenmiştir. Bütçe açıkları için sıkı hedefler oluşturulmuştur. Dahası bağışçılar, sermaye ve teçhizat ithali olarak değil de “gıda yardımı” biçiminde “yardım” sağlamayı artırmışlardır. Daha sonra bu “gıda yardımı” hükümet tarafından iç piyasada satışa çıkarılacak ve satış gelirleri (buna

dondurulmuş ve devlet çiftliklerindeki üretim azalmıştır. Devlet çiftlikleri daha sonra Dünya Bankası denetiminde kapatılacak ya da özelleştirilecektir.

Dünya Bankası tahminlerine göre, kamu sektöründeki gerçek ücretler 1989'da, 1970'lerin ortalarına göre %90 azalmıştır. Kamu yönetiminin kaçınılmaz çözülüşünden sonra kamu sektöründeki ortalama ücretler ayda 3 dolara düşmüştür. Dünya Bankası kamu hizmetlerinde çalışanların ücretlerini iyileştirmek için (kamu hizmetleri reformu kapsamında) bir program önermiş ama bu reformun aynı bütçe paketi içinde kalınarak, kamu çalışanlarının %40'ını işten çıkartıp, ek ücretleri ortadan kaldırarak yapılmasını istemiştir. Bu plana göre kamu hizmetleri, (altmış milyon nüfuslu bir ülkede) sayıları 1995'e kadar 25.000'e indirilecek kamu çalışanıyla yapılacaktı. Kimi bağışçılar kamu çalışanlarının azaltılmasından doğacak maliyeti karşılamak konusunda yoğun ilgi gösterdiler.

Uluslararası bağışçılar topluluğu, felaket tehdidi karşısında ülkenin ekonomik ve sosyal altyapısını iyileştirmek, satın alma gücünü yükseltmek ve kamu hizmetlerini yeniden inşa etmek için hiçbir girişimde bulunmadı: Ocak 1991'de General Siyad Barre hükümetinin çöküşünden (iç savaşın çıkmasından) bir yıl önce kreditorlerce önerilen makro ekonomik uyum tedbirleri, kamu harcamalarının daha da kısılmasını, Merkez Bankası'nın yeniden yapılandırılmasını, (gerçekte özel sektörü sekteye uğratan) kredi liberalizasyonunu ve çoğu devlet işletmesinin tasfiyesini veya kendi haline bırakılmasını gerektirdi.

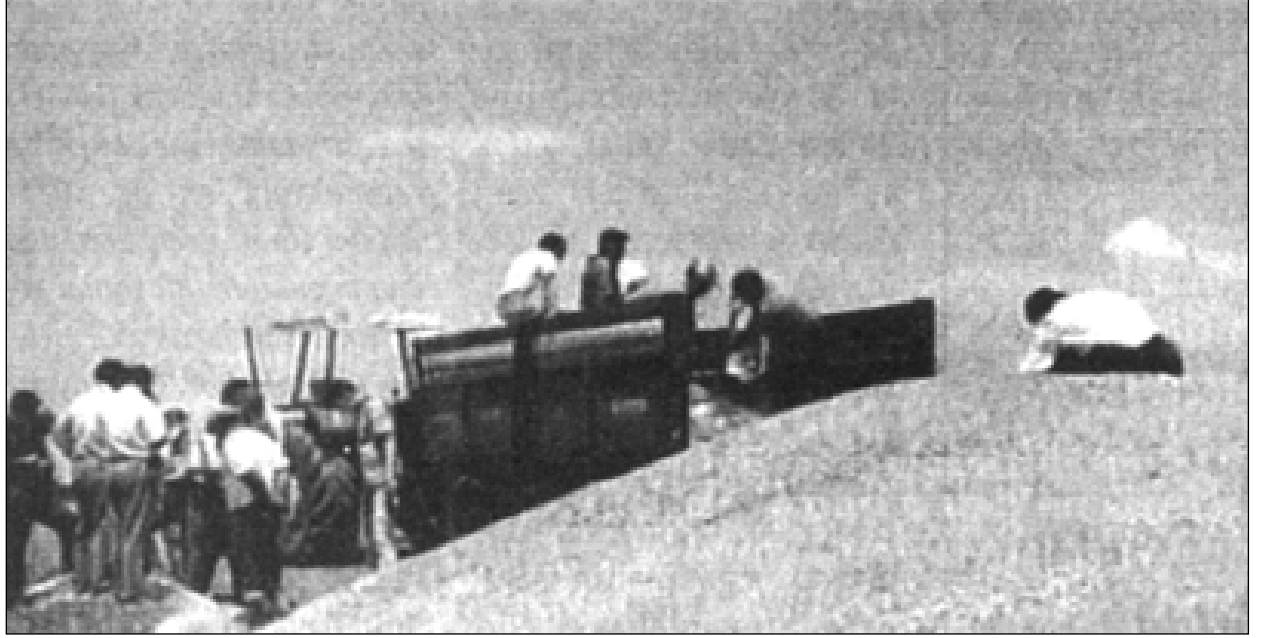
1989'da borç servisi yükümlülükleri ihracat gelirlerinin %194.6'sına ulaştı. Somali'nin büyük miktarda vadesi geçmiş borcu olması nedeniyle İMF kredileri kesildi. Dünya Bankası'nın Haziran 1989'da onayladığı 70 milyon dolarlık yapısal uyum kredisi, Somali'nin kötü makro-ekonomik performansı nedeniyle birkaç ay sonra donduruldu. Yeni kredilerin verilmesinden ve yeni borç takvimi hazırlanmasından önce eski borçların ödenmesi gerekiyordu. Somali borç servisi ve yapısal uyum kısıcında sıkıştırılmıştı. (...)

Somali deneyimi 20. yüzyılın sonlarındaki kıtlığın "gıda yokluğu"ndan kaynaklanmadığını göstermektedir. Tersine, kıtlıklar tahıl ürünlerinin küresel olarak fazla arzedilmesinin sonucunda ortaya çıkmıştır. 1980'lerin başından beri tahıl piyasaları Dünya Bankası'nın denetiminde kuralılaştırılmış ve ABD tahıl fazlası (Somali örneğinde olduğu gibi) sistematik olarak köylülüğü tahrip etmek ve ulusal gıda tarımını istikrarsızlaştırmak için kullanılmıştır.

Michel Chossudovsky, *Yoksulluğun Küreselleşmesi*

(Çivi yazıları Yayınları, Ocak '99, Birinci Basım, s.121-127)

Uluslararası sermayenin tarımda yıkım programı

Ekonomik-sosyal yıkım programı tam bir pervasızlıkla uygulanıyor. Bu saldırı programının öncelikli alanlarından biri de tarım. Tarıma dönük yıkım saldırısına yakından bakıldığında, yansıyanlar şunlar:

- Tarım birliklerinin özelleştirilmesi (tarım çiftlikleri, gübre, tohumluk ve fidanlık işletmeleri, sulama sistemleri)
- Tarım ürünleri borsalarının geliştirilmesi, vadeli işlemler borsalarının anonim şirket olarak kurulabilmesi (tarımda tekelleşmenin yolunun açılması)
- Şekerde ve tütünde kamu tekeline son verilmesi
- Destekleme alımına son verilmesi
- Kamu arazilerinin özelleştirilmesi (ormanların özelleştirmeye açılması, tamamen pazar için üretim yapan çiftliklerin kurulması)
- Sulama hizmetlerinin özelleştirilmesi
- Tarımsal KİT'lerin işlevsiz hale getirilmesi
- Tarımla ilişkili KİT'lerin satılması (gübre fabrikaları, TÜPRAŞ, TZDK)
- Tarım kredilerinin sınırlandırılması, faizlerin yükseltilmesi

Bu yıkım programı bize, ülkenin krizden çıkmasının olmazsa olmaz bir koşulu olarak dayatılıyor. Yani emperyalist tekeller bu ülke için bir kefen biçmiş durumdalar.

Tarıma yönelik desteklerin kalkmasını savunan AB ve ABD, dünyada tarımsal destekleme politikalarını en fazla uygulayanlardır. İkisi de tarımsal altyapılarını geliştirmek için büyük fonlar kullanmışlar, iç üretimlerini desteklemişler, oluşturdukları dış ticaret rejimleriyle tarım ürünlerine yüksek oranlı korumalar getirmişlerdir. Bugün AB ve ABD yükselen ürün stoklarını eritme sorunuyla yüzyüzedir. Emperyalist tarım tekellerine yeni pazar alanlarının açılması için bağımlı ülkelere tarımının çökertilmesi hedeflenmektedir. Bunu ise, DTÖ, DB ve İMF gibi kuruluşlar aracılığıyla hayata geçirmektedirler.

Türk burjuvazisi de uluslararası sermayenin görüşlerini savunmaktadır. TÜSİAD'ın üniversite öğretim üyelerine hazırlattığı raporda, tarımın piyasa koşullarına terkedilmesi, devlet desteğinin sona erdirilmesi önerilmekte, bunun çerçevesi çizilmektedir.

Oysa az gelişmiş ülkelerde tarımsal üretim, tarım kesimi istihdamının büyüklüğü nedeniyle, yanısıra kentli nüfusun ihtiyaçları açısından büyük önem taşımaktadır.

Uluslararası sermayenin yol açtığı açlık

Dışa açılmanın hızlanmasıyla, gelişmesini dolaysız olarak dünya ticaretine bağlayan Afrika ülkeleri açlık girdabına sürüklendiler. Bu ülkelere İMF programlarıyla tek üründe uzmanlaşma dayatıldı ve bilinçli politikalarla tarım yıkıma uğrattıldı.

Bu durum özellikle Afrika ülkeleri için belirgindir. BM'nin '97 yılı raporuna göre, dünyanın en yoksul ülkeleri, tarımın milli gelirden en büyük paya sahip olduğu Sahra Afrika'sındadır. Uluslararası sermayenin baskılarına boyun eğen bu Afrika ülkelerinde 1980-89 yılları arasında kişi başına düşen milli gelir yüzde 21 oranında gerilemiştir.

Açlık büyük ölçüde 1982'lerden beri bölgede uygulanan "yapısal uyum" programlarının bir ürünüdür. Uluslararası ticaretin serbestleştirilmesi ve dış yardımların etkileri ile, durum daha da ağırlaştı. Borç krizine giren ülkelere dayatılan İMF reçeteleri ile yerel köylü ekonomileri yıkıma uğrattıldı. Bu ülkelerin ekonomilerini dışa açmak, ABD buğday fazlasının dampinginin, yerli ürünün yarı fiyatına satılabilecek hayvansal ürünlerin ithalinin yolunu açmak demektir. Tarımsal ve hayvansal üretime her türlü destek kesildi. Bunun sonucunda yerel tarım ve hayvancılık hızla çöktü. Böylece, hem üzerinde üretim yapılan topraklar boşaldı, hem de kendini besleyemeyen bir nüfus doğdu. Sahra Afrikası ülkelerinde 1997'de, fiyat kontrolü ve gübre sübvansiyonu uygulayan ülke sayısı ikiye düşmüştü.

Afrika ülkelerinde uygulanan tarımda yıkım programının sonucu açlık olmuştur. Ülkemizde uygulanan yıkım programının sonucu da farklı olmayacaktır.

Bu topyekûn saldırılara karşı koymak, ancak devrimci bir program altında, işçi sınıfının bayrağı altında savaşmakla mümkündür.

Bundan sonrası sosyalizm değilse, barbarlık olacaktır!

T. Yıldız

15-16 Haziran, sol hareket ve işçi hareketi

15-16 Haziran ve sol hareket

15-16 Haziran Direnişi işçi hareketini olduğu kadar, sol hareketi de derinden etkiledi. İşçi sınıfına güvensizliğin ve burjuva kurumlara umudun ifadesi teori ve politikalara büyük darbe indirdi.

İşçi sınıfına güvensizlik Türkiye sol hareketinin tarihsel bir özelliği ve geleneğidir. Her dönem, somut tarihsel koşullara bağlı olarak değişik teori ve tahlillerde ifadesini bulmuş, fakat hep yaşayagelmıştır.

Şefik Hüsnü ve TKP, işçi sınıfına, onun tarihsel konumuna, devrimci güç ve enerjisine değil, başlangıçta Kemalistlere, sonraları çeşitli burjuva kliklere bağlamıştı umudunu.

1950 sonrası hızlı kapitalist gelişme, aynı zamanda safları hızla genişleyen bir işçi sınıfı demektir. Sonuçları '60'lı yıllarda belirgin olarak ortaya çıktı. İşçiler kimi zaman kanlı çatışmalara varan eylemlerle mücadele sahnesine çıktılar.

Oysa bu aynı dönem işçi sınıfına inançsızlığın, gerilemek bir yana, uluslararası modern revizyonizmden alınan taze ideolojik destekle teori düzeyine çıkarıldığı yıllar oldu.

Birçok noktada ayrılan solun iki temel akımı, TİP ve MDD, işçi sınıfına güvensizlik ve burjuva kurumlara bel bağlamada birleşiyordu. Birinin umudu burjuva parlamentosu ve barışçıl geçiş, ötekini “kemalist ordu” ve askeri darbeydi. Birincisi barışçıl geçiş düşleriyle militan kitle mücadelelerine düşmanlık yapıp parlamenter avanaklığa heveslenirken; ikincisi, “asker-sivil-aydın zümre” ve “kemalist gelenekler” edebiyatıyla sözde radikal çözümler dileniyordu. İşçi sınıfının tarihsel rolüne inançsızlık, devrimci enerjisi ve eylemine güvensizlik ortak payda idi.

15-16 Haziran Direnişi yalnızca burjuvaziye değil - ki o işçi sınıfını zaten yeterince ciddiye alıyordu-, fakat özellikle sosyalizm adına konuşan revizyonist akımlara işçi sınıfının varlığını, gücünü, devrimci enerjisini, militan karakterini yeterli açıklıkta gösterdi. Bununla da kalmadı, burjuva kurumların gerçek niteliğini sergiledi. Hiçbir ideolojik çaba, parlamento ve ordu konusundaki gerici hayallere 15-16 Haziran Direnişi’nden daha kesin, etkili ve sonuç alıcı darbeler indiremezdi. Devrimci sınıf pratiğinin parlamenter ve darbeci gerici teoriler için çaldığı ölüm çanını, 12 Mart askeri darbesi kanlı icraatı ile tamamladı. Barışçıl geçişi savunanlar soluğu hapishanede aldılar. Sermaye ordusuna bel bağlayanlar onun “balyoz”unu yediler, zulmüne uğradılar.

’71 Devrimci Hareketi, devlete ve burjuva kurumlara karşı tutumuyla ve bir süreç içinde burjuva sosyalizminden ayrıştı. Bu ayrışmanın köklü bir kopuşa dönüşmesinde 15-16 Haziran Direnişi özel bir rol oynadı. MDD kampının “devrimci ordu” teorisi öldürücü bir darbe yedi. Fakat bu aynı kampın işçi sınıfına güvensizliği teori mertebesine çıkarma eğilimi, ’71 Devrimci Hareketi’nin şahsında değişik bir biçime bürünerek yaşadı. Asya ve Latin halkçılığının “ideolojik önderlik” tezi bu güvensizliğin yeni kılığı oldu. Bu gruplar işçi sınıfına değil, “öncü savaşı”lara ve köylülüğe güveni esas aldılar.

’74 sonrası dönem bazı kesimlerde maceracı mücadele anlayışlarının yanı sıra “ideolojik önderlik” tezinin de eleştirisi dönemi oldu. Fakat “kitlelere” gitmek başarısı gösterenler uzun süre işçi sınıfına gidemediler. Küçük-burjuva sınıf ortamı ile halkçı teori ve politikalar onları bundan alıkoydu. İşçi sınıfı güçlenen mücadelesiyle onları adeta kendine çektiğinde ise, işçi

sınıfını “halk”ın bir parçası ve “halk devrimi”nin bir bileşeni olarak görmekten öteye geçemediler.

15-16 Haziran Direnişi’nden bu yana 18 yıl geçti. Bu 18 yılın ardından, işçi sınıfı hareketinin olayların odağına yerleştiği bugün, artık birçok grup işçi sınıfının toplumdaki yerini, rolünü ve önemini kavramış olmakla övünebiliyor. Ne var ki, gerçekte, işçi sınıfına güvensizliğin ifadesi teori ve pratikler büyük darbeler yemiş olmakla ve birçok mevziyi terketmiş bulunmakla birlikte, bu güvensizlik hala yaşıyor. Onun son mevzisi halkçı devrim görüşüdür. Emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu ve toplumsal gelişmenin eksenini oluşturduğu burjuva-kapitalist Türkiye’de, burjuva-demokratik devrim görüşü işçi sınıfına güvensizliğin son direniş mevzisiydi.

Halkçılık, Türkiye işçi sınıfının, şehrin ve kırın emekçilerini ardına alarak sermaye iktidarını devirebileceğine, Türkiye devrimini bir proleter devrimi olarak başarıya ulaştırabileceğine hala inanmıyor, inanamıyor.

İşçi sınıfına güvensizlik hala yaşıyor.

15-16 Haziran ve işçi hareketi

15-16 Haziran ’60’lı yıllar boyunca yaşanan bir birikimin ürünü, sonucu ve 1970’deki doruğudur. Türkiye işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktasıdır.

İşçi sınıfı hareketi sonraki dönemde, katılım, yaygınlık, bilinç ve örgütlenme düzeyi vb. birçok bakımdan ’60’lardaki düzeyini aştı. Fakat 15-16 Haziran işçi direnişi, ardından geçen 18 yıla rağmen, hala işçi sınıfı hareketi tarihindeki en büyük, en militan, tarihsel ve siyasal sonuçlarıyla en önemli işçi eylemi olma özelliğini koruyor.

15-16 Haziran yalnızca iki işçi kentinde toplu bir üretimi durdurma eylemi değil, toplu ve militan bir sokağa akıştır da. 100 bini aşkın işçinin her türlü yasa ve yasağı çiğneyerek, türlü uyarı ve tehditlere meydan okuyarak, polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, zamanın hükümetine ve parlamentosuna karşı kararlı bir haykırıştı. 15-16 Haziran Direnişi, sokağa dökülen işçi kitlelerinin bilincinde olup olmamasından bağımsız olarak, sermaye diktatörlüğünün tüm kurumları ile militan bir karşı karşıya geliştirdi.

İşte bu özellikleriyle 15-16 Haziran Direnişi militan-kitlel bir işçi başkaldırısı olarak hala aşılamamıştır.

15-16 Haziran bir büyük eylemdir. Her büyük eylemin olduğu gibi, onun da görünürde ve güncel olan ile derinde ve geçmişten gelen farklı, çok yönlü ama içiçe nedenleri vardır.

15-16 Haziran’ın görünürdeki nedeni bazı sendikal yasalarda yapılmak istenen değişikliklerdi. Bu yasal değişikliklerle, iktisadi mücadelenin ve işçilerin sendikal-demokratik haklarının nispeten ileri bir savunucusu ve yürütücüsü olan, bu özellikleriyle sınıfın ileri ve militan kesimlerini kucaklayan DİSK tasfiye edilmek isteniyordu. İşçiler yasa değişikliklerine başkaldırarak DİSK’i savundular.

Fakat burjuvazi gerçekte DİSK’in şahsında işçi sınıfının 10 yıllık mücadelesine, bu mücadelenin kazanımlarına saldırıyordu. Daha sonra, 12 Eylül sonrasında, DİSK’in şahsında işçi hareketinin son 15 yılına

saldırması ve onu yargılaması gibi. DİSK, yönetiminin reformist konumundan bağımsız olarak, işçilerin burjuvaziye karşı ’60’lı yıllar boyunca sürdürdüğü zorlu mücadelelerin somut bir kazanımı ve o günlerde simgesi idi. İktisadi istemler ve sendikal-demokratik haklar için verilmiş mücadelenin büyük fedakarlıklarla yaratılmış bir mevzisiydi.

İşçiler yıllardır sermayenin baskısına ve sömürüsüne karşı sürekli genişleyen ve değişik biçimler alan bir direniş göstermişlerdi. Saraçhane mitingi ve Kavel direnişleriyle başlayan bu süreç, çok sayıda grev, direniş, fabrika işgali vb.’den geçerek 1970’e dayanmıştı. Aynı dönemde sosyalizm adına ortaya çıkan akımların tersine, burjuvazi işçileri fazlasıyla ciddiye alıyor, işçi hareketinin potansiyel gücünü görüyor, ona dış biliyordu.

DİSK’i zayıflatmayı hedef alan yasal değişiklikler işçi hareketine bir dış göstermeydi. Arkası 12 Mart’la gelecek bir sistemli saldırının ilk halkasıydı. İşçiler o dönem bunu açıklıkla anlayacak bir bilinçten elbette yoksundular. Ama somut tecrübelerinin katkısı ve sınıf sezgileriyle tehlikeyi algıladılar ve direndiler. Direnişin DİSK tabanıyla sınırlı kalmaması, Türk-İş’te örgütlü fabrikaların geniş katılımı bunu gösterir. Direnişin çapı ve şiddeti, yasal bir değişikliğe gösterilen bir kızgınlığın çok ötesindedir. 15-16 Haziran ’60’lı yıllar boyunca süren irili ufaklı çatışmaların uzantısı, devamı, yoğunlaşmış biçimi ve doruğudur. Bir başka vesileyle de ifade edildiği gibi, “*baskı ve sömürünün o güne kadar işçilerde biriktirdiği öfke ve hoşnutsuzluğun, hükümetin sendikal hakları hedef alan keyfi bir tutumu karşısında, bu tutumun da baskısıyla eyleme dönüşmesi*”dir. (Teorinin Yoksulluğu, III. Bölüm, Ekim, sayı: 6)

15-16 Haziran, işçi hareketinde bir patlama, bir sıçramadır.

15-16 Haziran, politik bir önderlik ve yönetimden yoksun, kendiliğinden bir harekettir. Direnişe önderlik etmek bir yana, dönemin sol akımlarının istisnasız tümü sınıfın dışında ve, bir kısmı bunu teori mertebesine çıkaracak kadar, tümü de işçi sınıfına inançsızdılar. İşçiler direniş esnasında yalnızca devrimci öğrenci çevrelerinden yardım gördüler.

Direniş kararı bir önderliğin değil, tabandan gelen baskının ve açık direnme isteğinin ürünüydü. DİSK yönetimi için koltukları korumanın DİSK’i savunmaktan geçtiği o koşullarda, tabanın isteğine boyun eğmekten ve direniş kararına katılmaktan başka seçenek yoktu. Fakat

işçilerin umulmadık boyutta ve şiddetteki görkemli direnişi karşısında hemen korku ve paniğe kapıldılar. İşçiler sokakta polis ve asker barikatlarını yığıtçe göğüslerken, onlar bu barikatları örenlere korkakça günah çıkardılar ve onlarla direnişi kıracak önlemleri görüştüler.

16 Haziran’da, işçilerin sokakta direndiği ve üç şehit verdiği bu görkemli günde, valilikte yapılan toplantıda yaşanan ihaneti, dönemin DİSK Genel Sekreteri (Kemal Sülker) şöyle dile getiriyordu: “*Girihilen tahripkar eylemle bir ilginiz olmadığını İçişleri Bakanlığı’na söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca da işçilere de radyoda bir uyarma yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik.*”

Radyo konuşmasını DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler yaptı. Görkemli işçi direnişini karaladı; sokakta işçilere

kurşun sıkan sermayenin kanlı ordusunu, “gözbebeğimiz şerefli Türk Ordusu” ilan etti; Anayasaya bağlılığını bildirdi.

İşçi sınıfına ihanet, işçi hareketini arkadan vurma yalnızca bugün değil, o gün de sendika bürokratlarının değişmez karakteriydi.

Sendika bürokratlarının ihanetine ve sıkıyönetime rağmen işçiler hemen teslim olmadılar. Türk Demir-Döküm, Sungurlar, Derby, Otosan, Rabak gibi büyük işyerlerinde işi durdurarak ya da yavaşlatarak günlerce direndiler.

DİSK yöneticilerinin ikinci büyük ihaneti, direniş sonrasında toplu tensikat sırasında yaşandı. Binlerce işçinin (toplam 6000) işten çıkarılmasına sessiz kaldılar. Dahası, bu militan işçi kuşağının fabrikalardan, dolayısıyla da sendikalardan temizlenmesine memnun bile oldular. ’60’lı yılları kapsayan mücadelenin eğittiği, öne çıkardığı bu işçiler, 15-16 Haziran Direnişi’ni de sürüklemiş ve yönetmişlerdi. Direnişin verdiği korkuyla yasal değişiklik konusunda gerileyen burjuvazi, sonradan intikamını bu öncü işçilerden almıştı.

İşçi hareketinin politik önderlikten, devrimci bir sınıf partisinden yoksunluğu koşullarında, doğal olarak, 15-16 Haziran Direnişi’nin yarattığı elverişli ortamdan işçi hareketinin politik gelişimi ve sendikaların devrimleştirilmesi doğrultusunda yararlanılamadı. Öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçi sahipsiz kalıp heba oldu.

15-16 Haziran burjuvazinin yüreğine korku ve kini içiçe işlemişti. Militan bir işçi kuşağının fabrikalardan temizlenmesi onu yatıştıramadı. Bu korku ve kini yıllarca yüreğinde taşıdı. 15-16 Haziran’ı her vesileyle suçladı; “solun ihtilal provası” diye niteleyerek, Türkiye soluna hiç de haketmediği değerler biçti. ’70’lerdeki yaygın işçi hareketi, 15-16 Haziran’ın anılarını burjuvazide hep canlı tuttu. 12 Eylül sonrasında, nihayet DİSK’i kapatma ve onun şahsında işçi hareketini yargılama olanağı bulduğunda, suç çetelesini 15-16 Haziran’dan başlattı. Burjuvazi de 15-16 Haziran’ı işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktası saydı. Kinini ancak yıllar sonra biraz olsun tatmin edebildi.

(...)

Haziran 1988

(*Devrimci Harekette Reformist Eğilim*, s.25-32, Eksen Yayıncılık)

15-16 Haziran Direnişi 31. yılında

Yolumuzu aydınlatıyor!

15-16 Haziran, sendikal örgütlenme özgürlüğünü yoketme saldırısına karşı işçi sınıfının görkemli bir başkaldırısıydı.

AP iktidarı Sendikalar Kanunu’nu temelden değiştiren, DİSK ve bağlı sendikaları yoketmeyi amaçlayan bir değişiklik tasarısını TBMM’ne sundu.

AP hükümeti sözcülerinin doğrudan doğruya DİSK’i hedef aldığını saklamaya gerek görmedikleri yeni sendikalar kanunu tasarısının hedefi, bütün işkollarında Türk-İş’i yetkili kılarak, işçi hareketini “sarı” sendikalar ağıyla denetim altına alabileceği bir düzenleme getirmektir. Nitekim hükümet sözcüleri de, Türk-İş’in 11 Mayıs 1970’te Erzurum’da toplanan kongresinde, “Sendikalar Kanun Tasarısının” yürürlüğe girmesiyle Türkiye’de Türk-İş’ten başka işçi konfederasyonu kalmayacağını ilan etmişlerdi. Kanun tasarısındaki bu hükümlerin gerçekleşmesi için CHP’li ve AP’li “işçi” milletvekilleri elbirliğiyle çalışmışlar, kısıtlayıcı maddeler asıl CHP milletvekilleri tarafından önerilmişti.

ILO ilkelerini ve kararlarını çiğneyen, özgür sendikacılığa hayat tanımayan, Türkiye’deki sendikal mücadeleyi Türk-İş’in tekeline bırakan tasarısı, çalışma komisyonundan süratle geçti.

Yasa tasarısı anayasaya da aykırı idi. Ama burjuvazinin amaçlarına uygundu. 274 sayılı sendikalar yasasını temelden değiştiren tasarısı Türk-İş hararetle destekliyor, güçlü sendikacılığın doğacağını, anayasaya aykırılığın söz konusu olmadığını ileri sürüyordu.

DİSK yöneticileri, tasarının kanunlaşmasını engellemek için, parlamenterler, hükümet ve cumhurbaşkanı ile yaptıkları görüşmelere rağmen kanunun meclisten geçmesini engelleyemeyince,

“Türkiye işçi sınıfına selam!”

Türkiye işçi sınıfına selam!

Selam yaratana!

Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selam!

Bütün yemişler dallarınızdadır.

Beklenen günler,

güzel günlerimiz ellerinizdedir,

haklı günler, büyük günler,

gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde

aç yatılmayan,

ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selam!

Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,

toprağa, kitaba, işe hasretimizi,

hasretimizi ayyıldızı esir bayrağımıza.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancının roketini yenecek

işçi sınıfına selam!

Türkiye işçi sınıfına selam!

Selam yaratana!

Nazım Hikmet

13 Mayıs 1970’te, “anayasal haklarını sonuna kadar kullanarak” direneceklerini ilan ettiler.

Sendika yöneticileri, 13-15 Haziran günleri arasında fabrikaların önde gelen işçileriyle yaptıkları toplantılarda, kararlı bir direniş isteği ile karşı karşıya kaldılar. Sendika yöneticilerinin ileri sürdükleri talepleri ve direniş biçimlerini çok aşan ve açık bir sınıf karşıtlığını dile getiren talepler öne sürüldü. 15 Haziran günü ilk olarak Ankara asfaltı üzerindeki Otosan fabrikasında yürüyüşe başlayan 2700 işçi, “Savaş başladı! Bütün kininiz işçilere mi? Yaşasın işçi sınıfı! Tüm gericiler ve faşizm kahrolsun!” sloganları yazan pankartlar açmışlardı. Sabah saat 9.00’dan sonra bütün İstanbul-İzmit karayolu ve İstanbul’un sanayi bölgeleri işçi kabileleriyle doluydu.

Yüzbini aşkın işçi, DİSK’in şahsında on yıllık mücadelesine ve bu mücadelenin kazanımlarına saldıran sermaye iktidarına karşı direnişe geçti. Üretimi durdurarak sokaklara taşıtı. Bedel ödemekten, şehit vermekten çekinmedi.

Yürüyüşlere bütün fabrikalardaki işçiler kadınlı-erkekli katıldılar. Ve asıl önemlisi, Türk-İş’e bağlı sendikalara üye işçiler DİSK üyesi işçilerden daha çoktular. İşçiler yasa ve yasaklara meydan okuyarak, polis ve asker barikatlarını, tankları ve silahlı tam teçhizatlı birlikleri aşarak iki gün boyunca tüm İstanbul’da hayatı kendi yörelerine çektiler.

İşçi sınıfı tarihinin bu en büyük ve görkemli eylemi karşısında paniğe sürüklenen sermaye iktidarı 17 Haziran’da sıkıyönetim ilan etti. Birçok işçi işten atıldı. İşçi sınıfına asıl darbeyi ise, “tahripkar eylemleri tasvip etmediklerini” ilan eden DİSK yöneticileri vurdu. Buna rağmen direniş

durmadı. Burjuvazi aldığı önlemlerle eylemin daha fazla genişlemesinin önüne geçtiyse de, direnişin şalter indirme, üretimi yavaşlatma gibi biçimler altında sürmesini engelleyemedi. İşçi sınıfı, uzlaşmaz kararlılığı sonucunda sermaye düzenine geri adım attırmayı başardı. DİSK’i kapatmayı öngören yasa, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmek zorunda kaldı.

15-16 Haziran Direnişi’nden öğrenmek herşeyden önce işçi sınıfının ve komünistlerin görevidir. İşçi sınıfı, 15-16 Haziran’ın geride bıraktığı militan ve uzlaşmaz mücadele geleneğine sahip çıkarak, sermayenin topyekûn saldırılarını geri püskürtmenin tek geçerli yolunu tutmalıdır. Komünistler ise, sınıf hareketinin devrimci önderlik ihtiyaçlarına yanıt vermek, ihtilalci sınıf partisi yakıcı görevini bizzat sınıf mücadelesine önderlik ederek çözmek durumundadırlar. Türkiye işçi sınıfının, toplumun diğer ezilen katmanlarını ardına alarak sermaye iktidarını devirmesine, Türkiye devriminin bir proleter devrimi olarak başarıya ulaştırılmasına önderlik etmek... İşte 15-16 Haziran’ın ortaya attığı “ya devrimci bir önderlik olsaydı?” sorusuna komünistlerin verebileceği tek yanıt budur.

Yaşasın şanlı 15-16 Haziran Direnişi!
15-16 Haziran Direnişi yolumuzu aydınlatıyor!

Hatice Yürekli Anısına Ekim Gençliği Kampı...

Gençliğin devrimci inisiyatifinin başarılı bir örneği

İsviçre’de 1-4 Haziran’da Hatice Yürekli anısına düzenlenen 6. Ekim Gençliği kampına şimdiye kadarki kamplarımızın deneyimleri ışığında hazırlandık. Kampımıza Ölüm Orucu direnişçisi ve Partimizin ilk kadın şehidi Hatice Yürekli ismini verdik. “Hatice Yürekli anısına Ekim Gençliği Kampı” şiarı altında hazırlıklarımıza başladık. Önce bir çağrı bülteni hazırlanıp İsviçre’nin ve Avrupa’nın çeşitli bölgelerine dağıtıldı.

Kamp programının pratik hazırlıklarına aylar öncesi başlandı. Seminer konularına ilişkin dosyalar hazırlandı, okunacak şiirler, politik bir içerik ve amaçla hazırlanan bilgi yarışması, çeşitli konulara ilişkin yazılar ve direnişçilerin mektupları önceden hazırlanıp dosyalandı. Kültürel etkinliklerimizin (tiyatro) hazırlığı için görev alan arkadaşlarla birkaç kez bir araya geldik, çalışmaları ve hazırlıkları değerlendiren toplantılar yaptık. Özcesi kampımızı ciddiye aldık ve buna uygun bir çaba içerisinde olduk. Kampımızın ismi, yaşadığımız Ölüm Orucu Direnişi süreci bu ciddiyeti göstermemizi ayrıca zorunlu kılıyordu.

Program

Kampımızın programını şu başlıklar altında hazırladık:

Seminerler

1. Ölüm Orucu Direnişi
2. Globalizm ve sosyal sonuçları
3. Türkiye sol hareketinin kısa tarihi
4. Devrimci gençlik hareketi

Kültürel faaliyetler

Tiyatro, skeç, dia, film, bilgi yarışması, müzik, şiir ve sportif faaliyetler (futbol, basketbol, kır gezisi vs.).

Öncekilerden farklı olarak bu kampımızın bütün bir programını ve organizasyonunu biz Ekim Gençliği olarak üstlendik. İnisiyatif tümüyle biz gençliğe aitti ve günlük kamp programımızı başarıyla örgütledik. Programımızın tümünü uyguladık, fakat zaman darlığı nedeniyle “Devrimci gençlik hareketi” bölümünü işleyemedik. Havanın yağışlı olması nedeniyle planladığımız kır gezisini de gerçekleştiremedik.

Salonumuzu programımızın içeriğine uygun bir görsellikle düzenledik. Kamp salonumuza 19-22 Aralık katliamında ve ölüm orucunda şehit düşen devrimcilerin isimlerinin yazılı olduğu iki ayrı pankart asıldı. Salonu ayrıca Partimizin çeşitli konulara ilişkin olarak çıkardığı afişlerle, yanısıra Habip, Ümit ve Hatice Yürekli yoldaşların resimleriyle donattık. Marks, Engels, Lenin’in posterlerinin yanısıra Che Guevara ile Yılmaz Güney’in resimleri de salonumuzu süslüyordu. Sahneyi boydan boy “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” ibareli Ekim Gençliği imzalı pankart kaplıyordu.

Kampımıza kısa bir açılış konuşmasıyla başladık. Konuşmada programımızın gidişatı hakkında bilgi verildi ve kampın amacına değinildi. Sonra katliamda ve ölüm orucunda şehit

düşen devrimciler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla birlikte Nazım Hikmetin “Zafere Dair” şiiri okundu. Daha sonra Paris Gençlik Korosu Enternasyonal’i söyledi.

Ardından tanışma bölümüne geçildi ve her genç arkadaş kendini kısaca tanıttı.

Seminerler

Seminerler her zamankinden farklı bir biçimde düzenlendi. Önden konuya ilişkin dosyalar hazırlanmıştı. Bu dosyaları kamp yerinde oluşturduğumuz çalışma gruplarına dağıttık. Gruplar kendi aralarında konuya ilişkin tartışmalar yürüttüler ve her grup sözcüsü konuyu sundu. Bu sözcülerin dışında grubun diğer üyeleri de söz alarak konuya ilişkin düşüncelerini ortaya koydu. Bunların ardından bir yoldaşın hem tartışmaları toparlayan, hem de soruları yanıtlayan bir konuşmasıyla, sözkonusu seminer konusu tamamlanmış oluyordu. Bu yöntemin çok yararlı olduğunu ve birçok gencin tartışmalara aktif bir biçimde katılmasını sağladığını gördük.

İlk seminer konusu Ölüm Orucu Direnişiydi ve anlatılan yöntem çerçevesi içinde verildi. Seminerin ardından direnişçi yoldaşlarımızın mektupları okundu. Türkiye’nin çeşitli üniversitelerinden Ekim Gençliği mesajları geldi. Üniversiteli yoldaşlarımızın mesajları okunduğunda büyük bir duygu yoğunlaşması ve heyecan yaşadık, mesajları coşkuyla karşıladık. Bizler de bunun karşılığı olarak cezaevlerinde bulunan tüm ölüm orucundaki yoldaşlarımıza ve siper yoldaşlarımıza mesajlar yazıp göndermeye başladık.

İkinci bir seminerde Türkiye sol hareketinin genel bir değerlendirmesi yapıldı. Mustafa Suphi’den günümüze kadar Türkiye sol hareketindeki önemli dönemler anlatıldı. Özellikle ‘71 devrimci hareketi ve komünist hareketin ortaya çıkışı sunuldu. Bu sunuş gençler tarafından ilgiyle karşılandı. Bu süreçle ilgili sorular soruldu ve bu vesileyle tartışmalar daha da işlevli hale geldi. Ardından Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan’ın idam sehpasına yürürken ailelerine yazdıkları son mektupları okundu, bu birçok genci duygulandırdı.

“Globalizm ve sosyal sonuçları” konulu üçüncü seminerde kapitalist sistemin gerçekliğine ışık tutan çarpıcı veriler ortaya konuldu. Zenginlerle yoksullar arasındaki adaletsiz gelir dağılımının ürkütücü dengesizliği ortaya konuldu. Kapitalizmin ne kadar çürüdüğü, yozlaştığı, bize hiçbir gelecek vaad etmediği bir kez daha ortaya konuldu. Buna karşı mücadele etmek gerektiği vurgulandı. Bu konu da büyük bir ilgiyle karşılandı.

Ardından sınıf ve kitle hareketinden kesitleri kapsayan, gençlik hareketinin ve zindan direnişinin özetini de sunan bir dia gösterimi yapıldı ve beğeniyle izlendi.

Sosyal faaliyetler

Kültürel faaliyetler çerçevesinde bilgi yarışması düzenlendi. Bu yarışma oldukça başarılı geçti. Katılımcılarda büyük bir heyecan yarattı.

Başarılı gruplara kitaplar, Hatice, Habip ve Ümit yoldaşların posterleri verildi.

İki ayrı tiyatro gösterisi sunuldu. İlkinde cezaevlerinde yaşananlar, ikincisindeyse köyden şehire ve şehirden Avrupa’ya göç eden bir işçi ailesi canlandırıldı. Bu tiyatrodaki kapitalist sistemin hiçbir yerde bizlere gelecek vaatetmediği ve buna karşı mücadele edilmesi gerektiği mesajı verildi.

Kampımızın son gecesi için büyük bir şenlik düzenlendi. Çocuklar şiir okuyup, şarkı söylediler. Bu “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!” şiarının güzel bir örneği oldu. Ölüm orucunda olan bir çok yoldaşın yazmış olduğu şiirler okundu. Gençlik korosu müzik dinletisiyle ortamı coşturdu.

Şarkı ve şiir yarışmasından sonra halaylar çekilerek gecemiz başarılı biçimde sona erdirildi.

Ayrıca kampımızda çeşitli sportif faaliyetler de gerçekleştirildi.

Sonuç yerine

65 kişinin katıldığı dört günlük kampımız düzeniyle, disipliniyle, programı ve coşkusuyla başarıyla sonuçlandı. Bu yılki kampımız her yönüyle öncekileri aşan bir kamp oldu. Politik bir düzey yakaladık. Biz genç yoldaşlarda belirgin bir ilerlemenin kaydedildiği somut olarak görüldü. Son gün yapılan değerlendirmeler bunu ayrıca doğruladı. Herkes kampımızdan çok etkilendiğini dile getirdi üç veya dört ayda bir yapılması önerildi. Bundan sonra bölgelerimizde gençlik çalışmasında yoğunlaşacağız ve daha güçlü kamplar örgütleme çabası içinde olacağız.

Bu kampta aldığımız güç ve çıkardığımız sonuçlardan ve deneyimlerden hareketle, İsviçre’de Ekim Gençliği olarak Avrupa’daki Ekim Gençliği’ne çağrıda bulunmak istiyoruz. Çağrımız her genç yoldaşın partimize, şehitlerimize, işçi sınıfı ve emekçilerin davasına karşı görev ve sorumluluklarının bilinciyle hareket etmesi yönündedir. Deneylerimizde de gördüğümüz gibi gençlik mücadeleye açıktır ve onları parti saflarına kazanmanın olanakları ve araçları çoktur. Gençlik kampları etkili araçlardan biridir.

Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde Ekim Gençliği bu araçları kullanabilmelidir. Gazetemizde başka ülkelerdeki genç yoldaşlarımızın düzenledikleri kamp haberlerini okumak istiyoruz. Avrupa’da gençlik kitlesi içinde genişlemek Ekim Gençliği’nin ve Partimizin göstereceği çabaya bağlıdır. Bu çabanın gereklerini yerine getirme sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Her yoldaş bu bilinçle hareket ederek üzerine düşen görevi yapmakla yükümlü olmalıdır. Her genç komünistin buna uygun davranacağına ve yurtdışı parti örgütünün de bu konuda üzerine düşeni yapacağına inancımızı dile getiriyoruz.

Tüm genç komünistler görev başına!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Kahrolsun kapitalizm, yasasın sosyalizm!

Yasasın proleterya enternasyonalizmi!

Ekim Gençliği/İsviçre

Berlin’de ÖO Direnişi’yle dayanışma gecesi çalışmaları

Ölüm Orucu direnişçileri dünyada eşine az rastlanır bir direniş destanı yazıyorlar. Katliamlara, F tiplerinde süren işkencelere, suskunluk fesadına ve karalamalara rağmen direniş yeni ekiplerle büyüyor.

Direniş bir kez daha göstermiştir ki, Türkiye coğrafyasında devrimci irade kırılmaz ve yokedilemez. Tam da bundan dolayı direnişe sahip çıkmak ve büyütme bizim için bir onur ve boynumuzun borcudur. Bu bilinçle 16 Haziran’da, bugüne kadar yaptığımız birçok çalışmanın yanısıra bir gece düzenleyeceğiz.

Gece için hazırlık çalışmalarımız yaklaşık iki haftadan beri sürmektedir. Başta kendi ilişkilerimiz olmak üzere çevre ilişkilerimizi de harekete geçirerek ve desteklerini alarak yoğun bir çalışma içerisine girmiş bulunmaktayız.

Ev ziyaretleri temelinde yaptığımız bilet satışlarının yanısıra işyerleri, pazarlar, kahveler, posta kutuları, dernekler vb. yerlere el ilanlarımızı dağıtıyoruz. Hem direnişi anlatıyor, hem de gecemize davet ediyoruz. Bugüne kadar dağıttığımız materyaller üzerinden direnişin sesini onbinlerce insana taşımış durumdayız. Dağıtılan el ilanı 10 binin üzerinde ve geceye kadar bir on bin daha dağıtacağız. Geceye kadar yaklaşık 1500 adet de afiş yapmış olacağız.

Gece gününe kadar, ev ziyaretlerinin yanısıra kahve konuşmaları yaparak, fabrika önlerinde el ilanları dağıtarak, düğünleri, pazarları vb. değerlendirerek çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

BİR-KAR/Berlin

İsviçre gençlik kampından izlenimler...

Canlı ve başarılı bir çalışma

1-4 Haziran 2001 tarihleri arasında İsviçre’de düzenlenen gençlik kampına Paris Gençlik Korosu olarak davet edildik. İsviçre’deki gençlik güçlerinin bulunduğu ve birkaç kişinin de Almanya’dan katıldığı gençlik kampı; Ölüm Orucu’nda şehit düşen Hatice Yürekli yoldaşın anısına yapıldı. Bu açıdan kampın bizim için özel bir önemi vardı.

Böyle bir etkinlik gerçekleştiren İsviçreli genç yoldaşların bir başarıya imza attıklarını düşünüyoruz. Tabii ki yoldaşlarımız bunun değerlendirmesini kendileri yapacaklar. Ama biz de katıldığımız etkinlikle ilgili izlenim belirtmek istedik.

Yaşadığımız toplumlarda, duyarsız, sorunlarına ilgisiz, geleceğini düşünmeyen, dejenere edilmiş ve düzen için hiçbir tehlike teşkil etmeyen bir gençlik yaşamaktadır. Sistem bütün imkanlarıyla gençliği etkisiz hale getirmektedir. Bizler göçmen gençlik olarak bu saldırılardan payımızı fazlasıyla alıyoruz.

Böyle bir ortamda politik gençlik kampı düzenlemek tam da bu nedenle büyük bir başarıdır.

Öncelikle kampa politik hava hakimdi, bu atmosfer verilen seminerler sayesinde oluştu. İlk seminer ölüm oruçları üzerineydi, katılan bütün gençlerin ilgisini bu konuya çekmek için, değişik bir metod kullanıldı. Gençler dört gruba bölündü ve her gruba ölüm oruçlarıyla ilgili bir bildiri verildi. Her grup kendi arasında bu konuyu tartıştı ve seminerde kendi düşüncelerini ve tartışmalarını sundu. Klasik, daha çok monolog halinde geçen seminerlere göre bu metod çok canlı ve verimli oldu.

Bu canlılık okunan tutsak mektupları, şehit düşen yoldaşlarımızın yazıları ve şiirlerin okunmasıyla da arttırıldı.

İkinci günün seminerleri Türkiye devrimci hareketinin tarihi, ve globalizmdi. Kısa geçen seminerler açık ve sade bir dille verildiği için büyük ilgi çekti.

Politik kamp aynı zamanda kültürel etkinliklerin ağırlık kazandığı bir kamp oldu. Burjuvazinin medya araçlarıyla bizlere sunduğu kültürün tam tersiydi. Halaylar çekildi, devrimci türküler söylendi. En küçüğünden en büyüğüne herkes şiir okudu. Başarılı bir tiyatro gösterimi yapıldı...

Üç gün boyunca insanlar kolektif yaşamın, paylaşımın, sıcak arkadaşlığın ve dayanışmanın ne ifade ettiğini öğrendiler.

Bu kamp aynı zamanda gençliğin kendi inisiyatifini kullandığı ve kendisinin uygun gördüğü yöntemlerden dolayı başarılı geçti. Biz Avrupa’da yeni nesil devrimci gençlik açısından olumlu bir gelişme kaydedildiğini düşünüyoruz. Yurtdışında bilinçli, rasyonel, yeni nesil bir devrimci gençliğin kıvılcımlarının burada atıldığına gerçekten inanıyoruz. Bu da devrim ve sosyalizm davası adına, belki küçük, ama önemli bir adımdır.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Paris Gençlik Korosu

Dünyadan kısa kısa...

Filistin:Emperyalistlerden siyonizme tam destek
Yıllardan beri İsrail devletinin kanlı terörüne maruz kalan Filistin halkı yine direnişte, yine intifada. ABD ve İsrail’in kan kusan terörüne karşı Filistin halkı yine ayakta. Filistin halkı kendi topraklarında esir edilerek binbir türlü yaptırım altında tutulmaya çalışılıyor. Son intihar eyleminde çok sayıda Yahudi gencin ölmesini koz olarak kullanan Şaron, saldırı sonrasındaki “itidalli” politikasının karşılığı olarak, ABD ve Avrupa ülkelerinin övgüsünü kazanmış durumda. Önemli bir fırsat yakaladığına inanan Şaron, Arafat’ın koşulsuz olarak yerine getirmesi isteği ile bir dizi istem ileri sürdü.

Bu arada 13 Filistin örgütünün temsilcileri, Arafat’ın koşulsuz ateşkes çağrısına uymayarak ortak bir bildiri

yayınladılar. Bildiride, İsrail’in saldırganlığı ve işgali karşısında Filistin halkının savunma hakkı olduğu ve meşru bir hak olarak intifadanın sürdürüleceği belirtildi. Filistinli yetkililer ise, İsrail tank ve askerlerini çekmezse ateşkesin sağlanamayacağını vurguladı.

Güney Kore:İşçilerin eylemleri sürüyor

2 Haziran’da Seul’de, hükümetin IMF güdümlü “yeniden yapılanma” programını

protesto etmek için 10 bini aşkın işçi alanlara çıktı. Direnişçi Daewoo Motor işçileri, programın son iki yıl içinde yüzbinlerce kişinin sokağa atılmasına neden olduğunu vurguladılar. KCTU (Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu) tarafından örgütlenen eylem, işçilerle polis arasında hafif sürtüşmeler dışında bu kez çatışmasız geçti.

Bu arada General Motors’un Kore’de bulunan merkezi önünde de bin işçinin katıldığı ayrı bir gösteri düzenlenerek, şirket merkezi yumurta yağmuruna tutuldu.

Protestocular Deawoo’nun General Motors’a satılmasına karşı öfkelerini sergilediler.

KCTU 12 Haziran’da işten atmalar ve Deawoo’nun ABD’li tekele satılmasına karşı ülke çapında bir dayanışma grevi düzenlemeyi planlıyor. Greve, dört ana sendika federasyonu olan Metal İşçileri Federasyonu, Hastane Çalışanları Sendikaları Federasyonu, Nakliye, Kamu ve Sosyal Hizmet İşçileri Federasyonu ile Büro ve Maliye İşçileri Federasyonu önderlik yapacak.

Cezayir: Berberilerin direnişi sürüyor

Cezayir hükümeti Kabliye eyaletinde Berberi halkından onlarca kişiyi katlederek korku salmaya çalışıyor. Bu katliamlara karşı Berberiler en büyük protestolarını gerçekleştirdiler. Yüzbinlerce Berberi “Asıl terörist jandarma!”, “Katil rejim!” sloganları attı.

Arjantin: IMF’nin yıkım programına protesto

Buenos Aires kentinde anayollardan birinde trafiği kapatan 200’den fazla işsiz, hükümetin sefalet programlarına karşı sloganlar attı. Halen grevde olan Arjantin Havayolları işçileri ise, şirketin kitlesel işten atma planlarına karşı Havayolları’nın başkentteki bürosunu işgal etti. İşçiler hala Nisan ayı maaşının ödenmediğini belirtiyorlar.

Arjantin/İspanya:

Binlerce hava yolu işçisine tensikat hazırlığı

Arjantin ve İspanya hükümetleri, 7 bin havayolu işçisini işten çıkarmayı planlıyor. Ayrıca Arjantin Havayolları şirketinin çalışanları, İspanyol hükümetinin, Venezüella’daki Viasa Airline şirketinin tasfiyesine benzer bir plan hazırlığında olduğunu açıkladılar. İşçiler, işlerini korumak için mücadele edeceklerini belirttiler. İşten atılmalarına ilişkin olarak işçiler, uluslararası destek istedi. İşçilere yönelik destek mesajlarının, solidaridadaerolineas@hotmail.com adresine gönderilebileceği belirtildi.

İngiltere: İrkçılığa karşı protestolar sürüyor

İngiltere’de ırkçı saldırılara karşı göçmenlerin öfkeli protestoları sürüyor. Çeşitli saldırılara ve ayrımcılığa maruz kalan Asya kökenliler, 5 Haziran’da bu kez Leeds kentinde ırkçılarla ve polisle çatıştılar. Bangladeşliler’in ağırlıklı olarak yaşadığı yerleşim yerinde olaylar, polisin bir genci vahşi bir şekilde döverek gözaltına almasıyla başladı. Bunun üzerine yüzlerce Asyalı, polise taş atarak tepkilerini dile getirdi. Çatışmada bir dizi araç, mağaza hasar görürken, iki polis hafif yaralandı. Daha sonra mülteci gruplarının temsilcileri önceki gün polis yetkilileri ile bir görüşme yaptı. Fakat görüşme sonucu temsilciler, kaygılarının giderilmediğini açıkladı. Bu arada 4 kişi olaylar nedeniyle tutuklandı.

İşçi ve emekçi kadını devrimci mücadeleye kazanmanın sorunları

Ayşe Aydın

Kadın sorununun tarihsel arka planında sınıflı toplumlar olgusunun yattığı, dolayısıyla çözümünün de sınıfların ortadan kaldırılmasına kadar uzanan bir süreci kapsayacağı tespitini, doğal olarak, sınıfların ortadan kaldırılmasının zorunlu ilk adımı olan sosyalist devrimde kadının rolü üzerine görüş ve öneriler izleyecektir. Bu konuda büyük Rus devriminin deneyimleri ve Lenin'in eserleri son derece zengin materyal sağlamaktadır.

Bilindiği gibi burjuvazi, tarihin tüm deneyimlerinden ders çıkarmakta ve yararlanmakta son derece ustalaşmış bulunuyor. Konumuz açısından, kadının toplumsal yaşamdan ve politikadan/devrimci mücadeleden nasıl uzak tutabileceği yönünde çıkardığı dersler ve aldığı önlemler irdelenmek ve karşı tedbirleri geliştirilmek durumundadır. İşçi-emekçi kadının devrimcileştirilebilmesi açısından bu zorunludur.

Fakat bundan önce, ücretli-emekçiler sınıfı tabiri üzerine bir-iki hatırlatma yerinde olacaktır. İşçi sınıfı tabirinden genelde kol işçiliği, özelde de o sırada fiilen bir işi olanlar anlaşılır. Bu sınırlama, proleter sınıfın sınırlarını kapitalist sınıf lehine daraltmaktan başka bir işe yaramadığı gibi, bilimsel açıdan da hatalıdır. Konumuz çerçevesinde örneklersek; böyle bir bakışla, bir işçi ailesindeki çalışmayan kadını yerleştirecek bir sınıf bulmak mümkün olmayacaktır. Bu ailedeki çocuklar için de, artık çalışamaz durumdaki yaşlılar için de aynı şey geçerlidir. Dolayısıyla, sınıfsal ayırmda temel alınması gereken, kişinin o sırada çalışıp çalışmadığı ya da nasıl bir işte çalıştığı vb. değil, hangi sınıfın içine doğduğu ve yaşamakta olduğudur. Toplum bireylerden değil, ailelerden oluşur. Yani bir işçi ailesi, yeni doğan bebeği, emekli nine veya dedesi, işçi babası, işten atılmış oğlu, ev hanımı annesi dahil olmak üzere, toplu olarak işçi sınıfına aittir, onun bir parçası, bileşenidir. Böyle olunca da, proleter sınıfta kadın iki alt kategoride incelenmek ve buna özgün yaklaşımlar geliştirilmek durumundadır; çalışanlar ve ev hanımları. Hatta üçüncü bir kategori olarak (dünya görüşü ve yaşam tarzıyla sınıftan uzaklaşma eğilimi yüzünden) genç nesil bayanların önemli bir bölümü ayrılabilir.

Düzenin işçi-emekçi sınıfın kadını politikadan uzaklaştırmak/aptallaştırmak/düzene bağlamak için geliştirdiği önlemlere baktığımızda, bu üç kategori için farklı araçlar devreye soktuğu görülecektir.

İlk olarak (öncelikle yönelmek durumunda olduğumuz için) fiilen çalışır durumdaki kadınla başlayabiliriz. İster sanayide (işçi statüsünde), ister hizmet sektöründe (işçi veya memur statüsünde) çalışsın, belirli bir saat için emek-gücünü kapitaliste (veya aynı anlama gelmek üzere kapitalist devlete) satan kadının, günün diğer saatlerinde de ev içi hizmetleri yüklendiği bilinir ve bu bilgi feministlerce, emekçi erkeği suçlama/kadının itirazını düzen yerine mücadele yoldaşı olması gereken işçi (veya emekçi) erkeğe yönelmeye dayanak yapılır. Oysa sorun,

erkeklerin ev işlerini paylaşmaya yanaşmasıyla çözümlenecek kadar basit olmadığı gibi, kadın sorununu ortaya çıkaran da bu değildir. Böyle bir sorunun bulunmadığı ilkel komünal toplumun

anaerki düzeninde, hatırlanacağı gibi, evin işleri de, sorumluluğu da tümüyle kadının üzerindeydi ve kadını erk sahibi yapan biraz da bu görev ve sorumluluklarıydı. Sınıfların yokluğunda güce kaynaklık eden bu işlerin, daha sonraları,

sınıfların varlığı koşullarında kadını nasıl köleleştirdiği yeterince incelenmiş ve açıklanmış bulunuyor. Bu nedenle günümüze, son sınıflı toplum olan kapitalizme ulaşıldığında, sorunun aldığı boyutlara daha yakından bakmakta yarar var.

Kapitalizmi önceki sınıflı toplumlardan ayıran ve onu "son" sınıflı toplum yapan özelliğin, üretim araçlarının toplumsallaşması olduğu hatırlanarak başlanabilir. Yine bu toplumun, kadın sorunu konusunda bir yeniliğe daha imza attığı -kadını sanayiye çekerek, kurtuluşu için ilk büyük adımı atmasını sağladığı- Marksizmin önemle altını çizdiği bir olgudur. Üretim araçlarının toplumsallaşması, sadece mülkiyetinin de toplumsallaştırılması tarihsel zorunluluğunu ortaya çıkarmıyor. Daha bu gerçekleştirilmeden, kapitalist sistem içinde, üretim araçlarının bu toplumsallaşmasına uygun düşen bir üretim-dağıtım-yaşam biçiminin ortaya çıkması ve yerleşmesine yol açıyor. Üretim ve dağıtımda toplumsallaşma kapitalist kârın artırılmasını sağladığı için hızla yaygınlaştırılırken, yaşamın toplumsallaştırılması masraf gerektiriyor ve bu nedenle de sistem bundan alabildiğince kaçınıyor. Alabildiğince; çünkü biliniyor ki, büyük Ekim Devrimi'ni izleyen yıllarda, işçi sınıfının zorlu mücadelelerinin yanısıra sosyalist inşanın Rus işçi ve

emekçilerine kazandırdıklarının da basıncıyla, ileri kapitalist ülkelerin işçi sınıfları bir dizi sosyal hak edinebilmişti. Bu haklar arasında, tüm toplumun yararlandığı ve bugün hızla tasfiye yoluna gidilen kamu hizmetleri önemli bir yer tutuyordu. Yaşamın toplumsallaştırılması tabirimizin önemli bir bölümünü bu kamu hizmetleri oluşturmaktadır. İşin kadını daha özelden ilgilendiren kısmında, kreş ve "parasız-zorunlu" temel eğitimin yaygınlaştırılması gibi, kadının "iş"ni azaltan haklar sıralanabilir. Buradan hemen başa, ev işinin paylaşılmasına ilişkin feministlere atfı yaptığımız bölüme dönebiliriz. Demek ki, üretim araçlarının bugünkü gelişmişliğinde, kadın sorununun çözümünü erkeğin ev işlerine el atmasında görmek oldukça geri ve çözümsüz bir öneri olacaktır. İlla düzen içi bir çözüm aranacaksa, bu, ev işlerinin toplumsallaştırılmasını

istemek olmalıdır. Tıpkı kreş hakkı gibi, genel/ortak yemekhane ve çamaşırhaneler talep edilebilir. Bu, hem daha gerçekçi bir istem olacak, hem de işçi-emekçi kadının yönünü doğru hedefe, sisteme yöneltecektir.

Öyleyse sistem, böyle bir yönelimin önünü kesebilmek için önlem almak durumundadır. Önlemlerden en etkin olanına yukarıda bir şekilde değinmiş olduk. Bu, toplumsal yaşamda üretim araçlarındaki toplumsallaşmaya paralel bir toplumsallaşmanın engellenmesi/gerçekleştirilmemesi yoluyla ve geleneğin de yardımıyla, ev işlerinin işçi-emekçi kadının sırtına yüklenmesi, yani onun çifte sömürsüdür. Farklı bir anlatımla; işçi-emekçi kadının ev köleliği, kapitalist toplumda, artık evdeki erkeklerce değil, kapitalist düzen tarafından dayatılan bir ek sömürü yöntemidir. Tıpkı cinsel sömürünün de, bu toplumda, bizzat düzen tarafından örgütlenmesi ve devletçe denetlenir, yönetilir durumda olması gibi.

8-10 saat işyerinde ve sınırsızca evde süren bu ağır çalışma koşullarını dayatmak, gene de düzen için yeterli olmamaktadır ki, sistem, işçi-emekçi kadını toplumsal yaşamın (demek ki politikanın/devrimci mücadelenin) dışında tutabilmek için daha pek çok aracı devreye sokmaktadır. Medeni kanun bunun en çarpıcı örneklerinden birisidir. Bir başkası, bizzat düzen ve devlet tarafından kadına uygulanan şiddet ve hakarettir. Dikkat edilirse, düzenin kolluk güçlerinin toplumsal mücadele içinde yer alan kadına gösterdiği muamele, zaman zaman, aynı mücadele içindeki erkeğe gösterdiğinden çok daha şiddetli ve iğrenç olabilmektedir. Tüm bunlara ek olarak, işçi-emekçi kadın, düzen medyasının, kadına yönelik genel uyuşturma saldırısının da hedefleri arasındadır. Çalışma saatlerinin yoğunluğu, her ne kadar onu bu saldırıdan koruyucu bir işlev yükleniyorsa da, medyanın tartışmasız etkisinden tümüyle muaf tutulamayacağı açıktır.

(Devam edecek...)

TKİP Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'ye...

“Sana söz can yoldaşım, zafer bizim olacak!”

M. Şafak

*Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz
Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını
(...)*

*Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!
Aramızda birkaç yoldaş ayrılmaz değil
Her ne yapsan varacağınız emelimize!*

N. Hikmet

Sevgili yoldaş,

Sermaye iktidarı ve onun faşist devleti insani değerlere, bu değerleri yaratan emeğe ve onların temsilcileri olan devrimcilere düşmandır. Bu düşmanlığını, sınıf kinini, her fırsatta en vahşi şekilde gözler önüne sermektedir. Ekonomik-demokratik istemleri için sokağa dökülen işçi sınıfına, açlığın sınırında yaşayan emekçi yığınlara, yarınlara aydınlık temsilcisi olan devrimcilere şiddet ve kan kusmaktadır. Her ne şekilde ve hangi yöntemle olursa olsun, ayakta kalmaya çalışmaktadır. Bugün için ne kadar güçlü gözüksün de, gerçekte onu ayakta tutan faşist zor aygıtlarıdır. Sistemin krizi derinleştikçe ayakta durmakta zorlanmakta, zorlandıkça saldırganlaşmaktadır.

Evet sevgili yoldaş,

Yaşadığımız coğrafyada barbarlık düzenine karşı devrimciler her zaman en önde olmuşlardır. Bedel ödemekten kaçınmamışlardır. Teslim olmaksızın ölümü her zaman yeğlemişlerdir. Her defasında ölümün üzerine tereddütsüzce yürümüşlerdir. Bu gelenek geçmişimizden günümüze böyle devam etmiştir. Geleceğimize de böyle taşınacaktır.

Sen de bu bilinçle ve fedakarlık ruhuyla, sermaye düzenine karşı savaşmak için yola çıktın. İnsanlığın geleceği için, kendi geleceğini işçi sınıfının geleceğiyle birleştirdin. Zorlu ve çetin bir mücadeleye atıldın. Bu mücadeleye atılırken bilincin netti. Burjuvazinin saltanatı bitmeliydi. İnsanlığın kurtuluşu için, yani sosyalizm için mücadele etmek gerekiyordu. Kurtuluş mücadelesini vermek için örgütlü olmak gerektiğinin bilinciyle hareket ettin.

Sömürünün en çıplak ve en vahşi yaşandığı tekstil sektöründe bir işçiydin. Sınıfsal kimliğinden dolayı mücadele etmeliydin. Patronlara karşı biriktirdiğin öfke ve nefret sınıf kinini bilemişti. Güzellikleri yaratandın, ama bu güzelliklere dokunman yasaktı. Ve çelişkiler sende emek-sömürü diye başladı. Sonra işçi sınıfı ve burjuvazi, daha sonra kapitalizm ve sosyalizm ikilemi ışığında başladın mücadeleye. Bu mücadeleyi bireysel çıkarların mücadelesi olarak değil, bir bütün olarak işçilerin-emekçilerin mücadelesi olarak gördün...

Geceleri insanlar aç yatmasın istedin. Parası olmayan işçi-emekçi çocuklarının okul önlerine atılmasını istemedin. Hastane önlerinde insanlar ölmesin istedin. İnsanlar sömürülmesin istedin. Halklar kardeş olsun istedin. Örgütlü mücadele içerisine girdin. Kavganın ortasındaydın artık. Kavganın bedel demek olduğunu biliyordun. İnsanlık adına, sosyalizm adına bedellerin en ağırını ödemeye hazırydın.

Ankara'da Partimize yönelik operasyon sonucu düşmanın eline tutsak düştün. Faşist düzenin işkencecilerine TKİP'nin direnişçi kimliğini ve

duruşunu gösterdin. Beraber yakalandığın yoldaşların gibi. Düşman karşısında ifade vermeyi reddettin.

Düşman ininden alnın dik çıktın. Düzen mahkemelerinde ise yargılanmayı reddettin. Ulucanlar Cezaevi'nde tutsaklık günlerin başladı.

Cezaevlerinin sınıfsal mantığını kavrayıp duruşunu ona göre belirledin. Teslimiyet asla! Bir katliam yaşadın bu kısa mahpusluk hayatında, bir de ölümüne direniş... Partimizin direnişçi kimliği olan Habip ve Ümit yoldaşın ve siper yoldaşlarımızın katledildiği Ulucanlar katliamını yaşadın ve teslim olmadın.

Faşist rejim Ulucanlar vahşetiyle yetinmeyecek, daha çok devrimci kanı isteyecekti. Bunun için F tipi denilen hücre saldırısını gündemine aldı. Bu saldırıya karşı devrimciler netti. “Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!” dediler. Bu topraklarda bir tek devrimci de kalsa, devrim davası yenilmeyecek dediler.

Ve 20 Ekim 2000'de bir sonbahar günü direnişin startı verildi. Tüm cezaevlerindeki **DHKP-C, TKP (ML)** ve **TKİP**'li tutsaklar Süresiz Açlık Grevi'ne başladılar. Süresiz Açlık Grevi, 20 Kasım 2000'de Ölüm Orucu Direnişi'ne dönüştürüldü.

Sen Ölüm Orucu Direnişi'nin ilk ekibinde yer aldın. Kilitlenmiştin artık zafere. “Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz” diyerek konuşmaya başladın:

“Tarihsel önemde bir sürecin içerisindeyiz. Hücre saldırısına karşı başlatmış olduğumuz SAG Direnişimizi Ölüm Orucu'na taşımış bulunuyoruz. (...) Zafere inancımızı esasta ideolojik güçlülüğümüzden alıyoruz. Devrime ve komünizme olan sarsılmaz inancımızdan alıyoruz. Bununla birlikte; 'Esnekmektense kırılmayı tercih ederiz, biz hazırız, bayrağımıza leke sürdürmeyeceğiz' diyen şehitlerimizden ve ‘Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?’ dayatmalarına ‘Devrimci tutsaklar teslim alınamaz, asıl siz teslim olun!’ şiarıyla sembolleşen ve devrim tarihimize onurlu yerini alan görkemli Ulucanlar direnişimizden! (...) Yoldaşlar ve siper yoldaşları olarak, tarihsel önemde bir sorumluluğun hakkını vereceğimize inancım tam. Şimdiden zaferimizi kutluyorum.” diyerek zafere ilk adımını attın.

Ölüm Orucu Direnişi kitleler üzerinde etkisini gösterirken, 19 Aralık'ta devlet bir kez daha katliamcı yüzünü sergiledi. Hiç beklemediği bir direnişle karşı karşıya kaldı. Günler sonra cezaevlerine girebildi. İnsanlarımızı diri diri yakacak kadar barbardılar, ama bir o kadar da korkaktılar. Gaz bombaları, tankları, silahlarıyla geldiler. Karşılarında devrimin sarsılmaz inancıyla perçinlemiş bir avuç devrimci. Naziler'e rahmet okutacak bir vahşetle “Hayata Dönüş” adı verdikleri operasyon sonucu 28 devrimci tutsak katledildi.

F tiplerini işkence merkezlerine çevirerek direnişi bitirmeye çalıştılar, ama başaramadılar. Hastaneye kaldırılan tutsaklara zorla tedavi işkencesi dayatıldı.

Bu da direnişi bitiremedi. Zorla takılan serumlar devrimciler tarafından çıkarıldı.

Direnişi yalanla, suskunlukla, terörle, işkenceyle bitiririz hesapları tutmadı. Devrimci tutsaklar tüm kirlî oyunları boşa düşürdüler. Katiamcı devlet yalanlarına devam etti. “Ölüm Orucu yok”, “bir kişi ölüm orucundan ölürse istifa ederim” vb. diyerek iğrenç dilleriyle saldırdılar. Uzun dönem süren bir suskunluk fesadı başladı. F tipi Nazi kampları ve hastanelerde işkenceler devam etti. Bir yandan da yalan haberlerle kitleleri oyalamaya çalıştılar. Ta ki Cengiz Soydaş şehit düşene kadarda. Ve arkasından onlarca canımız gitti. Ama direniş sürüyor ve saldırı püskürtülene kadar sürecek.

Sen Ankara Numune

Hastanesi'nde irade savaşını sürdürdün. Zorla tedaviye karşı net ve tok durdun.

Tarihsel bir sorumluluk almıştın. Bu bilinç ve irade seni çelikleştirdi.

Vücudun günbegün eriyor, ama iraden çelikleşiyordu. Yine de gülüyordun. Parti ve devrim davasına karşı sorumluluğun vardı çünkü.

Ve vasiyet bıraktın, beni Partimizin geleneği ile toprağa verin diye... Üzerimde orak-çekiçli yıldızlı bayrağımız olsun... Mezarımda marşlar okunsun... Habip ve Ümit yoldaşlar gibi ...

Bir sonbahar günü başlatmış olduğun şanlı direnişinin sonlarına geldin. Bir ilkbahar günü ölümsüzler kervanına adın yazıldı. Üç mevsimi geride bırakarak noktaladın aldığın sorumluluğu. Senin gibi yiğit ve fedakar bir yoldaşı tanımak bana onur veriyor...

Oysa sen gerçek bir devrimcinin yapması gerekeni yaptın. En meşru hakkını kullandın: Faşizme karşı direnerek insanlık onuruna sahip çıktın. Faşist rejimin zindanlarda teslim alma politikalarına karşı başlatılan destansı direnişin yüz seksenli günlerinde bir komünist olarak şehitler kervanına katıldın. Partimizin orak-çekiçli bayrağını faşizme karşı temsil edilmesi gerektiği gibi temsil ettin.

Direnişçi kimliğinle, ideolojik-politik kimliğinle, yaşamınla ve Partimizin ilk Ölüm Orucu şehidi olarak bize örnek oldun. Çünkü Partimiz seni böyle yetiştirdi. Ve sen, Partimizin onurlu, yiğit, fedakar yoldaşı, Hatice Yürekli yoldaş olarak şehit düştün.

İstedğin gibi bir törenle uğurladık. Bayrağımızla toprağa verdik seni. Mezarının başında “Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!” sloganını attık. Düşüncelerini ve ideallerini senin istediğin gibi koruyacağız.

Bugün bu coğrafyada Türkiye Komünist İşçi Partisi varoldukça, sen rahat uyuyabilirsin sevgili yoldaş. Bu parti devrimin partisidir, bu topraklarda sosyalizm davasının başarıya ulaşmasının güvencesidir.

Enerji-Yapı Yol Sen:**Geleceğimize Sahip Çıkalım!*****Bir kez daha haykırıyoruz: Toplu sözleşme ve grev hakkımız engellenemez!***

Kamu çalışanları bir dayatma ile karşı karşıya geldiler. Dernek mi? Sendika mı? Özgür ve demokratik işleyen, harcadığımız işgücünün değerini savunan, ülkede ve dünyada barış, demokrasi, eşitlik ve dayanışmayı savunan bir örgüt mü?

Yoksa devletin ve sermayenin çizdiği sınırlar içinde kalan, işlemeyen, bürokratik, sömürü çarkının dişleri arasında öğütülmüş, örneklerini işyerlerinde de çokça gördüğümüz ve her zaman eleştirdiğimiz düzen savunucusu yardım sandığı-dernek mi?

Bizler KESK ve Enerji-Yapı Yol Sen kararlıyız. Son 10 yıldır çok açık ve net bir şekilde görüşlerimizden hiç taviz vermedik. Vermeyi bile düşünmedik. 24 Aralıkları, 17-18 Haziranları, 4 Martları, 1 Aralıklar'ı bunlar için yarattık, bunlar için yaşattık.

Son 20 gündür yaşadıklarımızı unutmayalım.

İMF ve DB patentli Derviş kanunlarını hızla parlamentodan geçiren hükümetten güç alanlar “Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası”nı yangından mal kaçırmcasına Komisyonlardan geçirmişler ve ustaca bir manevra ile Danışma Kurulu toplantısından sonra TBMM’nin gündeminin 12. sırasına yerleştirmişlerdir. KESK ve sendikalarımız yasa tasarısı komisyonda görüşülmeye başlamadan harekete geçmiş, çeşitli etkinliklerle yasanın içeriğini teşhir ederek tasarının kamu çalışanları tarafından kabul edilemeyeceğini haykırmıştır.

21-25 Mayıs arasında İstanbul’dan yola çıkan KESK yöneticileri yüzlerce kilometre yol alarak Ankara’ya yönelmiş, çalışanları harekete geçirmeyi başarmış, 26 Mayıs Ankara mitingi ile de tasarıyı reddettiğini herkese duyurmuştur. Yürüyüşümüz her ilde ve ilçede güvenlik güçlerinin olağan dışı şiddet uygulamaları ile durdurulmaya çalışılmış, ancak yıllardır yaşadığımız KESK kararlılığı ile barikatlar aşılarak Kızılay’a ulaşılmıştır. Ankara Valisi günlerce önceden yayınladığı bildiri ile Kızılay’ı ve Ankara’yı kamu emekçilerine yasaklamış, ayrıca gelenleri zorla durduracağını açıklamıştır. Ancak hiçbir tehdit emekçileri durduramadı. Polis ve jandarmanın barikatları, kalkanları, gaz bombaları ve jopları aşa aşa Ankara’ya ulaştık.

26 Mayıs gününü hiç unutmayağız. O gün tüm Ankara ve Ankara’ya ulaşan yollar açık cezaevine dönüştürüldü. Kızılay’da, Hipodrom’da yüzlerce emekçi gözaltına alındı, yollarda, barikatlarda emekçiler yerlere yattı, direndi, geri dönmedi. Saat 12’de Zafer Meydanı’nda toplanan binlerce kamu emekçisi Kızılay’a aktı. Artık onları durdurmanın mümkün olmadığını görenler barikatları kaldırarak kortejlerin yolunu açtılar. Onbinler Kızılay’ı doldurdu. Gözaltına alınan serbest bıraktırıldı. Tam

da sloganlarımızla söylediğimiz gibi oldu. “Ferman valininse, Kızılay bizimdir!” Kamu çalışanları tüm coşkuları, inançları ile birlikte, dişleri ile, tırnakları ile kazandıkları sendikalarını savunmak için yüksek sesle bağıldılar, haykırdılar. Yasa TBMM gündemine geldiğinde Kızılay’da buluşmak üzere söz verdiler, eylemlerini kararlılıkla tamamladılar. Tarih bir kez daha gösterdi. “Direnen emekçiler yenilmez.”

Bu yasa tasarısı üzerinde çok şey söyledik, söylemeye devam ediyoruz. Şimdi şunu daha açık bir şekilde herkes görüyor. T. Kamu-Sen bu yasayı meclisten geçirmek için özel bir çaba sarfediyor. Geçmişte Emek Platformu içinde hazırlanan tüm bildirilerin altına “toplu sözleşme ve grev hakkı olan sendika istiyoruz” diye imza atanlar şimdi bu imzalarını inkar etmekle, dernek statüsünde bir örgüte razı olarak aslında niyetlerinin sendikacılık değil kendi siyasal görüşlerine hizmet etmek olduğunu bir kez daha kanıtlıyorlar. Böylece hükümetin yanında saf tutanlar aslında bu duruşları ile IMF ve DB destekli kriz sonrası ekonomik yapılanma programlarına desteklerini ve onaylarını ifade etmiş oluyorlar.

Gerçekler bir kez daha ortada. T. Kamu-Sen suçüstü yakalanmıştır. Milyonlarca memur, işçi, emekli, köylü, esnaf, işsiz alanlarda iken, sürdürülen ekonomik programı lanetlerken, onlar hükümete payanda olma görevlerini yerine getirerek, toplu sözleşmeli-grevli sendika isteyen ve mücadelesini veren KESK ve sendikalarına saldırıyorlar, iftira atıyorlar. Aslında onlar sahip oldukları hakların bilincinde bile olmadıklarını bildirilerinde itiraf etmişlerdir. Bunun için onlara yanıt vermeyi bile gereksiz görüyoruz. Ancak onları işyerlerinde herkesin katılacağı toplantılarda yanıtlayacağız, teşhir edeceğiz. Ama şunu söylemeden geçmeyelim. “Haklar mücadele ederek alınır, yasalar ise var olan hakları sınırlayan hükümlerdir.”

Şimdi bu yasa tasarısının altında yatan gerçekleri bir kez daha (anlamak istemeyenler için) hatırlatıyoruz. **Bu tasarıda toplu sözleşme ve grev hakkı yoktur.** Tasarı sendikaları devlet kurumları gibi bürokratik, hiyerarşik, hantal yapılar olarak kurgulamaktadır. Örgütlenme hakkını ortadan kaldıran, 40 yıl önce kabul edilmiş ILO sözleşmelerinden bile geri kalan bu tasarıyı kabul edenler çalışanlara ihanet etmektedir. Bunun için KESK ve Enerji-Yapı Yol Sen olarak alanlara çıkıyoruz ve yüksek sesle bağırıyoruz.

*** Özgür, demokratik ve katılımcı, kamu emekçilerinin sorunlarına sahip çıkan**

*** Devletten ve sermayeden bağımsız sendikalar yarattık.**

*** Yasakçı, anti-demokratik yasa ve sendikalar istemiyoruz.**

(...)
(KESK tarafından ertelenen 5 Haziran işbirakma eylemine çağrı bildirisisidir...)

“Heryer Bergama hepimiz Bergamalıyız!” etkinliği

TMMOB tarafından “Heryer Bergama hepimiz Bergamalıyız!” adı altında Bergama köylüleriyle dayanışma gecesi düzenlendi. Bergama köylülerinin de katıldığı etkinlikte Fuat Saka, Nejat Yavaşoğulları, Koma Amed, Suavi, Moğollar yer aldılar. Etkinlik boyunca Bergama köylülerinin yıllardır süren mücadeleleri anlatıldı, Bergama’lıların eylemliliklerinden oluşturulan dialar gösterildi.

TMMOB temsilcileri ve Bergamalı köylüler tarafından mücadeleyi anlatan konuşmalar yapıldı. Oktay Konyar’ın son konuşması kitle üzerinde çok büyük etki yarattı. Direneceklerini, belki de dayak yiyeceklerini, ama mutlaka kazanacaklarını söyledi. Bergamalıların köylerine uğurlanmasıyla etkinlik sona erdi.

Sanatçı Suavi konuşmasında, F Tipi hapishanelerine değindi.

Konuşması sık sık sloganlarla kesilen Suavi, yaşamın kirletilmesine ve F Tiplerine karşı mücadele çağrısı yaptı.

Etkinlik boyunca şu sloganlar atıldı: “Heryer Bergama hepimiz Bergamalıyız!”, “Direne direne kazacağız!”, “Halkız, haklıyız,kazanacağız!”, “Siyanürcü şirket Türkiye’yi terket!”, “Emekle inatla umutla direneceğiz!”, “Bergama köylüsü yalnız değildir!”, “Altın değil, yaşama hakkı!”, “Kahrolsun IMF kahrolsun emperyalizm!”, “İMF’ciler, tahkimciler, 6. Filoyu unutmayın!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Yargıtaydan Gazi katliamına onay!..

1995’te Gazi mahallesinde halkın üzerine ateş açarak katliam yapan polislerin davasında Yargıtay, yargılanan 20 polisten sadece ikisinin ceza aldığı kararı bile sanıkların lehine esastan bozdu.

Yargıtay 1. Ceza Dairesi bozma gerekçesini; TCY’nin 49/1. maddesi uyarınca “*yetkili bir merciden verilen bir emir doğrultusunda, kanunun tanıdığı bir yetkiyi kullanan kişilerin ceza alamayacağı*” hükmüne dayandırdı. Daire bu gerekçeyle, ceza verilen iki polis için hapis cezası içeren hükmü sanıklar lehine esastan bozdu.

Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi’nin, 18 polis hakkında delil yetersizliği nedeniyle verdiği beraat kararını da onayan Yargıtay, tanıklar için de, “Olaydan sonra kendiliğinden gelen ve görgü tanıkları olduğunu söyleyen kişiler” tanımlamasını yaparak, tanık ifadelerinin doğru olmadığı imasında bulundu. Böylece düzen yargısının faşist baskı ve katliam aygıtının bir uzantısı olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Anadilde eğitim özgürleşmelidir

Anadil, bir kimliği biçimleyen en önemli unsurdur. İnsanlar, anadilleri ile düşünür ve üretirler. Rüyalarını dahi ana dilleriyle görürler.

Anadil’in yasaklanması ya da kişilerin ana dilleri ile özgürce düşünüp, konuşmalarının engellenmesi ise, demokratik toplumlarda anlaşılmaz bir yaptırımdır.

Üzerinde yaşadığımız topraklar ne yazık ki bir kültürler mezarlığı durumundadır. Birçok dil artık konuşacak insan kalmadığından unutulmuş durumdadır. Örneğin topraklarımızda kendisini Çerkez Kültürü ile tanımlayan bir çok insan bulunmasına rağmen, Çerkezce unutulmuş bir dil durumundadır.

Anadil olarak en çok baskı yaşayan ise Kürt dilidir.

Bugün milyonlarca Kürt çocuğu ana dilleriyle eğitim alma hakkından yoksundur. Ve bu çocuklar, dünyayı ana dilleri olan Kürtçe ile öğrenme ve tanıma hakkına sahip değildir.

Kürtçe’yi yasaklayan 2932 sayılı yasanın kaldırılmasına rağmen, bugün kürtçe hala Anayasal engellerle karşı karşıyadır. (...)

Dil ve kimlik birbirinin ayrılmaz parçalarıdır. Batı Trakya’da yaşayan Türkler’in dil ve kimliklerine getirilen yasaklara karşı mücadele edip, kendi topraklarında yaşayan farklı etnik kimlikler üzerinde baskı kuran anlayış değişmelidir.

Bu nedenle bizler insan hakları savunucuları olarak; Bir kez daha Kürtçe üzerindeki baskıların kaldırılmasını ve her ana dilde eğitim hakkının sağlanmasını talep ediyoruz.

Demokratik düzenler farklı kimlikleri yok etmek yerine onları geliştirmeye çalışırlar.

Anadilde Eğitim, Ana Dilde İletişim Özgürleşmelidir!

**İHD İstanbul Şubesi
Barış Komisyonu
06.06.2001**

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

Aydın Çubukçu türünden devrim kaçkınlarına...

Aydın Çubukçu’nun “*Açmazdan Çıkmak*” adlı köşe yazısı, bu devrim kaçkınlarının geldikleri noktanın özlü bir ifadesidir. Tarihte eşine az rastlanır bir direniş karşısında bugüne kadar utanç verici bir teslimiyeti ve suskunluğu seçen bu liberal takımı artık içlerindeki kini kusmaktan geri duramıyorlar.

Bu devrim kaçkınlarına *Yeni Şafak* gazetesinde 24 Nisan 2001 tarihinde yayınlanan Ahmet Taşgetiren imzalı yazıyı hatırlatma gereği duyuyorum:

“... *Adalet Bakanı* hala, ‘Devlet kendisine meydan okuyanlarla pazarlık yapmaz.’ diyor. Bu bir meydan okuma. Ama etkili olduğu gibi son derece şüpheli bir meydan okuma. Bu meydan okuma bizatihi kendi içinde ciddi bir zaaf taşıyor ve *Adalet Bakanının yüzüne çökmüş olan çaresizliğe baktığınızda bu meydan okumanın anlamsızlığını* görüyorsunuz. Bir yandan meydan okuyor sayın bakan, bir yandan *ölüm oruçlarının sona erdirilmesi için adeta yalvarıyor. Yalvarmak zorunda kalıyorsunuz. Çünkü karşısında meydan okumaya cevap verecek fiili bir güç yok. Karşınızdaki güç ölümü peşinen seçince sizin gücünüz anlamsızlaşıyor...*”

12 Eylül yenilgisinin pelteleştirdiği bu devrim kaçkınları, direnişten saygıyla söz etmek zorunda kalan islamcı yazarlar kadar bile olamıyorlar. Bunu anlıyoruz; zira onlar devrimi ve devrimci mücadele değerlerini terketmenin, mücadele kaçkınlığının ağır psikolojik yükünü taşıyorlar. Kinlerinin ve saldırganlıklarının gerisinde temelde bu var.

Can Yücel’in bir şiiriyle sözümü noktalamak istiyorum, bu düzen yalakalarının durumuna pek oturuyor:

Değişim

İnce uzun bir hayvan

Çarpıyor

Çarpıyor

Çarpıyor kendini taşlara

Canı mı sıkılıyor

Can mı çekişiyordu yoksa

Yok efendim dedi yanımdaki adam

Gömlek değiştiriyor yılan

Bu hallerden anlırsız dedi az çok

Biz de sınıf değiştirmiştik bir zaman

T. Yıldız

Esenyurt İşçievi’nde Nazım Hikmet anması..

İşçi sınıfının devrimci şairi Nazım Hikmet’in ölüm yıldönümü nedeniyle, 3 Haziran Pazar günü Esenyurt İşçievi’nde bir anma etkinliği düzenlendi. Anmaya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Anmaya Nazım Hikmet’in “Türkiye İşçi Sınıfına Selam” şiirinin okunmasıyla başladı.

Daha sonra komünist şairin yaşamını, partili

kimliğini, mücadelesini ve mücadele sonucunda karşılaştığı baskıları içeren bir konuşma yapıldı. Yapılan bu konuşmanın ardından müzik gurubunun seslendirdiği türküler ve okunan şiirlerle anma sona erdi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Küçük sanayi siteleri ve yaz çalışması

Küçük ölçekli sanayi sitelerinde komünist faaliyet okulların tatile girmesiyle birlikte daha da önem kazandı. Yaz tatilinin başlamasıyla öğrenci gençlik kısa süreli olacağı için büyük fabrikalar yerine küçük ölçekli sanayi sitelerinde çalışmayı tercih ediyor. Bu durumda iki yönlü bir çalışma hattı düşünülmelidir. Birincisi, genç komünistler “mücadelede tatil olmaz” bilinciyle yaz dönemi çalışmasını işçi gençlik çalışmasıyla birleştirmeli. İkincisi, bu alanda çalışan komünist genç işçiler alana gelecek öğrenci gençliğe yönelik çalışmaları planlamalıdır.

Bu alandaki çalışmanın başlıca zorlukları sendikal haklardan yoksunluk, aile geçindirme gibi bir sorumluluğu olmayan genç işçilerin çalışması, sınırlı sayıda işçinin imkansızlıklar içinde sendikal mücadele yürütmesidir.

Küçük ölçekli sanayi sitelerinde çalışma kol gücüne dayalı olduğundan, patronlar genç işçileri tercih ediyorlar. Bu alanda geniş bir gençlik kitlesi bulunuyor. Ortaçağ kalıntısı çıraklık sömürsünün vahşi boyutlara varması genç işçilerde patrona düşmanlığı güçlendiriyor.

Yaz tatilinin başlamasıyla beraber öğrenci gençlik yoğunlukla genç işçilerin çalıştığı küçük ölçekli sanayi sitelerine yönelip, öğrenci ve işçi gençlik kitlesini birleştiren bir çalışmayı hedefleyebilmelidir. Çalışma, ortak sorunlar üzerinden yazılı-sözlü propaganda, dernek kurma çalışmaları vb. üzerinden yürütülmelidir. Örneğin eğitimin paralı hale getirilmesi hem işçi gençliğin hem öğrenci gençliğin ortak bir sorunudur. İşçi gençlik maddi durumları el vermediği için çalışırken, öğrenci gençlik zar zor okuyabiliyor. Öğrenci gençliğin yaz dönemi çalışması, konumundan kaynaklı sınıfa yabancılığını kırma, disiplinli yaşam tarzı kazanmayı da hedeflemelidir.

Bu çalışma siteler etrafındaki semtlere de yayılmalıdır. Bu, genç işçileri her alanda kuşatmayı sağlayacaktır.

Bir genç komünist/İstanbul

Tan yeri

Tan yeri ağardı bak şafak söktü

Güneş ufuktan doğdu

Zindan duvarları korkudan çöktü

Rüzgarlar bulutu kovdu kovacak.

Tuna’nın kanıyla yoğrulan toprak

Gül’ümden renk aldı açılan bayrak

Suyun aldı çekiç elimde orak

Hainler başını eğdi egecek.

Filizler kök attı hep fidan oldu

Deniz dalgalandı inan çoğaldı

Yürekli’m kavgada yerini aldı

Kurtuluş yağmuru yağdı yağacak.

Dünya başkaldırdı dikkatler bizde

Yiğitler siperde hedefler gözde

İsyan alevlenir korlanan közde

Öfkem katilleri boğdu boğacak

İşçiler yumruğun vurunca taş

Zulmün uşakları düştü telaş

Dağım halkın için katıl savaşa

Hey diyelim yoldaş oldu olacak.

O. Dağlı

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

0093240-0

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ectedir.

***Olüm Orucu Direnişî yeni
katılımlarla sürüyor!***

**Hücreler yıkılacak,
direniş kazanacak!**

